PATRICIA WOOD

LOTERIE

Romanul a fost nominalizat
pentru Premiul Orange în 2008

PATRICIA WOOD

Loterie

Traducere din limba engleză
Marcela Fărcaşiu

RAO Internaţional Publishing Company
2009

Titlul original: *Lottery*, 2007

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2017

Dedic acest roman tatălui şi mamei mele,
Ragnar J. Dahl şi Bernice J. Dahl,
şi
lui Airborne, Calul-Minune,
fără de care nu i-aş fi întâlnit niciodată pe prietenii
şi mentorii mei,
Paul Theroux şi Sheila Donnelly Theroux.

Bogăţiile obişnuite pot fi furate; cele adevărate, nu.
Oscar Wilde

Prolog

Numele meu este Perry L. Crandall şi nu sunt retardat.

Buni îmi spunea mereu că litera L vine de la Lucky[1].

— Domnule Perry Lucky Crandall, termină odată cu văicăreala! mă certa ea. Ai doi ochi, două picioare şi eşti cumplit de sincer.

Îmi spunea mereu că sunt norocos şi sincer.

„A fi sincer" înseamnă că nu ştii mai mult de atât.

Şi John, verişorul-fratele meu, îmi spunea că sunt norocos, dar întotdeauna chicotea din plin după aceea.

— Chiar că eşti al naibii de norocos. Fără o slujbă stresantă, fără ipotecă, fără griji. Da, eşti extrem de norocos.

Apoi, se uita la nevastă-sa şi râdea şi mai tare. E avocat.

John spunea că avocaţii îi scot pe oameni din necazuri. Buni spunea că avocaţii îi bagă pe oameni în necazuri. Ştia ea ce ştia! Chiar un avocat îi dăduse sfatul ăla tâmpit după moartea lui bunu.

Am treizeci şi doi de ani şi nu sunt retardat. Trebuie să ai un coeficient de inteligenţă mai mic de 75 ca să fii considerat retardat. Am citit asta în revista *Reader's Digest.* Eu nu sunt. Al meu e 76.

— Ai două urechi cu care auzi foarte bine, Perry. Două! Numără-le!

Buni îmi strângea atât de tare bărbia şi obrajii între degete, încât păream un peşte. La un moment dat, n-a mai putut face asta din cauza blestematei de artrite. Când ai artrită, trebuie să iei pastile Aleve sau Bayer şi să te ungi cu Ben-Gay.

— Eşti norocos, îmi spunea. Tu nu ai blestemata asta de artrită. Eşti un băiat tare, tare norocos.

Sunt norocos. Ştiu asta pentru că nu sunt retardat.

Ştiu asta pentru că am două mâini dibace.

---

[1] Norocos

Şi mai ştiu asta pentru că am câştigat douăsprezece milioane de dolari la Loteria Statului Washington.

1

Notez ca să nu uit.

— Notatul te ajută să-ţi aminteşti. Te ajută să gândeşti, Perry, şi asta e bine, spunea buni.

— Eşti doar lent, îmi spunea domnişoara Elk, fosta mea învăţătoare. Doar puţin lent, Perry.

Ceilalţi copii îmi spuneau altfel.

Cretin. Idiot. Retardat.

Domnişoara Elk le spunea să fie drăguţi. Zicea că nu sunt aşa cum zic ei.

— Nu le da atenţie, Perry! îmi spunea buni când plângeam. Ceilalţi copiii sunt doar al naibii de rapizi. Dacă vrei să-ţi aminteşti ceva, orice, notează în carneţel! Vezi… eu nu sunt lentă. Sunt bătrână. Trebuie să notez tot. Când eşti bătrân, lumea te tratează ca şi cum ai fi lent.

„Lent” înseamnă că ajungi într-un loc mai târziu decât oamenii rapizi.

De când eram mic, buni mă punea să scriu zilnic câte un cuvânt din dicţionar. „Un cuvânt, Perry. Asta e soluţia, a naibii soluţie! Un cuvânt pe zi.”

Buni citea ceva în ziar şi zicea: „La naiba!” sau câteodată: „Fir-ar a naibii!”, sau chiar: „S-o ia naiba!” Aşa, din senin.

La nouă ani, eram la pagina opt a dicţionarului nostru.

„Activ. Care schimbă, care participă.”

Ce greu e să citeşti! Ca şi când ai urca dealul pe bicicletă. Trebuie să pedalezi tare ca să poţi urca.

— Cu voce tare, Perry.

Buni îşi muşcă buza când se concentrează.

— Vuuullll… caaannn fumegând.

Îmi trebuie mult timp ca să înţeleg cuvântul ăsta.

— „Fumegând” înseamnă un nor care iese din el. Îţi mai aduci aminte de muntele Sfânta Elena?

Buni are memorie bună pentru o persoană în vârstă şi

ştie multe lucruri. În data de 18 mai 1980, a erupt muntele Sfânta Elena. La trei zile după ziua mea de naştere.

— Cenuşă ca la carte! striga buni. Ca la carte!

Cenuşa era un nisip gri care mi-a intrat în gură, era exact ca şi chestia aia cu care doctorul Reddy îmi curăţa dinţii.

— Ce înseamnă „ca la carte”? am întrebat.

— Nu face pe deşteptul! mă avertiza buni mereu.

La zece ani, eram tot la litera A. Eu şi buni ne-am aşezat şi am numărat cuvintele. Dicţionarul nostru avea 75.000 de cuvinte şi 852 de pagini. Dacă aş scrie un cuvânt pe zi, mi-ar lua 205 de ani ca să-l termin. Trei cuvinte pe zi, 51 de ani. Cinci, 12 ani şi 6 luni, ca să termin toată cartea. Am notat toate lucrurile astea. Toate datele sunt reale, pentru că am făcut calculele cu calculatorul şi calculatoarele nu greşesc niciodată. Buni a spus că era nevoie să regândim strategia.

— Asta înseamnă că am făcut o greşeală? am întrebat.

— Nu, nu este o greşeală să regândeşti. „A regândi” înseamnă a te răzgândi. Nu greşeşti niciodată dacă te răzgândeşti.

Buni a bătut din palme pentru a-mi atrage atenţia şi ca să fie sigură că o ascult.

— Ţine ritmul, Perry, trebuie să ţinem ritmul!

Atunci ne-am abonat la revista *Reader’s Digest.* Am cumpărat abonamentul de la o fată care avea nevoie de bani pentru formaţia de muzică de la şcoală, pentru a merge în Florida.

— E mai bună decât o tabletă de ciocolată!

Buni era entuziasmată când am primit primul număr.

— Îmbogăţirea vocabularului! Asta e, Perry!

Era numărul din februarie şi avea inimioare pe copertă. Păstram fiecare număr care venea prin poştă. Îmi amintesc că eram la cuvântul „auditor”. Un auditor este un ascultător. Asta e definiţia din dicţionar şi din „îmbogăţirea vocabularului” din *Reader’s Digest.* Răspunsul D. Un ascultător. M-am decis pe loc că o să devin auditor. Răspunsul D. Îmi amintesc asta.

Am ţinut ritmul şi, la treizeci şi unu de ani, eram la pagina 337. Buni avusese dreptate. Cuvintele la care eram atunci erau *herd*[2]*, herder*[3], *herdsman*[4]*, here*[5]*, hereabouts*[6] şi *hereafter*[7]*.* „Mai târziu” înseamnă în viitor.

— Trebuie să te gândeşti la viitorul tău! mă avertizează buni de fiecare dată când îmi depun bani la bancă.

Jumătate în contul curent şi jumătate în contul de economii. Pentru viitorul meu.

— E foarte important să te gândeşti la viitorul tău, Perry, pentru că, la un moment dat, viitorul devine trecut. Să nu uiţi asta!

Keith, cel mai bun prieten al meu, e de acord cu tot ceea ce spune buni.

— L-ul ăsta. Cu siguranţă vine de la Lucky, Per.

Keith bea bere învelită într-o pungă maro şi îmi spune Per. Lucrează cu mine, cu Manuel şi cu Gary la magazinul de produse pentru navigaţie Holsted. Lucrez pentru Gary Holsted de la şaisprezece ani.

Keith e mai în vârstă şi mai voinic decât mine. Nu-i spun că e gras, pentru că nu ar fi frumos. Dar cu vârsta n-are ce face. Totdeauna ghicesc vârsta oamenilor după cântecele lor preferate. De exemplu, Gary şi Keith preferă formaţia Beatles, deci sunt amândoi mai în vârstă decât mine. Lui buni îi plac melodii pe care azi nu le mai auzi, precum *Hungry for Love* a lui Patsy Cline şi *Always,* cântată de cineva care a murit. Dacă melodiile care îţi plac sunt toate cântate de oameni care au murit, atunci eşti bătrân de-a binelea.

Mie îmi plac toate genurile muzicale. Lui Keith, nu. Înnebuneşte când Manuel schimbă posturile la radioul de la serviciu.

---

[2] Turmă
[3] Cioban
[4] Păstor
[5] Aici
[6] Pe aici
[7] Mai târziu

— Cine a pus porcăria asta de muzică rap? Prea multă electricitate statică! Se aude ca dracu'! Lasă-l pe Oldies but Goldies[8].

Keith trebuie să schimbe postul cu folie şi şurubelniţă din cauza recepţionării. Electricitatea statică apare când nu-ţi place muzica pe care o pun alţii şi o schimbi din cauza recepţionării.

Înainte de a merge să lucrez la Holsted, am învăţat de la buni să citesc, să scriu şi să fac matematică, iar treburi legate de bărci – de la bunu. După ce a murit bunu, am fost nevoit să-mi iau o slujbă pentru bani. Îmi amintesc tot ce m-a învăţat bunu despre bărci şi navigaţie. Familia noastră fusese proprietara şantierului naval de lângă magazinul Holsted.

— E o situaţie complicată.

De fiecare dată când spune asta, ochii lui buni se aspresc şi se întunecă exact ca două măsline negre sau ca atunci când încerci să te uiţi noaptea pe gaura cheii. Nu e o treabă tocmai deşteaptă, pentru că este întuneric şi nu vezi foarte bine.

Chiar înainte să moară, bunu făcuse un împrumut pentru o macara pentru şantier.

Un „împrumut" înseamnă că îţi dă bani cineva şi apoi îţi ia şi gajul, şi profitul. Apoi faci un atac cerebral şi mori.

Macaraua ridică bărci în aer şi costă la fel de mult ca un şantier.

Aşa a spus banca.

[8] Canal radio cu piese muzicale vechi (n.tr.)

2

Buni spune că trebuie să fiu prudent.

— Eşti foarte influenţabil, Perry.

— Ce înseamnă „influenţabil”? întreb eu.

— Înseamnă că faci tot ce ţi se spune.

— Păi, nu aşa şi trebuie să fac?

Întotdeauna dau de belea când nu fac ce zice buni.

— Nu. Sunt oameni de care asculţi şi sunt oameni de care nu asculţi. Trebuie să ştii să faci diferenţa.

Mâna lui buni loveşte masa cu putere şi eu tresar.

— Ca de exemplu? întreb eu.

Facem o listă.

— Ca de exemplu, poliţistul.

Buni desenează numere pe hârtie. El e primul pe listă.

— Trebuie să fac întotdeauna ce spune Ray Curcanul.

Asta o ştiu deja. Asta e legea. Poliţistul Ray Mallory e tuns periuţă şi poartă ochelari de soare, chiar şi când plouă.

— Să nu-i mai spui curcan! Ray este poliţist.

Când buni mă ceartă, sprâncenele-i devin mai stufoase, iar părul îi iese din coc de parcă ar fi şi el furios.

— Keith îi spune curcan, zic eu.

Apoi îmi aduc aminte de Kenny Brandt, care l-a făcut curcan pe Ray. Ray l-a fugărit pe toată strada şi Kenny a fost nevoit să stea ascuns în tufişurile doamnei Callahan până după prânz. Eu nu vreau să fiu urmărit de poliţie şi să merg la puşcărie.

— Bine, poliţist, accept eu.

Buni e a doua pe listă. Fac tot ce zice ea. Însă nu fac niciodată ce zice Chuck de la biserică, pentru că e o secătură. O secătură e o persoană în care nu poţi avea încredere, deci Chuck nu e pe lista noastră. Gary Holsted ocupă locul trei pentru că e şeful meu. În schimb, nu fac ce spune Manuel.

— Manuel e un dobitoc, Per! Dobitocul e un animal şi nu

poţi face ce spun animalele.

Keith ne dă o mână de ajutor la întocmirea listei.

— Tu ar trebui să fii pe listă, Keith.

Spun asta de cel puţin două sau trei ori pe săptămână. Vreau să-l pun al patrulea.

— Nu simt nevoia să fiu pe nicio listă, Per, spune el.

Per sună ca *pear*[9]*,* dar eu nu sunt fruct. Keith nu e pe listă pentru că e prietenul meu. Nu trebuie să fac niciodată ceea ce spune el. Un prieten e o persoană care te strigă pe scurt, de exemplu, Per în loc de Perry. Nu trebuie să faci niciodată ceea ce spun prietenii, dar vrei să faci ce spun ei pentru că sunt prietenii tăi.

Adăugăm şi ştergem oameni de pe listă tot timpul. Sora Mary Margaret a fost o perioadă a cincea pe listă, apoi buni i-a şters numele pentru că încerca să adune bani de la noi.

— Blestemata aia de biserică are destui bani! Nu stă ea în banii noştri!

Şi buni, ca o nebună, a şters numele surorii Mary Margaret cu o radieră mare şi roz. Când sora e drăguţă cu noi la bingo, o punem din nou pe listă. Numele ei e şters de atâtea ori, încât hârtia e aproape găurită în dreptul numelui ei.

Când plouă, mă duc cu autobuzul la serviciu. Când e vreme frumoasă, mă duc cu bicicleta. Plouă mult pe aici, aşa că, de obicei, mă duc cu autobuzul. Face zece minute şi are staţie chiar în faţa casei noastre din Everett, Washington. Nu în centrul Everettului, ci la marginea lui.

— Atârnăm pe blestemata de margine a Everettului.

Când spune asta, buni îşi strânge degetele cu putere, ca şi cum ar strivi un gândac, iar venele albastre aproape îi ies prin piele.

În Everett duhneşte îngrozitor. Când întreb de ce, fiecare îmi dă un alt răspuns.

— Pentru că toţi tragem vânturi în acelaşi timp.

Keith râde, apoi îşi ridică pe rând câte o falcă.

---

[9] Pară

— Nu mai face pe deşteptul! E din cauza fabricilor de hârtie.

Buni îl loveşte în cap cu ziarul pe Keith, pentru că trage vânturi.

— Despre ce duhoare vorbiţi? întreabă Gary. Eu nu simt nimic.

E alergic şi trage pe nas ceva dintr-un tub cu pulverizator. Ce scârbos!

— Cred că totul depinde de nasul pe care-l ai, le spun. Unele nasuri sunt foarte sensibile şi simt imediat duhoarea. Altele nu sunt aşa sensibile şi nu simt prea bine. Al meu e foarte sensibil şi simte toate duhorile.

— Aşa e, Per! Aşa e. Ai un nas grozav.

Keith trage vânturi din nou. Ştiu, pentru că le simt.

Sunt norocos că locuiesc cu buni. Stau cu ea de când eram bebeluş. Eu sunt cel mai mic. Cel mai mare verişor-frate e John. El n-a locuit niciodată cu buni. Seamănă foarte bine cu mine, dar e mai înalt, are dinţi neregulaţi, o mustaţă maro spre gri şi a fost însurat de mai multe ori. Apoi urmează David, care seamănă cu John, dar e mai scund, mai slab şi are ochi albaştri. E însurat cu Elaine. Buni îi spune „tipa aia” sau „EA”. Nici David n-a locuit vreodată cu buni. Are un MBA.

— MBA! înseamnă *Must Be Arrogant*[10]*,* Perry. Să ţii minte asta! Pedeapsa lui e faptul că s-a însurat cu Regina de Gheaţă.

Buni chicoteşte ca o vrăjitoare de Halloween şi îşi freacă mâinile de parcă ar încerca să aprindă un foc. Ştie să râdă ca o vrăjitoare.

Buni zice că „a primi o pedeapsă” înseamnă a primi ceea ce meriţi.

John e avocat. Şi Elaine, soţia lui David, e avocată. Louise, mama mea, s-a măritat cu tatăl meu, care era avocat, dar cred că el a murit. Mi-au dat numele unui avocat de la TV foarte cunoscut.

---

[10] Atenție, persoană arogantă!

— Perry Mason. Singurul avocat care e bun de ceva! spunea buni.

Din păcate, m-am ales doar cu numele. E bine şi aşa.

— Banii se scurg printre degetele maică-tii ca apa. Să ţii minte, Perry! Să te măriţi cu un avocat e la fel de rău ca şi când ai fi unul. Şi asta să ţii minte! mă avertizează buni. Niciunul dintre ei nu va fi pus pe lista noastră!

Pe maică-mea o strig Louise. E un nume frumos şi îi place mai mult decât mama. De multe ori, nici nu mai ştiu cine e, pentru că o văd foarte rar şi părul ei e tot timpul altfel. Se lungeşte sau se scurtează şi îşi schimbă culoarea. E de-a dreptul înfricoşător. Sper ca părul meu să rămână aşa cum e.

Nu locuiesc cu niciunul din ei. Eu locuiesc cu buni.

— Cei din familia noastră sunt fie avocaţi, fie căsătoriţi cu avocaţi, îi spun lui buni, cu excepţia noastră.

— Ăsta e un lucru bun, Perry, zice ea. E un lucru al naibii de bun.

Buni poate sufla fumul de ţigară pe la colţul gurii şi prin nări.

Îşi stabileşte limite. Doar două ţigări mentolate pe zi. Numără-le! Una. Două.

Mi le arată.

Câteodată însă, mai pierde şirul.

3

În fiecare luni, lucrez cât e ziua de lungă, la magazinul de produse pentru navigaţie Holsted. Descarc camioane mari, aranjez comenzile şi car pachetele la maşini, la camioane şi la SUV-uri[11]. Spăl pe jos, şterg tejgheaua unde se află casa, spăl cele două geamuri de la intrare, golesc toate coşurile de gunoi, chiar şi pe cele de metal de pe trotuar. De asemenea, îndosariez hârtii în biroul din spate, pentru că, pentru asta, chiar trebuie să ştii alfabetul. La alfabet chiar mă pricep. Keith şi Manuel lucrează la casă, iar când Gary pleacă acasă, Keith mă lasă să-i sun pe clienţi.

Am nevoie de mai mult timp până învăţ ceva, dar după ce învăţ, fac lucrurile bine. Anul acesta, am învăţat cum se foloseşte maşina pneumatică. Se numeşte compresor şi face RUUM RUUM.

— Per, eşti un angajat bun. Un angajat foarte bun, îmi spune Keith mereu.

Mă ocup eu de magazin cât timp îşi face el siesta. Îşi face siesta de cel puţin două sau patru ori pe zi. Eu nu-mi fac siesta niciodată. Keith poate dormi şi în picioare. Ce mişto! Uneori sforăie. Are o faţă păroasă, cu multe fire gri şi două cicatrici. Una e deasupra ochiului, de când a trebuit să schimbăm suportul de prosoape de hârtie din baie. Ranga pe care o ţineam a alunecat şi suportul a căzut de pe perete şi l-a lovit pe Keith în frunte. Cealaltă cicatrice e de la o bătaie dintr-un bar. Nu am văzut bătaia propriu-zisă, doar mi s-a povestit despre ea.

— Cum e o bătaie în bar? l-am întrebat.

— Păi, cum să-ţi spun, Per, ăăă… bătaia are loc într-un bar când… ăăă, când un tip îţi spune: „Te bag în mă-ta!” şi îi spui şi tu: „Te bag în mă-ta!”, iar apoi te baţi cu el.

Keith ştie totul despre bătăile din baruri. Eu nu înjur. Buni nu mă lasă.

---

[11] Sport Utility Vehicle - vehicul sport utilitar

— Doar cretinii şi dobitocii vorbesc urât, Perry! Cretinii, dobitocii şi Keith.

Buni îl simpatizează pe Keith, chiar dacă vorbeşte urât.

În fiecare marţi, mănânc sendvişul meu special la magazinul Gilly’s, lângă port. Cu rac artificial, care, mie personal, îmi place.

— De ce mănânci porcăria aia de rac? Nu e rac, de fapt. E făcut din maţe de peşte, spune Keith.

Nu-i deloc frumos să spui că racul artificial e făcut din maţe de peşte.

După ce-mi mănânc sendvişul, mă duc la magazinul universal din port, aflat mai jos pe stradă. Cumpăr o coca-cola Slurpee, cinci bilete la loto, o ciocolată PayDay, o pungă de bomboane de ciocolată Hershey’s Kisses şi ziarul Naţional Enquirer. Ziarul e pentru buni.

— Îl cumpăr doar pentru rebus.

Îmi arată prima pagină.

— Vezi, Perry? E plină de bârfe! Ia uită-te aici! Jumătate om şi jumătate liliac! Imposibil! Cum or fi făcut poza asta? Uită-te aici, Perry! Ascultă o altă povestire fantastică cu care ne prostesc!

Îşi strânge puloverul în jurul umerilor. Buni e foarte friguroasă.

— Îl arunc şi decupez doar rebusul, dacă vrei.

Încerc să fiu şi eu de folos.

— Nu! Nu. Nu-ţi pierde tu timpul! Îl arunc eu mai târziu.

Dar le face vraf în camera din spate. Se distrează când observă că folosesc aceeaşi poză de două ori.

— Hahaha! N-au făcut altceva decât să întoarcă poza! Uită-te şi tu, Perry!

Îmi place să vorbesc cu Cherry, care e casieriţă la magazinul universal din port. E drăguţă, amuzantă, iar numele ei rimează cu al meu. Aşa spune buni.

— Cherry şi Perry! Te-ai prins? Sunteţi amândoi cu „erry” la capăt!

Lui buni îi plac rimele.

— Doar bilete loto?

Lui Cherry îi plac biletele MegaBucks, pentru că poţi câştiga mai mulţi bani, dar eu şi buni suntem de modă veche. Aşa spune buni.

— De modă veche. Facem acelaşi lucru. N-are sens să ne schimbăm. Loto e foarte bun pentru noi.

Lui buni îi place faptul că biletele loto sunt ca o chitanţă şi astfel primeşti mai multe numere pentru banii pe care i-ai dat. Am cumpărat bilete de loterie dintotdeauna. De când mă ştiu. Era mişto mai demult, pentru că primeai bilete verzi strălucitoare şi doar un set de numere. Prima persoană care a câştigat a fost o asistentă medicală. Un milion de dolari. Buni a zis că era mâna lui Dumnezeu care recompensa o profesiune altruistă.

— Perry, asistentele medicale sunt devotate. E semn de la Cel de Sus.

A fost foarte dezamăgită când, peste mai mulţi ani, a aflat că asistenta pierduse toţi banii.

— Cum să pierzi un milion de dolari?

Buni dă din cap.

— Dacă am câştiga? Gândeşte-te! Am putea face tot ce ne-am dori! Hawaii! Am putea merge în Hawaii, unde nu e frigul ăsta blestemat!

Buni îşi închide ochii. Ca şi când s-ar ruga.

— Putem face tot ce ne dorim şi acum, spun eu.

Asta e adevărat. Dacă economisim bani, putem face tot ce ne dorim.

— Nu face pe deşteptul!

Buni se încruntă la mine, dar eu izbucnesc în râs.

E distractiv să te gândeşti că o să câştigi la loterie.

Eu şi buni luăm cina o dată pe săptămână la Kentucky Fried Chicken. Buni e nemulţumită de faptul că preţurile sunt cam mari pentru cineva care trăieşte din pensie. Comentează în legătură cu porumbul fiert minuscul şi cu faptul că primim prea multe aripioare.

— La naiba, Perry! Ai zice că puii n-au avut decât şase labe şi o târtiţă, după cum arată pachetele astea.

Îmi spune lucrurile astea acasă, pentru că nu vrea să

rănească sentimentele Lorettei, vânzătoarea de la KFC.

Marţi seara, la ora şapte, mergem să jucăm bingo la biserica catolică Sf. Augustin. Nu suntem catolici, dar ne plac călugăriţele şi jocul de bingo. Ne place de sora Mary Joan, pentru că e drăguţă tot timpul. De sora Mary Margaret ne place doar când e pe lista noastră. Cred că toate călugăriţele se numesc Mary şi încă ceva. Toate poartă ochelari şi haine normale, cu excepţia picioarelor. Pantofii lor sunt negri şi strălucitori, cu şireturi lungi. Buni zicea că arată ca pinguinii. Mie nu mi se pare.

— Ce mai faci, Perry?

Sunt prietenoase şi nu mă tratează ca şi cum aş fi retardat. Nu sunt retardat, dar unii mă tratează de parcă aş fi. Călugăriţele sunt întotdeauna interesate de ceea ce fac şi mă întreabă dacă vin duminică la slujbă. Nu pot să merg la biserică pentru că trebuie să lucrez duminica.

— Ne vedem la slujba de duminică dimineaţă, Perry?

Sora Mary Joan scuipă când vorbeşte.

— Spune-le că trebuie să mergi la serviciu! îmi şopteşte buni la ureche pentru a-mi reaminti.

Dacă spun că trebuie să lucrez, niciunul dintre noi nu trebuie să meargă la biserică. Cu excepţia muzicii, e plictisitor la biserică, dar nu le spunem asta călugăriţelor. Le-ar răni sentimentele. Sora Mary Margaret are ochi albaştri şi păr pe bărbie. Mă întreb dacă surorile au voie să se radă. Probabil că Dumnezeu nu le lasă pentru că Sora Mary Joan are şi ea păr, dar pe buza de sus. Buni nu e de acord cu jocurile de noroc, dar bingo şi loto nu intră în categoria asta.

— Jocurile de noroc te fac să pierzi bani, Perry. Să ţii minte! mă dăscăleşte ea.

— Ce numere ai, fiule?

Chuck, ajutorul de la jocul de bingo, mă întreabă asta de fiecare dată când trece prin spatele meu. Joc doar un singur bilet, pe când buni joacă zece. Ea e expertă şi, odată, a câştigat două sute cincizeci şi doi de dolari. Chuck îmi împinge scaunul, mă înghionteşte şi miroase a apă de gură

Listerine. Vrea ca eu să ştiu că el e acolo, în spatele meu, veghindu-mă. Marcajele alunecă de pe numerele înscrise pe biletul meu, de fiecare dată când mă împinge. Mă scarpină în cap şi îmi ridică părul.

— Ar cam trebui să te tunzi, fiule!

Numele meu nu e „fiule”.

— Lasă-l în pace!

Buni are ochi şi la spate. Aşa zice Chuck.

— Femeie, ai ochi şi la spate!

Izbucnesc în râs. Ochii ei sunt exact acolo unde trebuie să fie.

Chuck e singurul de la bingo care mă tratează de parcă aş fi retardat. E mai înalt decât mine. Tot timpul există cineva mai înalt decât tine dacă nu te numeşti Michael Jordan. Chuck e un tâmpit.

— Nu-l băga în seamă, Perry! E un tâmpit! Peste tot sunt din ăştia. Toată lumea are parte de ei, spune buni.

O tâmpită de care are ea parte este tipa de la biroul aflat la intrare la Asistenţa Socială. Buni a avut mult de furcă până a încasat ajutorul de înmormântare pentru bunu. Mi se părea mişto să primeşti un premiu când mori, dar a fost cam greu de obţinut:

— Şi mai e şi tipul de la Medicare care răspunde la telefon.

Buni ştie o grămadă de tâmpiţi, cel puţin la fel de mulţi ca mine.

— Trebuie să facem şi o listă cu tâmpiţi, spun.

Momentul meu preferat e joia dimineaţa. Eu şi Keith facem ore suplimentare la şantierul naval Carroll, de lângă magazin. Trebuie să-mi port blugii cei mai vechi când lucrez acolo. Pe buni n-ai prinde-o nici moartă îmbrăcată în blugi.

— Blugii ăştia, Perry! Femeile fac tot felul de boli de la ei. E mai bine să porţi o rochie de bumbac de la Kmart[12]. Îmi aeriseşte organele genitale! Tu, în schimb, poţi purta blugi. Bărbaţii nu trebuie să-şi aerisească organele genitale.

---

[12] Lanț de magazine universale de pe continentul american (n.red.)

Organele genitale sunt părţile corpului pe care nu le arăţi oamenilor.

În fiecare vineri, după serviciu, eu şi buni mâncăm hamburger la McDonald’s şi apoi mergem să vedem un film. Proiecţia de la 5:45 după-masa costă doar doi dolari. Cumpărăm o pungă mică de floricele şi intrăm, fără să fim văzuţi, şi cu o pungă de bomboane de ciocolată Hershey’s Kisses, cumpărate de la magazinul universal din port. Celor de la cinema nu le prea place ca oamenii să-şi aducă mâncarea de acasă. Cred că ar trebui să putem să ne ducem mâncarea oriunde vrem. Doar e mâncarea noastră.

Sâmbăta e cea mai aglomerată zi la magazinul Holsted. În weekend, toată lumea are nevoie de tot felul de chestii legate de bărci – funii, părţi metalice şi bere. Berea trebuie cumpărată de la magazinul universal din port. La magazinul Holsted nu se vinde bere. Podeaua noastră e din gresie gri şi se murdăreşte foarte repede de la urmele de noroi şi apă de pe picioare. Parcarea e cu pietriş şi are bălţi. Majoritatea oamenilor care intră nu se şterg pe picioare pe preşul de la intrare. Câtă nesimţire!

Sâmbăta, trebuie să lucrez până la şase şi jumătate. Gary şi Manuel pleacă devreme. Eu şi Keith închidem magazinul. Keith mă duce acasă cu maşina şi stă cu noi la seara de spaghete. În fiecare săptămână, facem un concurs de cribbage[13]. Buni face sosul de roşii în cratiţa mare. Trebuie să fiarbă vreo două ore, la foc mic. În ultima vreme, numai asta mai găteşte. Buni şi Keith joacă primii, în timp ce eu fierb tăieţeii. Cel care pierde, pune masa, în timp ce eu joc cu câştigătorul.

Keith consideră că trebuie să mă dădăcească.

— Aruncă două! Mai repede, Per! Astăzi, dacă se poate! se tânguieşte el, dar eu nu mă grăbesc.

Când jucăm cărţi, Keith e cuprins de nerăbdare. „Nerăbdare” înseamnă să consideri că toţi ceilalţi sunt prea lenţi.

[13] Joc de cărți (n.red.)

Duminica dimineaţa, înainte de a pleca eu la serviciu, eu şi buni mâncăm cornuri cu scorţişoară, citim ziarul şi ne verificăm numerele loto. Asta e momentul meu preferat, pentru că ne imaginăm că am câştigat la loterie. Îmi place să-mi imaginez lucruri.

— Hai odată! Hai odată! strig.

— Asta e! Presimt cu toată fiinţa mea că e aşa.

Buni presimte multe lucruri cu toată fiinţa ei.

— Zero-doi. Zero-cinci. Unu-patru. Doi-patru. Trei-doi. Patru-patru.

I le citesc. Ea spune „nu” după fiecare număr greşit şi „da” după fiecare număr corect. Verificăm toate numerele de două ori. E ca şi cum am avea mai multe şanse de câştig. E ca şi cum am fi cumpărat mai mult de cinci bilete. Ce mişto!

Mai avem un joc pe care-l jucăm. Se numeşte lista de loterie. Jocul numit „Care ar fi primul lucru pe care l-ai cumpăra dacă ai câştiga la loterie?” Keith joacă cu noi.

— Un televizor nou!

Ăsta sunt eu.

— Hawaii!

Asta e buni.

— Cablu TV!

Tot eu. Îmi place la nebunie Animal Planet.

— O maşină de spălat vase.

Tot buni. Nu prea înţeleg de ce vrea asta, pentru că eu sunt cel care spală vasele tot timpul.

— S-o repar pe *Diamond Girl!*

Ăsta e Keith. *Diamond Girl* e barca lui cu pânze.

— Provizii de tequila pentru un an întreg.

Tot Keith. Mă miră că nu zice nimic de bere sau cel puţin de gagicile mexicane. Vorbeşte încontinuu despre gagicile mexicane. Sunt aproape de Texas şi trăiesc în Mexic. Mexicul e o ţară.

— Să se repare radiatorul lui Yo!

Asta e buni. Îi e tot timpul frig. Yo e camioneta lui Keith.

— Să merg la fabrica de ciocolată Hershey şi să văd cum

se fac bomboanele Kisses!

Eu.

Jocul se termină când există o persoană care nu se mai poate gândi la ce altceva şi-ar cumpăra. Persoana asta e întotdeauna buni. Ea zice că e norocoasă.

— Sunt norocoasă. Am casa mea, a naibii de norocoasă, pentru că te am pe tine să mă ajuţi cu cheltuielile şi a super naibii de norocoasă că bunicu-tău s-a spetit muncind şi apoi a avut bunăvoinţa să cadă mort fără să se codească prea mult.

„A se codi” înseamnă a costa o grămadă de bani ca să mori. Spune că speră să nu se codească nici ea prea mult să moară. E a naibii de norocoasă, şi eu la fel.

Buni spune că facem o echipă bună.

4

Toamna este anotimpul meu preferat, *Reader's Digest* este revista mea preferată, iar bomboanele mele preferate sunt Hershey's Kisses. Îmi place să port flanele, să ţopăi când sunt fericit, iar bicicleta mea e vopsită cu spray albastru şi roşu.

— Buni! am strigat când am văzut bicicleta în grădina noastră, stropită toată.

Arăta de parcă ar fi sângerat.

— Ce s-a întâmplat cu bicicleta mea?

— Un idiot s-a hotărât să devină cretin, asta s-a întâmplat, mi-a răspuns ea.

După asta, mă punea s-o încui în garaj în fiecare noapte.

Îmi place să merg cu bicicleta la serviciu. Îmi imaginez că zbor sau navighez. Eu şi Keith câştigăm bani în plus lucrând pe bărcile altora. Bărcile sunt al doilea lucru preferat al meu, după mersul cu bicicleta. Bărcile cu pânze merg pe apă şi vânt.

— Când navighezi şi mergi pe bicicletă e ca şi când ai zbura, datorită aerului şi fizicii, îmi spunea bunu.

El m-a învăţat să conduc bărci, iar Keith mă învaţă să le repar.

— Mai cu fineţe, Perry, ai sărit peste un loc.

Keith îmi inspectează munca. Sablăm tecul unei bărci ridicate pe cric. E parcată în şantier. Ei spun că stă pe sculă. Mi se pare caraghios. „Pe sculă." Keith face glume deocheate de fiecare dată când lansăm bărcile la apă. Eu şi Keith muncim sus, pe barcă. Şeful de echipă ţine în mână o mapă şi ne spune să ne grăbim.

— N-avem toată ziua la dispoziţie! strigă el.

Mi se pare foarte caraghioasă treaba asta, pentru că noi chiar avem toată ziua la dispoziţie.

Keith e foarte glumeţ.

— Trebuie să o dăm jos, Per! Trebuie să o dăm jos de pe

sculă, omule! Trebuie să i-o scoatem, Perry! Înţelegi? Să i-o scoatem! Ca să se masturbeze. E momentul să se masturbeze, Per!

Trebuie să mă asigur că nu ne aude nimeni. Buni ar fi furioasă dacă l-ar auzi pe Keith vorbind aşa. Râd, dar mă înroşesc. Eu nu spun cuvintele astea. Trebuie să-i ajutăm pe muncitorii de jos să prindă laţurile în locurile speciale pentru macara. Benzile late trebuie să fie suspendate lângă săgeţile inscripţionate pe carcasa bărcii.

— Amice! urlă Keith de pe punte. I-ai scos-o odată?

Şi-mi zâmbeşte atotştiutor. Keith le spune celor pe care nu-i cunoaşte „amice”.

Barba lui încărunţită e atât de stufoasă, încât nu prea poţi să-i vezi gura, dar eu ştiu cum arată. Keith e cel mai mare tip pe care-l cunosc. E înalt şi voinic.

— Sunt un tip mătăhălos! Ăştia-s muşchi, Per! Muşchi!

Şi arată spre burta care i se revarsă peste curea. „Mătăhălos” e un alt termen pentru muşchii abdomenului.

Eu n-am burtă. Nu sunt mătăhălos.

Ieri am vopsit carena, iar azi trebuie să sablăm parapetul, cu nisip fin. „Nisip fin” înseamnă să muncim din greu şi să asudăm. Părţile din lemn ale bărcilor trebuie sablate şi lustruite. E multă muncă, dar e mişto să vezi apoi ce frumoase sunt. Noi facem bărcile să arate bine. Keith spune că le sculăm din morţi.

— Le sculăm din morţi, Per! Altfel, ar fi aruncate sau scufundate. Suntem apărătorii unei arte pierdute. Uită-te la bărcile alea noi, Per! Niciun pic de personalitate! Nicio bucăţică de tec! Ce pierdere!

„Arta pierdută” înseamnă că noi suntem singurii care facem munca asta. „Fără personalitate” înseamnă uşor de întreţinut.

Când barca va fi lansată la apă, va fi amarată în locul ei de acostare. Proprietarul spune că o să lustruiască el personal parapetul ca să economisească bani.

— Aşa spun toţi, Per! chicoteşte Keith. După douăzeci de minute de acţiune, va veni din nou la noi, văicărindu-se că

e prea cald sau prea rece, iar noi ne vom procopsi cu încă o mie de dolari pe sub mână.

Prima oară când am auzit expresia „pe sub mână”, am crezut că înseamnă a ascunde. L-am întrebat pe Keith ca să fiu sigur.

— Înseamnă că păstrăm noi toţi banii şi nu dăm nimic la stat.

Când Keith îmi vorbeşte la ureche, mă umple de scuipat.

Nu-mi place asta.

— Cu alte cuvinte, înşelăm. Nu vreau să merg la închisoare.

— Nu. Nu. E în regulă, Per. Nu le datorăm niciun sfanţ! Doar nu ei au muncit, nu? Nu ne-au ajutat cu nimic. Să nu spui nimănui nimic, bine?

Pe sub mână e în regulă dacă nu spui nimănui nimic. Eu şi Keith facem o grămadă de bani pe sub mână, sablând şi lustruind bărci pentru oameni care sunt prea leneşi să facă ei toate astea.

Barca la care lucrăm se numeşte *Playboy II.*

— Lumea n-are imaginaţie deloc, spune Keith. Niciun pic de imaginaţie! Ştii câţi *Playboy* există, Per?

Nu aşteaptă să-i răspund.

— Un catralion!

Spune chestia asta despre fiecare nume de barcă pe care îl vede.

— Ştii câte *My Prozac* există?

— Ştii câte *Sea Dream* există?

Mulţi combină primele două litere ale numelui copiilor şi al nevestei pentru a forma un nume pentru barcă. Asta chiar că-l enervează pe Keith.

— Ja-bo-ha-ga-li? Ce mă-sa înseamnă asta, Per? Sunt nişte leneşi. Asta sunt. Ai dracu’ de leneşi!

În viziunea lui Keith, oamenii fie n-au imaginaţie, fie sunt leneşi. Înjură mai mult decât orice altă persoană pe care o cunosc. Eu nu înjur.

Keith bea bere şi se uită cum lucrez, în timp ce-mi povesteşte aventurile sale. A fost căpitan pe feribot, până

când a intrat cu barca într-un terminal. Mie mi-a spus adevărata poveste. Nu a fost vina lui. A fost vina unei pasagere cu sâni uriaşi.

— Sâni atât de mari, Per, erau mai mult decât nişte ţâţane. Erau bidoane. Erau aşa de mari, că putea să vină sfârşitul lumii şi n-ai fi observat.

Ochii îi sunt rotunzi şi nu clipeşte când îmi povesteşte.

— Nu a fost vina mea.

Aşa spun oamenii când fac o greşeală. Nu e vina lor. E ca şi cum te-ai regândi.

— A meritat cu prisosinţă, Per. Cu prisosinţă. Mari. Mari. Ţâţane.

Keith face cu mâna de parcă ar scărpina pe cineva pe spate. Apoi trage vânturi şi izbucneşte în râs.

— Contribui şi eu, ca un cetăţean de nădejde al Everettului ce sunt, spune el.

5

În fiecare dimineaţă mă scol, mă duc la baie, mă rad şi mă pieptăn. Port blugi şi o cămaşă de flanelă cu maiou pe dedesubt.

— Ai maiou pe tine, Perry? mă întreabă buni.

— Da.

— Sigur?

Îmi ridic cămaşa şi verific.

— Da, sunt sigur.

Buni spune că doar oamenii de joasă speţă umblă fără maiou. Mie îmi plac foarte mult maiourile. În Everett, e prea frig pentru a umbla fără nimic pe sub cămaşă în orice moment al anului, chiar dacă ai o jachetă pe tine.

Sunt un bucătar bun. Fac terci de ovăz şi alte chestii, precum macaroane cu brânză, hamburger în caserolă şi sendvişuri cu ton prăjit. Buni gătea de obicei, dar acum stă la masa din bucătărie, completează rebusuri şi îmi spune ce să fac. Îi place să vadă că-mi lărgesc orizontul. Asta înseamnă să încerci lucruri noi.

— Nu lăsa monotonia să te doboare, Perry! Lărgeşte-ţi orizontul! Fă ceva nou!

Când mi-a zis să fac tocana pentru cină, am tăiat carnea în fâşii lungi. Nu mai făcusem tocană până atunci.

— Taie-le în fâşii mai mici! Şi încă o dată, invers. Şi încă o dată. Asta e. Fă-le de aceeaşi dimensiune, ca să se prăjească la fel!

Îmi spune mereu să citesc instrucţiunile cu atenţie.

— Ce înseamnă „a fierbe înăbuşit”? întreb.

Cărţile de bucate sunt ca dicţionarele. Folosesc cuvinte grele.

— A fierbe în lichid, spune buni.

— Şi de ce nu spun aşa? mă tânguiesc eu.

— Nu face pe deşteptul!

Buni nici nu trebuie să-şi ridice ochii de pe rebusul ei.

Terciul de ovăz e uşor acum. A fost dificil la început. „Dificil” înseamnă că trebuie să lucrezi din greu şi să asuzi. Buni spune că viaţa e dificilă.

— Viaţa e grea, Perry. E plină de surprize neplăcute şi obstacole pe care trebuie să le depăşeşti. De multe ori, ghinionul te loveşte drept în moalele capului. E dificil. Cele mai multe lucruri în viaţă aşa sunt.

Îmi spune asta pe când culege scame de pe puloverul de lână, pe care le aruncă în gunoi. Scamele astea se lipesc de orice.

În timp ce-mi iau micul dejun, îmi fac cuvintele şi scriu.

Buni mi-a dat jurnalul meu când eram mic. Îmi scriam cuvintele pe bucăţi mici de hârtie şi le pierdeam. Trebuia să se tot aplece să le ridice. Erau împrăştiate peste tot prin casă. Buni urăşte dezordinea pe care nu o face ea.

— Asta e pentru păsări! se tânguia ea.

Râd de fiecare dată când spune asta. Asta nu înseamnă că vei hrăni păsările, ci doar că ai vrea să faci asta. Îmi cumpără jurnale mari şi negre de la raionul de articole şcolare de la Kmart. Îmi aduc aminte de primul.

— Ce e ăsta? am întrebat. E gol.

Paginile erau albe. Am răsfoit pagină cu pagină ca să fiu sigur. Nimic.

— E un jurnal. Un album pentru cuvinte. Tu trebuie să le scrii.

Buni m-a împuns tare în umăr, cu degetul ei uscăţiv.

— Ce escrocherie! A costat mai puţin decât o carte adevărată?

— Nu, de fapt a costat mai mult.

Oamenii folosesc „de fapt” când vor să spună că un lucru e foarte puţin probabil sau probabil fals.

— Trebuie să scrii, Perry, te va ajuta să reţii, să-ţi dezvolţi mintea. Să-ţi îmbunătăţeşti gândirea.

Buni m-a împuns din nou cu degetul şi m-a durut.

— Auuu! am scâncit.

— Termină cu văicăreala! Acum scrie! a spus buni.

Deci, asta fac. Scriu. Îmi fac cuvintele. Gândesc. Şi ascult.

Sunt auditor.

Sunt momente în care uit că sunt lent. De exemplu, când merg pe bicicletă spre magazinul Holsted. Când frec tecul pe puntea unei bărci cu pânze, împreună cu Keith. Când Gary mă lasă să completez hârtii la serviciu. Când sunt singur. Fără alţi oameni. Ei sunt cei rapizi. Ei vorbesc şi gândesc repede.

— Sunt ca untul!

Buni consideră că oamenii normali sunt prea iuţi.

— Se rotesc, se rotesc, se rotesc! Uite, Perry!

Buni are dreptate. Îi văd pe fereastra autobuzului. Conduc, vorbesc la celulare, mănâncă un sendviş, toate în acelaşi timp. Îi văd în port, tastând în computerele alea mici pe care le poartă cu ei. Buni le numeşte animăluţe.

— Ale naibii animăluţe metalice! Uită-te, Perry! Parcă sunt legate de degetele lor.

Pe urmă, chicoteşte şi râde ca o vrăjitoare.

Sunt momente în care mă bucur că sunt lent. Văd lucruri. Aud lucruri. Şi mai sunt şi momente în care nu mă gândesc deloc la asta.

6

Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted este un depozit alb, cu două etaje, situat între portul comercial şi nou-nouţul port de ambarcaţiuni din Everett. Noi stăm chiar lângă şantierul naval Carroll. Keith spune că noul port de ambarcaţiuni va face ca oamenii normali să se lase de navigat şi va face loc doar prostănacilor bogaţi.

— Ne strâng cu uşa precum mâna unui tip excitat pe ţâţa unei fete mişto. Asta suntem, spune Keith, nişte ţâţe, iar el strânge din degete.

Mi se pare caraghios şi izbucnesc în râs. Asta îl face pe Keith să-şi întoarcă privirea spre mine.

— Perry, poţi să umfli apărătoarele astea două? întreabă Gary.

Se uită ţintă la Keith.

— Unii mai au şi de lucru.

Keith se întoarce la casă.

Lumea vine la magazinul Holsted să cumpere scule, adică nişte frânghii, tambuchiuri şi apărătoare. Tot ce au nevoie. Avem o grămadă de lucruri împachetate pe rafturi şi atârnate pe perete. Sunt cel mai vechi angajat, în afară de Gary. Mă pricep la umflatul apărătoarelor. E cea mai nouă îndeletnicire a mea şi trebuie să mă concentrez. Părul îmi intră în ochi şi trebuie să-l dau pe spate. Trebuie să mă tund. Un grăsan cu un trabuc se uită peste umărul meu. Văd două pete de transpiraţie pe cămaşa lui albastră, la subsuori. Mă tem să nu-i cadă scrumul pe mine, care sfârâind, să-mi facă o gaură în piele. Arsurile dor şi lasă cicatrici.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

Bărbatul mestecă trabucul. Consider că e o întrebare tâmpită, dar oamenii pun întrebări tâmpite tot timpul.

Îl întreabă pe Keith: „Pot acosta aici?”, în faţa stâlpului cu semnul NU ACOSTAŢI.

Îl întreabă pe Gary: „Pot pescui aici?”, în faţa semnului cu PESCUITUL INTERZIS.

Majoritatea nu citesc. Eu citesc tot timpul.

Bărbatul mă întreabă din nou dacă ştiu ce fac.

— Hei! Cu tine vorbesc! spune.

— Da, ştiu ce fac.

E singurul răspuns pe care-l pot da. Când vorbesc, vorbesc rar. Asta îi îngrijorează pe oameni.

— Se simte bine?

Bărbatul se uită la Gary. E foarte important să te simţi bine.

— Da! spunem eu şi Gary în acelaşi timp.

Asta pare să-l îngrijoreze pe grăsan chiar mai mult. Când lumea se uită la mine, vorbesc chiar mai rar, pentru că mă emoţionez. Tot ce trebuie să fac e să ţin apărătoarea ca să nu se mişte, dar bărbatul îmi suflă în ceafă. Îi simt respiraţia duhnind a tutun. Îmi gâfâie în ureche. Când termin, îi dau apărătoarea.

— Poftiţi, domnule!

E important să fii politicos cu clienţii, ca să mai vină şi să mai cheltuie bani.

Bărbatul îşi mestecă trabucul, se uită la ceas, apasă apărătoarea şi vorbeşte cu Gary, toate în acelaşi timp:

— Trebuie să ajung în portul… din San Juan… Trei săptămâni de vacanţă… Putem să ne grăbim puţin? întreabă. Trebuie să plec.

Se uită din nou la ceas.

„Vacanţa” înseamnă că nu te mai grăbeşti să ajungi la serviciu, dar te grăbeşti să ajungi în alt loc.

— Idiotul de fiu-meu a aruncat de la pupa o apărătoare care nu era legată. A trebuit să vin până aici. Zici că-i retardat! Oh, scuze!

Bărbatul se uită la mine.

„Retardat.” „Idiot.” Cuvinte pe care le cunosc foarte bine.

Înseamnă nerod sau prost. Eu nu sunt prost. Nu sunt retardat. Sunt doar lent. Buni zice că toţi suntem, de fapt, idioţi, şi că termenul „idiot” vine din grecescul *idios.*

— Înseamnă cetăţean izolat, un singuratic, o persoană care e preocupată doar de persoana sa! spune buni. Cam aşa sunt toţi cei pe care-i cunosc.

Prima oară când mi-a zis asta, a fost când am venit de la şcoală plângând. Cineva mă făcuse idiot.

— Faptul că suntem tachinaţi e o cruce pe care o purtăm toţi, a spus buni. O cruce pe care o purtăm şi pentru care suferim. Te va face un om mai bun. Persoana care jigneşte nu dovedeşte decât că e ignorantă. Cine ţi-a zis aşa?

Când a auzit că era învăţătoarea mea, s-a făcut foc şi pară. Aşa a zis.

— Sunt foc şi pară! şi apoi a dat cu o farfurie de pământ.

Mi-amintesc că am izbucnit în râs la ideea de foc şi pară şi când am văzut farfuria spartă, dar, pe urmă, am izbucnit în plâns, pentru că o voiam înapoi pe domnişoara Elk.

Era ultima zi de şcoală. Aveam treisprezece ani. Nu m-am mai dus la şcoală de atunci. Buni mă învăţa ea singură. Am învăţat mai multe de la buni decât de la oricine altcineva.

7

Buni a murit într-o marţi, în data de 12 august. Nu s-a codit, pur şi simplu nu s-a mai trezit. Buni mi-a zis ca, în caz de urgenţă, să sun la 911. Era jocul nostru pe care îl repetam.

— Ce faci dacă nu-ţi vorbesc dimineaţa sau nu mă trezesc? mă întreba ea.

— Sun la nouă-unu-unu, răspundeam.

— Ce faci dacă sunt întinsă pe jos şi nu mă mişc?

— Sun la nouă-unu-unu, răspundeam.

În dimineaţa aceea, nu s-a trezit şi nu a vorbit. Am sunat la 911. Când am atins-o, faţa ei era albă, iar obrazul – rece. Gura îi era turtită şi buzele, vinete. Când au venit paramedicii, au acoperit-o cu un cearşaf şi au dus-o. Nu au pus sirena. Am sunat mai întâi la magazinul Holsted.

— Gary? Buni a murit şi nu pot veni azi la lucru.

Tremuram şi plângeam aşa de tare, încât îmi curgeau mucii din nas. Gary a fost nevoit să mă întrebe de trei ori ce s-a întâmplat. Degetele nu-mi mai răspundeau la comenzi. De-abia puteam ţine receptorul în mână. Mâna îmi aluneca pe el din cauza mucilor.

E foarte important să-l anunţ pe Gary că nu pot veni la serviciu.

Carneţelul lui buni cu numere de telefon e chiar lângă telefon. E albastru şi are munţi pe el. Nota în el fiecare număr de care aveam nevoie. Pe coperta din spate, e lista cu numere de urgenţă ale familiei. „Urgenţă” înseamnă ceva rău sau neaşteptat care s-a întâmplat. Precum o cădere de curent. Sau cineva care moare.

Primul număr este al mamei mele, Louise Crandall. Mă stresează pentru că dă din mâini şi nu se uită la mine. Ultima dată am văzut-o când a murit bunu. Nu răspunde nimeni, aşa că las un mesaj. Nu-mi prea place asta pentru că roboţii sunt prea rapizi. Spun doar: „Sun-o pe buni!”, dar

şovăi, pentru că buni e moartă.

Mi-e cam frică să dau telefoane, pentru că nu-i cunosc pe aceşti oameni, nu aşa cum îi cunosc pe Keith şi pe Gary. John, verişorul-fratele meu, e al doilea pe listă, dar nu răspunde nimeni, nici măcar robotul. Al treilea este celălalt verişor-frate al meu, David. La al doilea apel, răspunde.

— David, aici Perry L. Crandall!

E important să te prezinţi la telefon. Dacă nu faci asta, oamenii se enervează. După ce i-am spus de buni, a început să înjure.

— Oh, la naiba!

Atât a spus.

Parcă avea o pătură pe gură. L-am auzit vorbind cu nevastă-sa.

— Ce s-a întâmplat?

— E Perry. A murit buni. Unde am pus noul număr al lui mami?

David vine să mă ia cu maşina şi mergem să-i luăm pe John şi pe Louise. Spun că mergem la un antreprenor de pompe funebre. Toată lumea vorbeşte, numai eu tac.

Devin o problemă.

— Asta e o adevărată problemă, îi aud zicând. Ce ne facem?

— Ce ne facem cu Perry? îi aud întrebându-se.

— O să fie o adevărată problemă, acum că a murit buni, spun ei.

Eu sunt această problemă.

Ei cred că buni avea grijă de mine, când de fapt, eu aveam grijă de ea. Aşa zicea ea. Aşa ştiu şi eu.

— Noi doi. Facem o echipă bună. Doar noi doi. Nu ştiu ce m-aş face dacă n-ai fi tu să ai grijă de mine, Perry!

Spunea asta zilnic, după ce a murit bunu.

Vorbesc în spatele meu. Cred că eu nu le înţeleg cuvintele, dar sunt un auditor şi îi înţeleg foarte bine. Louise, John şi David fac pregătiri. Pregătirile sunt lucrurile pe care nimeni nu vrea să le facă şi costă bani pe care nimeni nu vrea să-i dea.

La pompele funebre stau singur, cu spatele lipit de perete şi aştept. Sunt ca şi grecii ăia. Un *idios,* parcă. De pe scaunul meu, văd ce fac. Am doi ochi buni. Îi aud vorbind. Am două urechi bune. Buni mi-a zis că vrea să fie îngropată lângă bunu, în Parcul Memorial din Marysville. Făceam planuri să cumpărăm locul, dar costa peste două mii de dolari şi trebuia să ne reparăm acoperişul, mai întâi.

La pompele funebre, Louise şi John vorbesc cu omul îmbrăcat în negru şi se ceartă unul cu celălalt. Pe ecusonul lui scrie: „Antreprenor de pompe funebre" şi dedesubt: „Steven". Ce nume frumos, gândesc eu şi mă uit la nasturii costumului său. Sunt aurii şi lucesc. Parcă ar fi un actor, aşa întristat cum e, şi vorbeşte cu voce joasă de parcă ar fi vorba de bunica lui. M-am gândit că poate o cunoştea. Faţa lui are o expresie atât de posomorâtă!

— Steven, ai cunoscut-o pe buni a mea?

Când aude asta, se înroşeşte tot.

— Nu fi idiot, Perry! spune John.

Vorbeşte cu răutate.

— Nu ştie prea multe.

John îşi acoperă gura cu mâna. Oamenii fac asta ca să nu-i auzi când spun ceva urât.

— Avea bani puşi deoparte pentru înmormântare. Nu trebuie să-i folosim pe toţi. Preotul nu ne cere nimic. Îmi e dator. M-am ocupat de divorţul lui. Nu vrem să se spună că nu facem totul ca la carte.

— Nu zicea buni să nu facem mare tevatură?

— Nu te agita, mami! Scoatem noi ceva din asta. N-o să cheltuim toţi banii.

— Opt sute de dolari pentru incinerare. Şi urna? Dumnezeule! Cea de alamă e peste o sută!

Vocea lui John e piţigăiată.

David mă trage de mână şi mă ridic. Ne plimbăm prin cameră şi ne uităm la lucruri de oameni morţi, adică la coşciuge şi urne.

— Cutia asta de lemn e drăguţă. I-ar plăcea asta, spun.

E pătrată şi lucioasă. Pe etichetă scrie că e din lemn de

nuc. Lemnul e fin şi răcoros ca uşa frigiderului nostru.

— Se numeşte urnă. E pentru cenuşă. Cred că eşti singurul care ştie ce i-ar plăcea lui buni.

David vorbeşte într-un mod foarte liniştitor şi se uită la mine. El nu mă sperie aşa de tare ca Louise şi John.

— Ar trebui să cumpărăm cutia asta, spun.

Ceilalţi se opresc din vorbit şi se uită la mine.

— Da, bine. Că doar nu o plăteşti tu, spune John.

Mă aştept să-mi scoată şi limba, dar nu o face.

— Ba da. O plătesc eu.

Spun asta mai tare decât vreau. Se aude ecoul. Am cinci sute şaptesprezece dolari în contul meu curent şi primesc leafa săptămâna viitoare. Carnetul meu de cecuri e în buzunarul meu. Nu le spun nimic de contul meu de economii. Aşa a zis buni.

— Perry, contul tău de economii e problema ta personală! Să nu cumva să spui cuiva despre el! Niciodată! E pentru viitorul tău! mă avertiza buni. Familia noastră e ca o grămadă de vulturi şi să ţii minte asta! Să nu scoţi un cuvânt!

Vulturii sunt animale, dar pot fi şi oameni. Buni mi-a zis asta când era în viaţă. Acum e moartă. Tot uit asta şi încep să mă îngrijorez. Îmi dau seama de asta pentru că îmi duc arătătorul la frunte şi simt riduri. Buni le numea riduri de îngrijorare. Mă îngrijorez, pentru că niciunul dintre aceşti oameni nu e pe lista mea. Nu trebuie să fac ce spun ei, şi totuşi, mi-e teamă să nu o fac.

— Pune înapoi carnetul de cecuri! O să ai nevoie de toţi banii ăştia ca să trăieşti, Perry, spune David.

El e singurul, în afară de mine, care pare trist.

Louise stă pe un scaun şi se rujează, într-o oglinjoară, cu şi mai mult ruj roşu. Părul ei e acum platinat. E prins la spate atât de tare, încât se uită la mine cu ochii mijiţi.

— Păcat de bunica, Perry, spune ea şi îşi tamponează buzele cu un şerveţel.

Buni. Numele ei e buni, dar nu-i spun asta lui Louise. E ceva ce ar trebui să ştie.

Ei continuă să vorbească. Nu mă supăr.

— Nu-mi vine să cred că Elaine ţi-a dat voie să ieşi, David. Apropo, ea unde e?

— Taci din gură, John! Are un proces. Trebuie să ne hotărâm în legătură cu Perry.

— Ce e de hotărât?

— Ce o să facă?

— Ei bine, cu noi n-o să locuiască, iar mama e recunoscută pentru lipsa ei de calităţi materne.

— Nu are ajutor de handicapat? Nu primeşte nişte cecuri?

— Eu ştiam că lucrează.

— Ei bine, angajatorul lui ar trebui să aibă grijă de el. Trebuie să răspundă pentru el.

— Cineva trebuie să răspundă pentru el, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim noi. N-ar trebui să fim nevoiţi să avem grijă de el.

Am ales cea mai frumoasă cutie pentru buni, în timp ce verişorii-fraţii mei se ceartă. Am ales-o pe cea despre care ştiu că i-ar fi plăcut. Şi i-am scris cecul lui Steven.

Seara târziu, când sunt singur acasă, mă uit la fotografia lui buni şi mă întreb unde o fi.

Mi-amintesc că am pus întrebări când a murit bunu.

— Unde mergem? Unde mergem când murim, buni?

M-a strâns tare la pieptul ei şi mi-a spus:

— Ne ducem în vânt şi în ploaie. Ne transformăm în mare şi în ceaţă. Acolo ne ducem, Perry. De fiecare dată când plouă, gândeşte-te la bunu! De fiecare dată când bate vântul, va fi acolo, iar când voi muri şi eu, voi fi şi eu acolo.

Cred că e adevărat. Aud picături de ploaie pe acoperiş de cum începe să plouă.

Mă gândesc la buni.

Şi aştept să bată vântul.

8

Slujba religioasă pentru buni s-a ţinut în Parcul Sullivan de pe Lacul Argintiu. Era locul cel mai adecvat, a spus John. Asta însemna că era aproape de locurile unde avea treabă toată lumea şi era gratuit. A venit toată familia, cu excepţia mamei mele Louise, şi a soţiei lui David, Elaine.

Nu am pantaloni de costum. Port blugi deschişi la culoare şi sacoul meu negru. Stă cam fix pe umeri, dar e în regulă, pentru că nu am de gând să-l mai port vreodată.

Verişorii-fraţii mei au venit cu o oră mai devreme să mă ia. Au două maşini. În timp ce vorbesc cu David, John duce o doamnă cu un pudel roz să se uite la casa lui buni. Traversează peluza şi se uită înăuntru prin fereastra din faţă, dar nu intră. Mă bucur, pentru că e cam dezordine înăuntru. Buni şi cu mine avem o grămadă de porcării. Doamna se împiedică în iarba înaltă şi înjură.

— Cine e? îl întreb pe David.

— E CeCe, noua soţie a lui John, spune el.

— Cu ce se ocupă? E avocată?

Aproape toţi din familia mea sunt avocaţi sau avocate.

— Nu, face cumpărături.

David râde scurt.

— Nu e nimic de valoare. Proprietatea, în schimb, e o mină de aur.

— Cât mai stăm? Am programare la coafor.

— Nu mai mult decât trebuie. Maximum douăzeci de minute.

Deşi nu e iarnă, parcul este ud. E întotdeauna ud. Ploaia cade din cer. Ploaia întotdeauna cade din cer. Copiii şi câinii fug prin iarba plină de noroi. Un collie mare maro sare pe John şi îl murdăreşte pe pantaloni. Buni ar fi chicotit şi şi-ar fi dat o palmă peste genunchi. Verişorii-fraţii mei stau împreună. Nevasta lui John, CeCe, stă în maşină cu pudelul. Nu vrea ca el să se ude. Nu ştiam că există şi câini roz.

David spune că e vopsit, dar mie îmi pare adevărat. A şi lătrat o dată.

Popa vorbeşte despre buni şi Isus.

— Dorothea Crandall este acum acasă, cu Domnul…

Buni ar fi înnebunit.

— E treaba mea, Perry! Urăsc toată chestia asta cu „mai pios decât tine”. Toată porcăria asta! Să-ţi întorci şi celălalt obraz! Nu era el aşa de fraier! Şi-ar da ochii peste cap. CAFI? Ce naiba înseamnă asta, Perry? Ce ar face Isus? Ce crezi tu că ar face El? Ar pleca dezgustat. Asta ar face!

Popa îmi strânge mâna şi-mi spune că îi pare rău pentru pierderea suferită. Îmi spune că buni e într-un loc mult mai bun. Ce prostie, gândesc eu. Buni ar fi vrut să fie la noi acasă. La noi. „Prostie” înseamnă neadevăr sau minciună.

Sunt fericit pentru că pot să o iau pe buni acasă, în cutie.

— Poţi să o împrăştii în munţi, îmi spune David. Haide, Perry! Te duc înapoi acasă la buni.

Buni nu ar vrea să fie într-un parc sau în munţi. Ar vrea să fie alături de bunu la Parcul Memorial din Marysville. Nu le spun asta. Nu pare să le pese unde vrea buni să stea. Vorbesc toţi, fără să mă bage în seamă, în parcare, înainte ca David să mă ducă acasă. Eu ascult cu atenţie. Ei şovăie. Câteodată sunt verişorii mei şi câteodată sunt fraţii mei. Nu se pot hotărî. Dar eu ştiu cine sunt. Ei sunt verişori-fraţi.

— N-am timp de asta! CeCe are o programare.

— Cum o să se descurce?

— Ce-ţi pasă?

— Ce i-a lăsat buni lui Perry?

— Nu există testament. Noi hotărâm.

— Dar, John, ea a spus că…

— David! Taci odată! Nu există TESTAMENT. Crezi că buni mai avea încredere în avocaţi după tot ce s-a întâmplat? Proprietatea se va împărţi între noi!

— Aşa e. Mama nu are niciun drept. Ea nu e înrudită cu buni. Banii din casă ne revin nouă. Asta chiar că o s-o enerveze. Probabil că se gândeşte că o să câştige ceva din asta.

— Ştii foarte bine că îi vom da ceva până la urmă, sau o să facă o criză… ca data trecută.

Şi râd amândoi. Vorbesc despre mine ca şi cum n-aş fi acolo. Nu mă supăr. Eu sunt auditor. Îi ascult pe John şi pe David. Buni mi-a spus întotdeauna că era îngrijorată de ceea ce se va întâmpla cu mine după ce ea nu va mai fi şi voi rămâne singur.

— Eşti al naibii de influenţabil, îmi spusese. Influenţabil şi sincer! O combinaţie ucigătoare! Ucigătoare! Vor profita de tine!

Dădea din cap şi cloncănea cu limba ca un ceas deşteptător. „A profita” înseamnă că se pune ceva la cale. De aceea nu voia să-i pună pe lista noastră. Dar, eu mă întrebam. Pot oare folosi aceeaşi listă dacă buni e moartă?

John ne urmează în maşină până la casa lui buni şi apoi, până la uşă. CeCe rămâne în maşină şi se tânguie prin geamul deschis. Vocea ei e piţigăiată, la fel ca a lui John:

— O să întârzii! Pune capăt odată chestiei ăsteia!

David şi John caută hârtii în fiecare cameră. Trebuie să găsim hârtii. Îi ajut.

— Am găsit! Hristoase! Aproape nimic în cont! Oare din ce trăiau?

— Pensie… slujba lui Perry… Apropo, ce lucrează el?

— Hristoase, David! Nu ştiu. Ce mai contează? Uite-l! Actul de proprietate. Slavă Domnului CĂ NU E IPOTECATĂ CASA. El e pe actul de proprietate. Isuse! De ce a făcut asta?

— O grămadă de dezvoltatori au început să cumpere pământ în jurul portului. Am putea-o vinde şi am putea investi pentru el. Trebuie să-l facem să ne semneze o împuternicire. Elaine se poate ocupa de asta.

— Elaine! Javra aia! Dacă tu asculţi de ea, nu înseamnă că şi eu trebuie să fac la fel. De ce ar trebui să-mi dai tu mie sfaturi avocăţeşti? Nici măcar nu eşti avocat. Perry nu e în stare să aibă grijă de banii lui. În plus, ar trebui împărţiţi între noi toţi. Aşa e corect.

TIIIIT! TIIIIT! Se aude un claxon şi John deschide uşa de la

intrare.

— Trebuie să plecăm acum! zbiară CeCe.

Are o voce răsunătoare.

— Vii mai târziu pe la casă, David? zice John, scoţându-şi cheile.

— Da. Vin mai târziu cu Elaine. Vrea să fie şi ea de faţă.

— E o întâlnire de familie, David, ca să decidem ce facem cu casa. Elaine nu trebuie să fie acolo.

— Da, bine, te las pe tine să-i spui asta, mormăie David şi se întoarce spre mine. Nu-ţi face griji, o să avem grijă de tine, şi mă bate pe umăr.

Spun: „În regulă” şi intru în casă.

9

Când o persoană moare, corpul acesteia pleacă, dar vocea rămâne. O aud pe buni în fiecare zi. Zilnic îi aud vocea.

— Ai grijă, Perry! îmi spune. Nu face pe deşteptul! mă avertizează. Asta e pentru păsări, îmi zice.

Aş vrea să fie cu mine.

Cei din familia mea spun că vor veni să vadă ce fac cu bunurile. Bunurile sunt lucruri care pot fi folosite pentru a plăti datorii. Reprezintă un profit, scrie în dicţionar. Probabil asta voia să-mi spună buni când îmi zicea că John, David şi Louise vor încerca să profite.

Louise vine prima. Părul ei e acum roşu şi se potriveşte cu rujul.

— Voiam doar câteva lucruri care să-mi amintească de bunica.

Îşi ţine un şerveţel Kleenex lipit de faţă, dar ochii ei nu sunt uzi. Louise ia cutia de bijuterii a lui buni, verighetele ei, peria de sidef şi setul de oglinzi. Le aranjează cu atenţie pe scaunul din faţă al maşinii. Mă uit la ea prin perdele. Când se întoarce, se duce direct în sufragerie şi deschide vitrina cu porţelanuri.

— Sunt originale sau falsuri?

Louise ridică farfuriile şi se uită pe spatele lor. Ridică toate lucrurile lui buni şi le întoarce pe toate feţele. Le pipăie. Le freacă. Porţelanurile. Cristalurile.

— Astea sunt toate? mă întreabă. Credeam că mai e şi ceva din porţelan de Limoges? Sunt aproape sigură că mai era şi ceva din porţelan de Limoges. Parcă şi ceva din cristal Waterford?

Se uită la mine cu atenţie când spune asta. Văd vasele în ochii ei, dar numele pe care le spune nu-mi sunt cunoscute. Nu sunt pe lista sau în jurnalul meu.

— Va trebui să iau astea cu mine. Găseşte-mi o cutie,

Perry! O să le duc la un evaluator. Să le evalueze pe toate. Asta-i tot? Asta-i tot ce este? repetă ea şi apoi scapă şerveţelul pe jos.

Cred că nu mai are nevoie de el.

E important să evaluezi lucrurile. Ca să ştii dacă sunt adevărate sau nu. Dar eu ştiu că sunt. Nu trebuie decât să le ating. Stau pe terasă şi mă uit cum se îndepărtează. Stopurile de la maşina ei sunt ca doi ochi roşii.

Al doilea vine John. El îşi aduce propriile cutii. CeCe şi pudelul ei nu sunt cu el.

— Unde e macheta? întreabă. Unde e macheta de barcă? E originală. Aş dori să o iau. Şi acuarelele? Ştiam că buni are un Winslow Homer. Eram convins că le găsesc pe aici pe undeva. Şi gravurile semnate? Ştii unde sunt?

Mi-e greu să răspund la toate întrebările astea. Dă cu piciorul în teancul de reviste Reader's Digest, şi mă văd nevoit să le aşez la loc.

— Lasă aia! strigă el. Ajută-mă cu asta!

Îl ajut să împacheteze macheta lui bunu, astfel încât aceasta să nu se rupă sau să se zgârie. Mă uit la mâinile lui. Unghiile lui sunt roase până în carne. Mă uit la ale mele. Nu mi le mai rod. Buni m-a făcut să mă opresc. Ochii lui John sunt uscaţi. La fel de uscaţi pe cât sunt ai mei de uzi. Trebuie să-mi şterg nasul cu mâneca.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia o batistă şi nu-ţi mai trage nasul!

Colţurile gurii lui John sunt căzute, şi ochii i se plimbă de jur-împrejur. Caută. Nu ştiu ce caută. Sper să găsească şi să plece. Îşi umple toate cutiile şi îl ajut să le pună în portbagaj. Când maşina iese de pe alee, John nu-mi face cu mâna în semn de bun-rămas.

Mătur pe jos în bucătărie şi pun la loc vasele pe care nu le-a luat Louise. Afară se aude un claxon. TIIIT! TIIIT! E David. E singur. Elaine nu e cu el.

— Eşti ultimul, David, îi spun când intră.

David se opreşte în faţa mea şi de uită de jur-împrejur.

— Doamne, ce amintiri! Trece dintr-o cameră într-alta,

fără să se grăbească, pipăind pereţii, frecând rama de la uşă. Unde e macheta lui bunu? Ştiai că l-am ajutat s-o construiască? Am făcut catargele şi am tăiat pânzele. Când îmi vede expresia feţei, spune: A luat-o John, nu-i aşa? Şi acuarelele? Cine a luat porţelanurile?

— Nu l-am găsit pe Homer, îi spun, dar John a luat gravurile semnate şi macheta. Nu ştia ce era, dar a zis că sigur valorează mult. Nu era doar o machetă de barcă. Era o goeletă.

David dă din cap.

— Doamne! spune şi se întoarce. Ar fi trebuit să vin mai repede. Ce a mai rămas? Nimic. Doar o grămadă de porcării!

Dă cu piciorul într-o cutie. Tresar. Cutia se răstoarnă, şi din ea cad foi. David se lasă pe vine, le ridică pe rând şi se uită la ele.

— La naiba, spune şi se trânteşte pe jos. Oh, la naiba! spune din nou şi ia în mână fiecare pagină.

Mă aşez lângă el şi privesc.

— Un punct nenorocit! Ştiai? Se uită la mine. Nu, normal că nu ştii.

— Ce să ştiu? întreb.

— Examenul de intrare în barou, spune. Mai aveam nevoie de un punct. L-am picat de două ori. De aia m-am întors la şcoală. De aia am luat MBA-ul. Un punct. Dă din cap. Mama şi John îmi reproşează asta tot timpul. Elaine la fel. Am făcut Facultatea de Drept împreună. Ştiai? Am absolvit în acelaşi an. Elaine a luat din prima. E foarte deşteaptă. Pe bune.

Nu prea pare să creadă că e foarte deşteaptă. Pare trist.

— Normal că au trebuit să le spună şi lui buni, şi lui bunu. Îmi reproşează asta în fiecare minut. În fiecare afurisit de minut.

Vorbeşte ca buni.

David mototoleşte hârtiile şi se ridică în picioare. Îl urmez în bucătărie, iar el le aruncă la coşul de gunoi. Intră în living, în dormitorul lui buni şi iar în living. Îl urmez.

Deschide sertare şi dulapuri.

— N-a mai rămas nimic? Cine a luat bijuteriile? Elaine voia să ştie unde sunt colierele şi inelele.

— Louise a luat bijuteriile, dar colecţia de monede e încă aici, îi spun.

Tocmai mi-am amintit de acest amănunt. Nici John, nici Louise nu întrebaseră de ea.

— Ei da, asta e ceva, spune. Cel puţin asta e ceva. Bani gheaţă. Asta ar putea-o satisface. Schiţează un zâmbet. Ştiai că eu aranjam toţi bănuţii lui bunu când eram mic? Îi aduceam lui bunu mărunţişul rămas din banii pentru masa de prânz. Se uita peste el şi alegea ce-l interesa.

Îl ascult pe David. Nu mi-e teamă de el, dar încă aud glasul lui buni: „Ai grijă”.

— David e un om slab, spunea buni. Seamănă mai mult cu taică-său. E un om foarte, foarte slab. Exact ca taică-tău. De aia s-au însurat amândoi cu acelaşi gen de femeie. Tipul de femeie care poartă pantaloni şi cheltuie banii.

Nu le-am văzut niciodată pe Elaine şi pe Louise să poarte pantaloni, dar oricum nu le văd prea des, aşa că nu prea ştiu ce poartă, de fapt, când nu le văd eu.

— Mie mi se pare puternic, ziceam, dar buni îşi muşca buza şi se încrunta.

— Reţine, Perry, e slab. Cei slabi se dovedesc a fi cei mai periculoşi în cele din urmă. Să nu uiţi asta!

Îl ajut să împartă colecţia de monede în trei pungi maro de hârtie şi să le care la BMW. David mă strânge în braţe cu forţă şi pleacă fluierând.

Mi se pare caraghios că numele maşinii conţine literele B şi M. BM[14] mai înseamnă să faci caca, dar nu i-am zis asta. Nu ar fi fost frumos din partea mea. Buni râdea întotdeauna.

— Rahat, Perry. BM e un alt nume pentru rahat. Îşi lovea genunchiul cu palma şi se prăpădea de râs. Maşina lui e o latrină.

---

[14] Bowel movement - mișcarea intestinelor

Când mă gândesc la ce spunea buni, îmi vine să râd şi apoi să plâng din nou.

Mă simt puţin mai bine, aşa că sun la magazin ca să-i las un mesaj lui Keith. Nu are telefon pe barcă. O să am nevoie de ajutor ca să golesc casa înainte de a se vinde. Sunt o grămadă de lucruri care trebuie împachetate. Rochiile de casă şi şorţurile lui buni. Lenjeria ei intimă. Pantofii ei. Pun deoparte o rochie pe care vreau să o păstrez. Cea galbenă cu dungi verzi. Miroase a buni. Îmi place rochia asta. O purta întotdeauna când mergeam la bingo.

Keith e prietenul meu şi îmi dă o mână de ajutor când vine vremea să mă mut.

— De ce vinzi casa? mă întreabă Keith a opta sau a douăsprezecea oară.

Am pierdut şirul. El nu-mi înţelege familia. Îmi spune asta neîncetat.

— Pe bune că nu-ţi înţeleg familia, spune şi dă din cap. Nevasta aia a lui frate-tău. Cum o cheamă? Elaine? E o scârbă pe roţi.

M-am uitat la picioarele lui Elaine data trecută, dar n-am văzut să aibă patine cu rotile în picioare. Cred că o confundă cu altcineva.

Keith se scobeşte în nas. Aş vrea să înceteze, dar nu-i spun. Dacă cineva vrea să se scobească în nas, bănuiesc că ar trebui să aibă libertatea de a face asta.

— Ei zic că e mai bine aşa, e mai sigur pentru mine. Pentru viitorul meu.

Trebuie să-mi amintesc toate cuvintele pe care mi le-au spus David, John şi Elaine.

— Poate pentru ei.

Keith e ceea ce buni numea un cinic. „Cinic” înseamnă că eşti sincer într-un mod răutăcios.

Keith are o camionetă Toyota din 1982, pătată de rugină şi vopsită pe deasupra cu un strat gri. Îşi numeşte camioneta Yo, pentru că To şi Ta sunt atât de şterse încât nici nu se mai văd. Yo face cinci ture până la groapa de gunoi. Yo e bună pentru aruncat toate rahaturile. Eu şi buni

aveam o grămadă de rahaturi.

— Un aruncător de rahaturi al naibii de bun, spune el şi loveşte bordul lui Yo cu mâna.

Când face asta, butonul de la radiator cade.

— Prinde-l, Per! urlă Keith.

Trebuie să mă aplec repede şi să-l prind ca să nu cadă prin gaura din podea. E distractiv să te uiţi prin gaura din podea, pentru că poţi vedea cât de repede merge Yo, fără să te uiţi la vitezometru.

Ne-au trebuit vreo două săptămâni până să ducem totul la bun sfârşit, pentru că lucram numai după ce terminam treaba la magazin. Trebuia să ne grăbim, pentru că John spunea că, în curând, casa avea să se închidă. Asta nu însemna că uşile se închideau, ci că trebuia să mă mut.

— Va trebui să-ţi găseşti un alt loc în care să stai, mi-a spus John.

S-a înfuriat când l-am sunat şi i-am zis că mai avem nevoie de timp.

— Dă-o-ncolo, Perry! Cât timp îţi trebuie ca să scapi de tot gunoiul ăla? a ţipat John. Dumnezeule! Foloseşte un excavator!

Şi a râs în receptor. Nu mi-am putut da seama ce era aşa de amuzant la un excavator.

— Ce e un excavator? îl întreb pe Keith. E chestia aia ca un tractor?

Se enervează.

— Căcănarii! Ahtiaţii după bani! pufneşte.

Keith m-a întrebat de ce nu l-am invitat la înmormântarea lui buni.

— John a zis că era o chestiune de familie, i-am spus.

Nici Gary nu a fost invitat. Mă simt prost din cauza asta.

— Ăştia din familia ta sunt nişte ţicniţi. Mă auzi, Per?

Încep să plâng din nou.

— Nu-ţi face griji, Per! O să treci peste asta. Cum au făcut şi alţii înaintea ta, zice el şi mă bate pe spate. Viaţa merge înainte. Asta, cu siguranţă.

Eu şi Keith adunăm grămezi de reviste cu rebusuri în cutii

pentru a le arunca. Păstrez una. Scrisul lui buni e ca o pânză de păianjen, şerpuitor şi subţire. Îmi place să mă uit la el şi să mă gândesc la ea făcând rebusuri.

— De ce i-ai lăsat să ia toate lucrurile de valoare?

Keith e prietenul meu. Prietenii sunt oamenii care se enervează când cred că te fraiereşte cineva. El nu înţelege.

— Am toate lucrurile pe care mi le doream. Am luat tot ce era cu adevărat valoros. Vasele de melamină decorate cu ancore şi steaguri pe care buni şi bunu le aveau pe barcă, argintăria gratuită pe care o primeam când făceam cumpărături la QFC[15].

Mai am şi hainele mele, patru cutii de pantofi cu hârtiile şi fotografiile lui buni şi două cutii mari cu lucruri pe care stă scris: „DE PĂSTRAT”.

El dă din cap.

Pot să ţin toate dicţionarele şi revistele cu rebusuri pe care le vreau. Am găsit trei tezaure. Nu ştiu ce este un tezaur. Trebuie să caut în dicţionar.

— Te-za-ur, pronunţ şi deschid unul.

— Sună ca un blestemat de dinozaur.

Keith nu prea e pasionat de cuvinte.

— Înseamnă comoară. O carte despre cuvinte. Buni spunea întotdeauna că sigur cuvintele sunt cheia vieţii. Şi-ar dori ca eu să le păstrez.

Comoară. Îmi place cuvântul.

Mă ocup de casa lui buni până când are să fie vândută. Tund gazonul şi spăl geamurile până lucesc. Dau cu aspiratorul pe covorul din living, frec gresia din bucătărie şi spăl cu furtunul aleea spre garaj. Keith mă ajută.

„A te ocupa de ceva” înseamnă să faci un lucru care îţi place. Mi-a plăcut mult casa lui buni. În casa asta, eu şi buni atârnam ciorapi pentru Crăciun, puneam coşuri pentru Paşte şi organizam cine de Ziua Recunoştinţei. Era perfectă pentru noi doi. Aveam dormitoare separate. Restul casei era plin de rahaturi. Chiar şi buni zicea asta. Dar era în

[15] Quality Food Center - Centrul pentru mâncare de calitate

regulă, pentru că singura persoană care ne-a mai vizitat după ce a murit bunu, a fost Keith. Nu aveam nevoie de nimeni altcineva. Era o casă minunată.

John a zis că nu o să luăm prea mulţi bani pe ea. Am apelat la un cont *escrow*[16]*.* Cred că are, într-un fel, legătură cu păsările. Buni ar zice că e pentru păsări. Aşa ar zice.

John mi-a zis că va fi multă hârţogărie, dar eu trebuia să mă duc la lucru la magazinul Holsted. Nu era ziua mea liberă.

— Aranjăm noi şi pentru tine. Semnează aici!

Mi-a dat o hârtie. Îi dădea lui împuternicirea mea pentru casă, ca să-mi scrie numele de treizeci şi două de ori. Aşa mi-a spus. *Escrow* înseamnă că trebuie să-ţi scrii numele de treizeci şi două de ori. El însuşi mi-a zis asta.

Keith mă duce la casa lui buni pentru ultima oară. Aud motorul lui Yo mergând. John îmi dă un plic cu un cec de cinci sute de dolari pe care scrie VÂNZARE CASĂ. Voi pune două sute cincizeci în contul meu curent şi două sute cincizeci în contul de economii.

— Cheltuieşte jumătate şi economiseşte jumătate, spunea buni.

Aş fi preferat să o am pe buni şi casa noastră decât cei cinci sute de dolari. Par cam puţini bani pentru o casă.

— Gata!

John zâmbeşte pe deasupra capului meu. Elaine stă în spatele lui, lângă David, iar Louise stă în partea cealaltă. Îi dau cheile de la casă lui David. Elaine i le ia iute din mână, iar John le smulge din mâna ei.

Mă fac să transpir, iar subsuorile încep să-mi miroasă. Buni zicea întotdeauna că ştia când puneau ceva la cale.

— Au privirea aia! spunea.

— Care? întrebam întotdeauna.

— Nu face pe deşteptul! zicea ea.

Buzele i se strângeau şi ochii ei căprui se îngustau.

---

[16] Depozit colateral, având ca destinație depozitarea, păstrarea sau blocarea unor sume de bani până la încheierea unui contract. Joc de cuvinte, deoarece *crow* din engleză înseamnă cioară. (n.red.)

„Au privirea aia, o aud şoptindu-mi la ureche. Au privirea aia acum.”

10

Nu mai am unde să stau, aşa că Gary mă lasă să mă mut în apartamentul de deasupra magazinului Holsted, unde stătea înainte Otis, responsabilul cu securitatea. A furat bani din casa de bani şi a fost arestat.

— Aşa-i trebuie, Per! E la închisoare acum! La penitenciarul Monroe, cu bătăuşi de neveste, ucigaşi de copii şi perverşi! a zis Keith.

— Îţi va plăcea, Perry. Ai nevoie de o casă şi eu am nevoie de cineva care să locuiască deasupra magazinului noaptea, a zis Gary.

Ca să ajung la apartamentul meu, trebuie să urc o scară exterioară lungă, chiar deasupra intrării în magazin. Cum intri, dai într-o cameră spaţioasă. Jumătate este bucătărie şi jumătate este living. Bucătăria are plită, frigider şi blat.

— Chiuveta curge, aşa că trebuie să pui o găleată dedesubt, mă avertizează Gary.

Am patru dulapuri. Îmi pun cănile şi cerealele în cele de sus, iar vasele în cele de jos. Livingul este frumos pentru că are o fereastră mare, care dă spre parcare şi spre portul de ambarcaţiuni. Mă uit în jos şi văd cine intră în magazin. Ce mişto! Trebuie să pun un prosop pe pervaz pentru că ploaia intră pe la marginile ferestrei.

Canapeaua lui buni se potriveşte perfect pe peretele lung de vizavi de uşă. Masa şi scaunele mele sunt aşezate lângă fereastră. Aşez patul dublu al lui buni în dormitor şi îl lipesc de perete. Noptiera veche şi albă a lui buni e pe o parte, cu radioul meu cu ceas deasupra. Radioul nu merge, iar alarma nu sună uneori, dar ceasul merge bine. Luminează şi e digital. Asta înseamnă că are numere în loc de arătătoare.

Din living, se intră într-un hol scurt, în care se găsesc, drept în faţă, o maşină de spălat şi un uscător de rufe, o baie, pe o parte, şi dormitorul meu, pe cealaltă parte. Am o

toaletă, o chiuvetă şi un duş, dar nu am cadă. Nu mă deranjează. Nu-mi plac căzile pentru că acolo sunt puşi cei care sunt ucişi în filme.

Keith m-a ajutat să mă mut în apartament, dar n-a vrut să mă ajute la curăţenie.

— Să nu exagerăm, Per! N-am curăţat o bucătărie în viaţa mea şi n-am de gând să încep acum.

Keith m-a ajutat să car toată mobila până sus, pe scara lungă. N-a înjurat decât de trei ori, când şi-a prins degetul între uşă şi canapea.

— E foarte convenabil să te am aproape, Perry, mi-a zis Gary.

„Convenabil” înseamnă că toţi ceilalţi oameni nu trebuie să se străduiască prea mult.

Diamond Girl, Catalina cu pânze a lui Keith, de opt metri lungime, e ancorată în primul loc din dana C. Îi văd barca de la fereastra mea şi, când mă vede şi el, îmi face cu mâna. Îmi place să-l vizitez pe Keith, dar el doarme mult şi nu vreau să-l deranjez. Mi-ar plăcea să locuiesc pe o Catalina de 8 metri. Ce mişto ar fi!

Prima oară când l-am întâlnit pe Keith, am văzut-o şi pe *Diamond Girl.* Nu pot să-i separ. I-am văzut intrând în port şi m-am uitat cum o amara Keith. Nu se prea pricepea şi aproape a lovit prova de chei. Nu mă deranjează. Oamenii mai şi greşesc când conduc bărci.

— Ajută-mă să prind parâma, te rog! l-am auzit pe Keith zicând, înainte să ştiu că era Keith.

Nu era nevoie să-mi spună ce să fac. Pusesem deja piciorul pe *Diamond Girl* şi o ţineam la distanţă pentru a nu atinge cheiul. Keith a aruncat o apărătoare şi am legat parâma de tachet.

— E minunată, am spus. Catalina e o barcă grozavă.

Şi l-am ajutat să fixeze parâma de la pupa.

Majoritatea oamenilor îşi aţintesc privirea asupra mea când încep să vorbesc. Dar Keith nu e majoritatea oamenilor.

A verificat parâmele încă o dată şi a spus:

— Bună treabă, prietene! Apoi, şi-a întins mâna şi a zis: Keith!

Am strâns-o şi am spus:

— Perry!

Apoi, a tras vânturi cu putere de două ori şi a traversat parcarea spre magazinul Holsted. L-am urmat pentru că pauza de prânz se terminase. A doua zi, a început să lucreze la Holsted. Îmi place Keith. E prietenul meu.

Cenuşa lui buni e la mine. Urna ei de lemn stă pe raftul de jos al noptierei. Jurnalele mele sunt deasupra, iar ea e sub ele. E ca şi cum am fi împreună din nou, dar nu vorbeşte cu voce tare. E doar în mintea mea acum.

Viaţa mea e diferită de când nu mai e buni. Nu mai merg la bingo marţea. Nu mai am cu cine să joc, pentru că lui Keith nu îi place jocul de bingo. L-am rugat să meargă doar o singură dată.

— Keith, nu vrei să mergem la bingo?

— Înfige-mi ace în ochi, Per! Să intru într-o biserică catolică? Niciodată!

Aşa spune Keith când nu vrea să facă ceva. Spune că mai bine ar avea ace înfipte în ochi. Eu nu spun decât „în regulă”.

Mă duc la Gilly’s, la magazinul universal din port şi la KFC. Nu mă duc la cinema. Ar trebui să iau autobuzul şi mi-e greu să aleg filmul, aşa că stau acasă. Duminica dimineaţa, mă trezesc devreme, mă duc pe jos până la magazinul universal din port, cumpăr un ziar şi o cutie de gogoşi cu zahăr sau cornuri cu scorţişoară. O mai văd şi pe Cherry. Când ajung acasă, stau şi mă uit pe geam până se trezeşte şi Keith. Dacă vrea să mă duc la el, îmi face cu mâna. Apoi, stăm în cockpit şi mâncăm cornuri cu scorţişoară sau gogoşi. Nu contează dacă plouă sau e frig. Le dau pescăruşilor bucăţi din gogoaşa mea, lucru care îl enervează pe Keith.

— Pentru Dumnezeu, Per! Nu-i încuraja pe căcaţii ăştia mici!

Aruncă în ei cu cutii de bere goale, dar nu-i nimereşte

niciodată, pentru că sunt din aluminiu şi sunt prea uşoare. Cad în apă şi trebuie să ia o plasă cu mâner lung şi să le pescuiască din Golful Sound ca să nu-l enerveze pe şeful portului.

— Nu-i hrăni, Per! Te rog!

— OK.

Îmi plac pescăruşii, cu excepţia momentelor când se găinăţează pe lucruri. Găinaţul lor e puternic şi corodează vopseaua de pe maşini.

— Vezi ce s-a întâmplat cu Yo? Asta e de la căcatul de pescăruş! spune Keith.

— Nu ştiam că găinaţul poate face camionetele să ruginească şi le zgârie. E extraordinar, spun.

— Nu face pe deşteptul, Per!

Parcă ar fi buni şi izbucnesc în râs.

Nu trebuie să împart cu nimeni ziarul de duminică, pentru că Keith nu e interesat decât de ştirile sportive. Acest lucru mă întristează, pentru că mie îmi place să împart. Îmi trebuie o săptămână până citesc tot ziarul. Buni zicea că merită banii. A merita banii e un lucru caraghios. Adică, de obicei, obţii ceva în schimbul banilor, cu excepţia cazului în care vinzi o casă.

Cherry e casieriţă la magazinul universal din port. Are un zâmbet drăgălaş şi o faţă frumoasă. Îmi place să nu mă grăbesc şi să o vizitez duminica. Mi-e greu să nu-mi ţintuiesc privirea asupra ei. De multe ori, are ruj pe dinţi, dar e nepoliticos să-i spun asta. Nu poţi face altceva decât să te uiţi şi să speri că va duce degetul la buze şi-l va şterge.

— Îmi pare rău pentru buni a ta, spune şi se joacă cu bumbul de argint din limba ei.

Cherry arată de parcă i-ar părea rău. Aud cum loveşte ştiftul de dinţi. Buni o făcea întotdeauna să râdă. O striga Măr sau Banană ca să ne distrăm.

— Aşa-ţi trebuie dacă ai nume de fruct! chicotea buni şi Cherry se hlizea şi ea.

Dar buni nu e aici.

— Dă-mi cinci bilete loto şi o Slurpee, te rog!

Pun o pungă de bomboane de ciocolată Hershey's Kisses pe tejghea. Nu iau ziarul *Enquirer.*

— Nu iei ziarul?

Părul lui Cherry e foarte colorat. E castaniu, cu dungi verzi şi albastre.

— Nu.

Gâtul mi se strânge şi ochii mi se umplu de lacrimi, ca în filmele lacrimogene.

— Poţi să faci rebusul. Poate te vei simţi mai bine, spune.

Ochii ei sunt de un căprui-închis ca ai unei foci, dar nu sunt umezi.

— Bine, în regulă.

Mi-e foarte greu să articulez cuvintele.

„Cherry e o fată foarte drăguţă, ar spune buni. Chiar dacă are cercei pe toată faţa şi tatuaje până şi pe fund!"

„Drăguţ" înseamnă că eşti sincer în ceea ce spui. Nu cred că Cherry are tatuaje până şi pe fund. Are o floare pe umăr, o pisică pe braţ şi o chestie gen lanţ pe gleznă. Cherry mi-a zis că cel de pe gleznă a durut-o cel mai tare. Pentru că e făcut pe os.

— Cele care dor sunt aproape de os, spune.

A fi fără buni e aproape de os, mă gândesc eu. Aş vrea să mai stau de vorbă cu Cherry, dar nu ştiu ce să-i mai spun. Mai sunt şi alţi oameni la coadă, aşa că plec. Îmi imaginez că buni merge alături de mine ca să nu mă simt singur. Mi-o imaginez chiar în spatele meu.

— Haide, buni! spun. Grăbeşte-te! Trebuie să mergem acasă.

Mi-e greu să mă întorc şi să văd că nu e acolo.

Ca osul, gândesc.

Duminica, îmi verific biletele la loto. Când nu îmi iese niciun număr, arunc biletele la gunoi. Lucrez la rebus şase zile încheiate. Reuşesc trei răspunsuri, dar e greu fără buni. Îmi ies şapte vertical, trei vertical şi doi orizontal.

Cele pe verticală sunt întotdeauna mai simple decât cele pe orizontală. Rebusurile sunt grele când nu te ajută

nimeni.

— Majoritatea lucrurilor sunt grele în viaţă, zicea buni.

Totul e mai greu fără buni.

Nu mai am lapte pentru terciul de ovăz, aşa că m-am decis să merg la băcănia QFC. Biletul de autobuz nu era bun şi n-am avut bani exacţi.

Aşa că m-am dus cu bicicleta la magazinul universal din port, deşi ploua cu găleata. Am cumpărat lapte, o cutie de spaghete SpaghettiOs şi pâine.

Magazinul universal din port e mai scump şi spaghetele SpaghettiOs nu sunt la fel de bune ca spaghetele de sâmbăta seara pe care le făceam cu buni şi cu Keith. Cherry nu era la casă, aşa că n-am stat la vorbă. Plasele de pe ghidonul bicicletei s-au tot legănat şi m-au lovit peste genunchi tot drumul înapoi, până la apartament.

11

Miercurea trebuie să spăl, dar numai hainele mele, nu şi pe cele ale lui buni. Nu am decât două ture de spălat. Înainte aveam patru. Aveam cearşafuri, prosoape, lenjeria intimă a lui buni şi pijamaua ei. Astea sunt cele albe. Cămăşile mele, blugii şi rochiile lui buni sunt rufele negre. Mă întristez când mă gândesc la asta şi încep să plâng din nou.

Buni zicea că e important să speli separat rufele albe de cele negre, ca să nu îşi schimbe culorile. Buni m-a învăţat. Prima oară când am spălat haine, am pus din greşeală bluza ei roşie cu chiloţii mei.

— La naiba, Perry! Toţi chiloţii tăi au ieşit roz! Şi sutienele mele, la fel. În regulă. Nu mă deranjează sutienele roz, dar ai face bine să mai creşti, pentru că altfel o să porţi chiloţi roz o lungă perioadă de timp. Nu ne permitem să cumpărăm alţii noi.

Buni m-a pus să-i păstrez până când am avut nevoie de o mărime mai mare. Apoi, i-am folosit pe post de cârpe. Chiloţii roz nu sunt mişto deloc, şi m-aş fi simţit foarte prost dacă ar fi aflat cineva că port aşa ceva.

Eram în pijama şi puneam toate celelalte haine în maşina de spălat. Am pus detergentul, am întors cadranul şi am închis capacul. Era ziua de curăţat baia. În casa lui buni, în zilele mele libere, eu eram cel care curăţa baia, iar buni, cea care spăla pe jos în bucătărie. Acum trebuie să le fac singur pe toate. Îmi ia o grămadă de timp.

Primul lucru pe care îl fac este să curăţ duşul cu praf de curăţat Comet. Gresia e plină de crăpături pe care trebuie să le frec şi mă doare spatele. Frec toaleta cu o perie când aud POC! POC! POC! Fug în hol. Peste tot pe jos, apă cu detergent. Alunec şi cad în fund şi alunec până în dormitor. Mă doare. Îmi lovesc braţul de uşă. Mă târăsc pe coate şi pe genunchi şi folosesc toate prosoapele curate ca să adun

apa. Apa încă curge din maşina de spălat şi o scot din priză repede, ca să nu explodeze şi să mor.

E o zi foarte proastă.

Turul pijamalei mi-e ud. Probabil că am făcut foarte mult zgomot, pentru că Keith şi Gary urcă scările în fugă şi bat cu putere în uşă. Le aud vocile. Mă simt stânjenit, cu apa curgând după mine şi tot plin de Comet şi detergent de rufe. Nu vreau să le deschid uşa, dar e nepoliticos să te prefaci că nu eşti acasă. Deschid uşa şi le povestesc ce s-a întâmplat.

— Hainele mele sunt murdare. Maşina de spălat s-a stricat. E apă peste tot. Nu mai am cu ce să mă îmbrac. Buni e moartă şi nu are cine să mă ajute.

Nu mă pot opri dintr-un plâns cu sughiţuri. Ochii îmi sunt atât de umflaţi, încât nu văd nimic. Gary se duce în bucătărie şi îmi aduce un pahar cu apă. Mă aşază pe canapea şi îmi aduce un prosop de hârtie ca să-mi şterg faţa. Prosoapele de hârtie sunt tari şi te doare faţa de la ele. Mai bine foloseşti hârtie igienică, dar nu-i spun asta. I-ar răni sentimentele.

— Ai mâncat ceva? mă întreabă Keith.

Se uită în jur la mizeria din apartament. Îmi e ruşine de dezordinea creată. Cotul îmi pulsează şi genunchiul mă înţeapă.

— Nu, îi spun.

Ăsta e adevărul. Am uitat să-mi cumpăr cereale.

Keith e prietenul meu. Se duce până la el pe barcă, şi îmi aduce o ciocolată Snickers, o bluză de trening bleumarin şi o pereche de blugi. Gary găseşte cureaua veche a lui bunu în dulap. Pantalonii lui Keith sunt prea mari pentru mine. Atârnă pe jos, dar nu-mi pasă. Mă ajută să-mi arunc rufele ude în spate la Yo şi mă duce la spălătoria de rufe a lui Nick. Îmi ţine de urât şi mâncăm Cheetos, în timp ce mi se spală şi mi se usucă rufele. Mă ajută chiar să le şi împăturesc.

— Spune-mi când mai ai nevoie de ajutor! Mă auzi, Per?

Keith trebuie să-şi dreagă glasul de trei ori.

— Eşti răcit, Keith? îl întreb.

— Nu, Per.

Îmi spune că o să dureze ceva timp până mă obişnuiesc.

— Gary şi cu mine te vom ajuta. Să ne chemi! Bine?

„A te obişnui cu ceva” înseamnă că trebuie să te schimbi pentru că lucrurile sunt altfel. Când lucrurile sunt altfel, deşi nu-ţi plac, trebuie să te obişnuieşti cu ele. Ăsta e adevărul.

Gary a comandat o altă maşină de spălat cu uscător de la Sears şi i-a chemat să o ia pe cea veche. Cea nouă e înaltă şi albă. Uscătorul e deasupra, iar spălătorul e dedesubt. E marca Kenmore şi ştiu s-o folosesc.

— Auzi, Keith? Nu vrei să-ţi spăl şi ţie hainele? Pot să fac asta.

Asta e prima mea idee bună de când a murit buni.

— Ar fi super, Per. Mersi!

Zâmbeşte şi mă bate pe spate.

Acum suntem fericiţi amândoi.

Bănuiesc că simţeam nevoia să spăl şi alte haine, nu doar pe ale mele, pentru a nu mai fi trist. Gary îmi dă să spăl şi toate prosoapele şi cârpele de la magazin. Acum, am o grămadă de haine de spălat. Îmi pot imagina că sunt ale lui buni, dar nu sunt rochii, doar blugi mari şi murdari, tricouri XXL şi chiloţi bărbăteşti pătaţi şi întinşi.

Pe buni n-ai fi prins-o niciodată purtând chiloţi bărbăteşti.

Dar nu mă deranjează.

„Viaţa merge înainte.” Aud vocea lui buni în ureche.

Cherry mestecă gumă, face baloane şi le sparge. Mă proptesc de tejgheaua de la magazinul universal şi-mi înşir lucrurile pe ea ca să le poată scana. Nu-mi place să mă grăbesc când lucrează Cherry. Are gropiţe în coate. Asta e super mişto.

— Nu iei ciocolată PayDay? mă întreabă.

Cherry îşi aminteşte tot ce cumpăr.

— Nu, trebuie să mă mai restrâng acum, spun.

Asta spunea buni întotdeauna. „A te restrânge” înseamnă să nu cheltuieşti prea mult pe lucruri în plus precum ciocolata PayDay şi pungi mari de bomboane

Hershey’s Kisses.

Am primit ultima factură de energie electrică de la casă. Era 216,94 dolari. John mi-a trimis-o prin poştă şi mi-a scris o scrisoare în care îmi spunea că e responsabilitatea mea s-o plătesc, având în vedere că buni şi cu mine am fost ultimii care am locuit acolo. Era aproape jumătate din salariul meu de la magazin.

— Ai grijă, Perry! Oamenii sunt puşi pe scaunul electric chiar şi pentru sume mai mici! Dacă factura nu e plătită la timp, te electrocutează! îmi şopteşte Manuel la ureche.

De cele mai multe ori minte, aşa că nu dau doi bani pe ce spune. Nu voiam să enervez compania de electricitate.

Factura de la ambulanţa care a dus-o pe buni era de 1.198,32 de dolari. Mi-au zis să trimit cât pot, aşa că am vorbit cu Gary. El m-a ajutat să o descifrez. Le-am trimis un cec de cincizeci şi şase de dolari şi douăzeci şi opt de cenţi în fiecare lună. Totuşi, e o cheltuială neprevăzută. Asta înseamnă că pot rămâne fără bani până la următorul salariu, dacă nu sunt atent.

— Ce zic David şi John despre asta? Nu te pot ajuta? m-a întrebat Gary.

El m-a ajutat să completez hârtiile pentru compania de ambulanţe.

— E responsabilitatea mea, îi spun.

— Foloseşte din economiile tale, Perry! Ai economisit ceva, nu-i aşa?

Nu vorbesc despre contul meu de economii.

— Buni mi-a zis că e pentru viitorul meu. Nu-l pot folosi pentru facturi de electricitate.

— Viitorul tău e acum!

Gary scuipă când e agitat. Îmi dau seama că el nu înţelege regulile lui buni. Ea era deasupra lui pe lista mea. Chiar şi moartă, tot e înaintea lui. E foarte important să ai reguli şi să economiseşti pentru viitor.

Mi-ar plăcea să cumpăr ziarul *Enquirer* acum, pentru că-mi aminteşte de buni, şi asta e important. E doar şaptezeci şi cinci de cenţi. Nu e chiar un dolar. Cumpăr un sendviş cu

ton de la magazinul universal din port, pentru că e mai ieftin decât cel cu rac artificial al lui Gilly. Cumpăr cinci bilete loto, pentru că aşa ar vrea buni. Cumpăr o pungă mult mai mică de bomboane Hershey’s Kisses. Le păstrez ca pe o răsplată şi le mănânc doar când îmi e foarte dor de buni. Trebuie să le păstrez mai mult timp, pentru că sunt multe dăţi când mi-e foarte dor de ea, ca de exemplu în serile de bingo sau când trec pe lângă KFC.

Cherry pune totul într-o pungă de plastic. Unghiile ei sunt interesante. Au nişte mici desene cu animale pe ele.

— Le fac singură cu o trusă pe care o cumpăr de la farmacie, îţi plac?

Cherry şi le etalează în faţa mea. Le face să danseze pe tejghea. Una e o zebră. Are dungi mici, mici.

— Unde e Keith, prietenul tău? mă întreabă.

— La lucru.

Ştiu că va veni mai târziu să ia bere. Şi Cherry ştie asta, dar tot timpul întreabă de el. Încerc să mă gândesc ce altceva să-i mai spun.

— Unghiile tale sunt mişto. E greu să le faci?

— Da de unde… e uşor. Le aplici, pur şi simplu. Păi, să-l saluţi pe Keith din partea mea. OK?

Sparge balonul de gumă.

Uşa se închide uşor în urma mea. Mă întorc înapoi la lucru. E o zi plină. Avem de descărcat un alt transport. După ce-mi mănânc sendvişul, pun punga sub tejghea. Manuel o scoate în timpul pauzei şi o aruncă la coşul de gunoi.

— Manuel, unde mi-e punga?

Îi place să mă enerveze.

— În gunoi.

Râde până când apare Keith în spatele lui şi îi trage una peste ureche.

— Manuel, nu fi dobitoc! Lasă-l în pace! strigă Keith.

Întotdeauna îl face dobitoc şi câte şi mai câte.

— Auuu! Ce naiba, Keith, ne distram doar!

Manuel se trage înapoi şi îşi freacă urechea.

— E în regulă, Keith.

Mi-aş dori ca Keith să nu mai strige la Manuel. Asta îl face şi mai rău când el nu e prin preajmă.

Manuel îi spune lui Keith să-l strige Manny pe scurt. Cred că ar vrea să fie prieteni, dar Keith nu vrea să-l strige Manny.

— Manny, pe dracu'! Le dai porecle doar prietenilor, Per! Iar Manuel nu-mi e prieten. Ascultă la mine, Per! Există unii oameni cu care pur şi simplu nu te poţi împrieteni. Să ţii minte asta! zice Keith.

Mă simt singur după ce-mi termin serviciul. Îmi trebuie doar două minute ca să urc până sus, dar îmi e dor de buni când văd rebusul pe masă. Caut bomboanele Hershey's Kisses şi apoi îmi amintesc că mi-am lăsat punga sub tejghea, lângă casa de înregistrare.

Gary a plecat deja şi uşa de la magazin e încuiată bine, aşa că nu-mi rămâne decât să o recuperez mâine.

A doua zi, primul lucru pe care-l fac este să-mi iau punga de sub tejghea. Manuel o aruncă în gunoi de încă trei ori şi toarnă coca-cola pe ea, în timpul pauzei. Când ajung acasă de la serviciu, pun punga pe blatul din bucătărie şi întind ziarul ca să se usuce. Rămâne, totuşi, lipicios.

Duminică dimineaţa, mă duc la magazinul universal din port şi cumpăr ziarul. E greu şi plin de reclame. Sunt interesante şi aflu multe lucruri, ca de exemplu faptul că Toyota Prius poate merge optzeci şi opt de kilometri cu un galon de benzină sau 1.046 de kilometri între două plinuri, şi că există o companie care face etichete cu adrese, cu orice fotografie vrei pe ele. Chestii din astea.

Am mai cumpărat o cutie cu gogoşi pudrate cu zahăr, care îmi plac mai mult decât cornurile cu scorţişoară. Lui buni îi plăceau mai mult cornurile cu scorţişoară.

Keith se trezeşte târziu duminica, pentru că nu trebuie să deschidă magazinul sau să stea la casă.

Mănânc gogoşile, citesc ziarul şi aştept să-l văd pe Keith mişcându-se pe barcă. Trebuie să mă uit cu atenţie. Nu-l pot vizita până când nu-mi face cu mâna.

Îmi face cu mâna, aşa că mă duc la el.

E răcoare, dar nu bate vântul. Keith stă pe o pătură în cockpit şi ţine un pahar plin în mână.

— Ce bei? îl întreb.

Are culoare roşie. Ca sângele.

— Părul câinelui care m-a muşcat, Per. Părul câinelui, spune.

— Poftim? întreb.

Nu văd niciun fir de păr în băutura lui şi nici Keith nu arată că ar fi fost muşcat. Nu văd niciun bandaj.

— E suc de roşii cu votcă. Sănătate curată, Per. Legume şi cereale! Nimic mai sănătos pentru micul dejun! Mai ales dacă eşti mahmur.

„A fi mahmur" înseamnă că ai băut prea mult alcool dintr-odată. Keith e aproape tot timpul mahmur. Îmi dă suc, fără votcă. Buni nu mi-a dat voie niciodată să beau votcă sau orice alt tip de alcool.

— Cherry îţi transmite salutări, îi spun.

Mi-e greu să vorbesc cu gogoşile îndesate în gură.

— Lucrează azi?

Keith pare surprins.

— Nu, asta a fost miercuri, cred.

Mă simt prost pentru că nu mi-am adus aminte la timp.

— Mersi pentru nimic.

Keith foloseşte cuvinte absurde, dar râde în acelaşi timp. E prietenul meu.

Stăm pe barcă împreună. *Diamond Girl* are fibră de sticlă albă cu ornamente bleumarin. Pe stratul de gel, se vede murdărie gri.

— Pot să o dau cu ceară şi să o lustruiesc, dacă vrei. Şi frec o pată cu mâneca mea. Keith, n-ai vrea să spăl puntea şi s-o frec cu o perie? îl întreb.

E important să-ţi ajuţi prietenii.

— Da, sigur, spune el. Facem treaba asta într-o zi.

E linişte. Se aud valurile care se lovesc de *Diamond Girl.*

DING! DING! DING! Îmi ridic privirea şi văd fungile lovindu-se de catarg.

— Astea trebuie strânse, îi spun. Le aranjez tot eu, dacă vrei, îmi ofer eu serviciile şi continui să-mi mestec gogoaşa.

— Ţi-a mai zis cineva că eşti un tip liniştit? Keith se lasă pe spate. Îşi mijeşte ochii, deşi afară e înnorat. Cu tine, e ca şi cum ai avea o pisică care vorbeşte. Eşti o companie pe care nu trebuie să te agiţi prea mult ca s-o întreţii.

— Nimeni nu-mi zice că sunt liniştit, ci retardat şi alte chestii, spun.

— Pocneşte-i data viitoare când îţi mai spun aşa! zice Keith.

— De ce?

— De ce nu?

Keith îşi freacă un ochi. E tot roşu şi cu vinişoare.

— Buni zicea să nu fac asta. Zicea că asta mă face la fel de rău ca ei.

E linişte din nou şi-mi amintesc când bunu m-a învăţat să mă apăr, pe când aveam vreo zece ani.

— Nu, Perry! îmi zicea. Nu-ţi pune degetul mare în interiorul pumnului! Poţi să-l rupi aşa!

Îşi punea mâna lui într-a mea.

— Aşa! Acum, loveşte-mă! Haide, Perry!

Dar eu nu puteam.

— Proastă coordonare mână-ochi, îi spun lui Keith. Asta-mi spunea domnişoara Elk, învăţătoarea mea. Mă punea să exersez aruncând mingi de spumă printr-un cerculeţ din fundul clasei.

Keith clipeşte de câteva ori şi zice:

— Tot ce trebuie să faci este să le dai peste gurile alea împuţite! Cât de greu poate fi?

Mă măsoară de sus până jos.

— Eşti destul de înalt, Per, ai mai putea pune nişte carne pe tine, dar, dacă ai da tare, cu siguranţă că i-ar durea.

Keith e şi bătăuş, şi iubăreţ. Aşa zice el.

Eu nu pot să pocnesc. Nu sunt bătăuş, în schimb, iubesc. Sunt o persoană care iubeşte.

Asta înseamnă că sunt iubăreţ.

— În regulă, spun, şi arunc o altă bucată de gogoaşă

pescăruşilor, când îl văd pe Keith că închide ochii.

12

BILETUL CÂŞTIGĂTOR A FOST VÂNDUT

Ăsta e titlul din ziarul de luni dimineaţă. Mă bucur pentru acea persoană, dar Keith şi cu mine trebuie să vopsim fundul unei bărci. Vopseaua de pe fund e foarte groasă şi trebuie să o răzuim cu o racletă legată la o maşină de găurit. Asta face Keith. Eu deschid capacul.

POC! POC! Folosesc un ciocan şi o şurubelniţă. PLEOSC! Capacul sare şi împroaşcă vopsea albastră pentru bărci pe cămaşa mea.

— Căcat!

Îmi pun mâna peste gură. N-am vrut să spun asta. Mi-a zburat din gură. O aud pe buni în mintea mea.

„Spală-ţi gura cu săpun!”

— Perry, mă uimeşti!

Keith îmi spune Perry doar când am făcut ceva rău. De exemplu: „Perry, ai aruncat factura”, sau „Perry, ai pus maşina de etichetat în sertarul greşit”, sau „Perry, unde naiba mi-am pus ţigările Camel?”

Să vopseşti fundul bărcilor nu e treabă uşoară, pentru că trebuie să foloseşti o rolă şi să-ţi ţii mâinile în sus.

— Ai lăsat un loc nevopsit, Per, spune Keith.

Simte nevoia să mă verifice.

Cămaşa mea e murdară şi ţeapănă de vopsea când mă întorc acasă. Sunt trist, pentru că e cămaşa mea preferată şi a fost a lui bunu. Are chiar şi numele lui cusut pe buzunarul din faţă. „George Crandall”. O pun în maşina de spălat imediat, dar vopseaua nu iese. Mă decid să o păstrez orice-ar fi şi spun cu voce tare:

— Asta va fi cămaşa mea de vopsit.

Încerc să vorbesc ca buni.

Buni nu arunca niciodată nimic. Mă decid că sunt ca ea şi agăţ cămaşa lui bunu în fundul dulapului.

CÂŞTIGĂTORUL NU ŞI-A REVENDICAT ÎNCĂ PREMIUL DE 12 MILIOANE

Titlul din ziarul de marţi e tot pe prima pagină, dar mai mare. E chiar lângă poza preşedintelui Statelor Unite.

Ce mişto, gândesc eu. Chiar lângă preşedinte.

Ziarul e pe biroul lui Gary. Citesc povestea, în timp ce aştept să-l sune pe tipul care repară compresorul de aer. S-a stricat după ce am umflat şase apărătoare una după alta. FÂÂÂS! Şi apoi, nimic. Tresar şi aproape fac pe mine. Gary îl sună pe Fritz Dias şi îl roagă să vină. Fritz ne repară toate maşinile.

— Ce-ai făcut, Perry? Ai stricat-o? Cum de ai reuşit? spune Fritz, şi izbucneşte în râs.

E din Spania sau Africa, sau poate Germania şi se pricepe foarte bine la maşini. Zâmbeşte tot timpul şi are un dinte de aur chiar în faţă. Eu consider că asta e foarte mişto.

— E doar diafragma. Aici, vezi?

Întinde piesele compresorului pe podea.

— Apeşi butonul şi aici, vezi asta? Asta se mişcă şi apoi, aici, vezi robinetul şi furtunul ăsta? Aerul iese pe aici.

Vorbeşte cu mine ca şi cu o persoană normală în timp ce o dezasamblează. Nu mă tratează niciodată de parcă aş fi retardat. Îl ajut dându-i uneltele.

— Îmi eşti de mare ajutor, Perry, spune, dar îmi pronunţă numele: „Perryyyyy”.

Munceşte toată dimineaţa ca să-i spună apoi lui Gary că trebuie să comande o piesă nouă.

Gary e nervos şi îl întreabă:

— Nu ai diafragma care trebuie la tine?

— De ce să o am la mine? Tu eşti distribuitorul. E mai ieftin dacă o comanzi tu, nu?

Fritz nu-şi pierde niciodată cumpătul şi zâmbeşte tot timpul, arătându-şi dintele de aur.

Rămâne la prânz şi mănâncă cu noi. Cumpărăm toţi

sendvişuri cu ton de la magazinul universal din port.

BILETUL CÂŞTIGĂTOR A FOST CUMPĂRAT DE LA MAGAZINUL UNIVERSAL DIN PORTUL DIN EVERETT

Titlul ziarului de miercuri e chiar sus pe pagină, în mijloc. E ziua mea liberă şi mă duc jos să iau rufele murdare ale lui Keith şi să citesc ziarul. Keith lucrează în biroul din spate, iar Manuel – la casă. Ziarul e pe tejghea. Nimeni nu se uită la el, aşa că împrumut prima pagină şi urc înapoi, tropăind.

Ştiu că Gary nu se va supăra şi oricum, i-l dau înapoi mai târziu. Citesc articolul, în timp ce îmi pregătesc terciul de ovăz. E vorba despre magazinul universal din port şi e şi un interviu cu patronul, Peter Koslowski. Mă întreb dacă Peter şi Cherry o cunosc pe persoana care a câştigat. Împăturesc ziarul şi-l pun lângă uşă, ca să nu uit să i-l duc înapoi lui Gary. Mai târziu, o să merg până la magazinul universal ca să-mi cumpăr un sendviş şi să vorbesc cu Cherry. Va fi faimoasă pentru că lucrează acolo şi ei au vândut biletul. Ce mişto!

Am de făcut corvezile de miercuri. Terciul e prea fierbinte, aşa că pornesc maşina de spălat înainte de micul dejun. Aud zgomotul de PUF-PUF-PUF al maşinii în timp ce torn lapte şi presar zahăr. E ca şi cum aş avea companie. Blugii lui Keith sunt în prima tură, împreună cu două cămăşi de-ale mele. Sunt foarte murdare de la sablatul şi vopsitul de săptămâna asta.

Ziarul de duminică e pe masa pliantă, iar bolul cu cereale pe cea normală. Secţiunile ziarului sunt stivuite frumos. Pun benzile desenate pe jos şi iau prima pagină. E o poză cu o fermă de curcani. E un subiect interesant, dar trist, pentru că luna viitoare e Ziua Recunoştinţei şi toţi curcanii vor fi omorâţi. Mă decid să nu mănânc curcan anul ăsta. Mă gândesc la buni. Făcea mâncăruri bune de curcan.

Numerele la loto sunt înşirate în josul primei pagini.

Nu are rost să le verific pe ale mele, pentru că altcineva

a câştigat deja. Mă întreb de ce nu şi-a revendicat banii încă. Dacă aş câştiga, mi-aş lua banii imediat.

Mi-e dor de buni. Ar citi numerele şi eu le-aş verifica. Iau o îmbucătură de terci, apoi mă ridic şi îmi caut punga. A zburat de pe blat şi a căzut lângă frigider. Scot biletul loto. O margine e încă lipicioasă de la coca-cola vărsată de Manuel. Mă întorc pe canapea şi mă aşez la masa pliantă. Îmi imaginez că buni e lângă mine.

— Buni, vrei să citim numerele? o întreb.

„Bine”, spun.

Mă prefac că sunt ea.

— Iată-le!

Le pun pe masă, în faţa mea.

Sunt zece rânduri de numere verticale şi şase orizontale. Două dintre ele încep cu 12, două cu 11, iar celelalte cu 05, 06, 02, 04, 15 şi 09. E greu de verificat. Numerele trebuie să fie identice şi toate pe aceeaşi linie. Verific fiecare rând pentru primul număr din ziar. Începe cu 09.

— Auzi, buni? Am ghicit primul număr! Bine, mai departe.

Încerc să pronunţ „da” ca şi buni.

— Zero-nouă.

„Da.”

— Unu-zero.

„Da”.

— Unu-nouă.

„Da.”

— Trei-doi.

„Da.”

— Patru-patru.

„Da.”

— Patru-şapte.

„Da.”

— Oh! Oh! Buni! Am ghicit toate numerele!

Îmi curge scuipat din gură. Toate numerele sunt aceleaşi. Le citesc de două ori. Le citesc din nou ca să fiu sigur. Numerele mele. Eu sunt. Eu sunt câştigătorul.

Sunt norocos!

Sar atât de sus, încât bolul cu cereale alunecă de pe masă. Aud tropăiturile picioarelor pe podea, pentru că sar în sus şi în jos. Trop! Trop! Trop! Terciul e împroşcat peste tot şi alunec.

— Sfinte Sisoie! strig.

E în regulă să spun Sisoie. Nu e un cuvânt urât.

„La naiba!, o aud pe buni spunând. La naiba!”

— Cât am câştigat?

„Douăsprezece milioane de dolari”, o aud spunându-mi.

— Cât e asta?

Mă las pe spate pe canapea şi ţopăi.

„Perry, e important să gândeşti în momente din astea,” aud vocea lui buni în mintea mea.

„Gândeşte!”

Ce faci când ai numerele norocoase? Trebuie să mă uit prin toate ziarele. De duminică. De luni. De marţi. De miercuri. În ziar, se spune că nimeni nu şi-a revendicat încă premiul. Asta pentru că eu sunt câştigătorul.

Râd în mine.

„Hahaha!”

Sunt eu. Apoi încep să-mi fac griji. În cât timp pot să-mi primesc banii? Întorc biletul pe cealaltă parte. Sunt nişte instrucţiuni pe spate.

„Revendicaţi premii care depăşesc 600 de dolari la agenţiile loto din Olympia.”

Cum adică depăşesc? Calc în şi mai mult terci. Dicţionarul lui buni e pe jos. „A depăşi.” „A fi în surplus.” E ca şi magazinul de produse în surplus pentru armată şi marină, de unde eu şi buni ne cumpăram izmenele. Au produse chiar mai multe decât magazinul Kmart.

— N-ai mai văzut atâtea produse! spunea buni în timp ce se plimba în sus şi în jos pe culoarele dintre raioane.

Aveau păpuşi mari, deghizate în tipi din marină şi armată, ceea ce era foarte mişto.

Râd din nou:

— Hahaha!

Ştiu că douăsprezece milioane sunt mai mult decât şase

sute.

Trebuie să merg la agenţia din Olympia. Am transpirat la subsuori şi mi-e cald. Deschid fereastra să mă răcoresc. Nu ştiu unde exact să merg în Olympia. Nici măcar nu ştiu unde e Olympia. Mă uit la bilet. „Cutia poştală 2167 Olympia, WA 98507.” Unde e Olympia?

Cu cine să vorbesc? Pe cine să sun? Zăresc cartea de telefon albastră a lui buni cu lista cu numere de urgenţă. Mă întreb dacă asta este o urgenţă de familie. Mi-ar plăcea să pot s-o întreb pe buni. Poate ştie John. El e deştept. Formez numărul lui.

— John, mă poţi duce la Olympia?

— Perry! De ce naiba mă suni? Suntem în mijlocul săptămânii, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt ocupat! Oamenii normali lucrează. Lucrez. Găseşte pe altcineva să te ducă la Olympia.

Închide, înainte să trag aer în piept şi să pot să-i explic.

Când îl sun pe David, îmi răspunde robotul. Pun jos receptorul. E greu să laşi mesaj. Robotul lui e prea rapid. Nu am noul număr al lui Louise. Şi l-a schimbat după ce a murit buni. De altfel, încă mă sperie.

„Ai grijă, Perry!”, îmi spune vocea lui buni.

Mă decid să-l deranjez pe Keith la magazinul Holsted.

— Keith, vreau să ştiu unde e Olympia. Trebuie să merg acolo. E foarte important. Mă poţi duce? îl întreb.

Keith nu pare a fi deranjat:

— Da, minunat! Nicio problemă, Per! Vom avea nevoie de benzină pentru Yo, dar sigur, te pot duce. Îi spun doar lui Gary că trebuie să plec.

Pare fericit, deşi lucrează. Keith e prietenul meu. Un prieten e cel care face ceea ce îi spui fără să te întrebe de ce. Cred că am destui bani pentru benzină până la Olympia, dar nu sunt sigur. Am completat doar trei cecuri săptămâna asta, unul de şaisprezece dolari, unul de douăzeci şi şapte de dolari şi unul de douăsprezece dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Buni mă punea întotdeauna să folosesc un calculator ca să nu greşesc. Îmi mai rămân două sute

patruzeci şi patru de dolari şi cinci cenţi. Asta e corect sau *echt,* pentru că am folosit calculatorul.

Echt e un cuvânt pe care buni şi cu mine l-am găsit în „îmbogăţirea vocabularului” din revista *Reader’s Digest.* Era răspunsul C. Adevărat sau veridic. Îl folosesc pentru lucruri importante. Ca atunci când am navigat singur pentru prima oară sau când l-am cunoscut pe Keith.

Astăzi, am câştigat la loto. Asta e *echt.*

Număr douăzeci şi trei de dolari din portofel. Mai multe bancnote mă fac să mă simt bogat. Hei, sunt bogat, mă gândesc. Cânt în mintea mea şi apoi tare.

— Sunt bogat, sunt bogat, sunt bogat, şi ţopăi pe canapea.

13

Eu şi buni nu mai avem maşină de când a murit bunu. Sper că benzina nu costă mai mult de douăzeci şi trei de dolari. Aud un claxon sub fereastra mea. TIIIT! TIIIT! Fug jos la camioneta lui Keith, dar trebuie să mă întorc să-mi iau jacheta. Radiatorul lui Yo nu funcţionează şi toamna, în Everett, e cam frig.

— I-am spus lui Holsted că e vorba de o urgenţă.

Keith îi spune lui Gary pe numele de familie când e binedispus. Dă drumul la radio şi îl pune pe canalul cu muzică veche.

Keith a fost hipiot, apoi soldat, apoi căpitan de feribot. Acum e beţivan. Aşa spune el. Buni spunea că e filosof.

— Ăsta e un cuvânt de cinci dolari! îi zicea Keith. Un cuvânt de cinci dolari pentru a descrie pe cineva care nu are un sfanţ.

Buni râdea de el. Îi plăcea de Keith.

Ne îndreptăm spre sud, pe autostradă. Mă bucur că Keith ştie în ce direcţie s-o ia. Yo o ia spre sud, pentru că aşa a spus Keith şi aşa arată toate indicatoarele pe sub care trecem valvârtej. Keith conduce extrem de repede. Extrem e mai mult decât foarte, şi nu la fel demult ca exagerat. Îmi pipăi biletul loto prin buzunarul de la cămaşă. E încă acolo.

— Ce treabă ai la Olympia? mă întreabă.

Când îi spun, derapează pe cealaltă bandă.

— Fir-ar să fie! Îţi baţi joc de mine! Nu-i aşa? Fir-ar să fie!

Dă din cap şi îşi linge buzele, aşa cum făcea Reuben, câinele nostru collie, înainte să primească de mâncare şi înainte să moară.

Brusc, îmi dau seama.

— Pot să-mi iau un câine acum! îi spun.

Asta e o idee bună. Pot să-mi iau un câine, din nou.

Mâinile lui Keith tremură pe volan.

— Eşti sigur? Fir-ar! Ai nevoie de ajutor cu treaba asta!

Căcat!

Devine foarte tăcut. Îmi scot portofelul şi pun zece bancnote de un dolar pe scaun.

— Asta e pentru benzină. Sper să ne ajungă, îi spun.

Atât îi trebuie să se enerveze din nou.

— Isuse! Căcat!

Aud vocea lui buni în mintea mea.

„Ai grijă!”

Părul grizonant al lui Keith e lung, unsuros şi legat într-o coadă de cal. Mi se pare că seamănă cu Willie Nelson din spate. Din faţă, arată ca un alb bătrân şi gras, dar nu-i spun asta. Nu ar fi frumos.

— Unde trebuie să mergem?

Mâinile lui strâng volanul ca pe un burete.

— Cutia poştală doi unu şase şapte Olympia, citesc eu rar de pe bilet.

— Asta e o cutie poştală, nouă ne trebuie o adresă. Trebuie să întrebăm pe cineva când ajungem la Olympia.

Keith e la fel de deştept ca şi John, poate mai deştept, deşi nu e pe lista mea.

Ne trebuie trei ore în trafic, plus că nici nu ştim unde să mergem. Într-un târziu, când ajungem la Olympia, ne oprim la Casa Clătitei.

— Toată lumea ştie unde e agenţia loto. E câteva străzi mai încolo! spune Pamela, casieriţa.

Comandăm ceva de băut şi eu ţopăi la tejghea. Îi aruncă o privire lui Keith şi ne umple, pentru a doua oară, ceştile cu cafea, de data asta pe gratis. Râdem forţat amândoi.

— Aţi câştigat ceva? ne întreabă.

Are dinţii galbeni.

Keith tace brusc, se uită la mine, iar eu mă opresc din ţopăit. Devenim serioşi.

— Nu, vrem doar să ştim unde e, în caz de nevoie, spune Keith.

— Da, în caz de nevoie, adaug eu.

— Aveţi de plată patru dolari şi nouăzeci şi opt de cenţi.

Se încruntă şi bate suma la casă. Nu beau toată cea de-a

treia ceaşcă de cafea, pentru că îmi va veni să fac pipi şi nu ştiu dacă la agenţia loto găsesc vreo baie.

Clădirea pe care o căutăm este la opt străzi depărtare. Le număr. Exteriorul este din beton şi e verde-deschis. Deasupra uşii, se află o plăcuţă. Mă mir că nu e mai mare, pentru că au mulţi bani. Cei de la agenţie sunt amabili şi zâmbesc. Îmi dau un cec imens din carton şi îmi fac o poză cu el în braţe. Îmi spun că pot să-l iau acasă, dacă vreau.

— Nu-i aşa că o să fie mişto dacă-l agăţ pe perete? îl întreb pe Keith.

— Da, o să fie foarte mişto, e de părere şi el.

Primesc şi eu o poză pe loc de la aparatul foto instant. Zâmbesc, dar părul îmi intră în ochi. Trebuie să mă tund. Urechile îmi ies de sub el şi ochii arată închişi la culoare, ca ai lui buni. Cred că arăt destul de bine, dar Keith îmi dă părul de pe frunte şi îmi spune că arăt tâmp. Râd. Keith e prietenul meu.

Mă trage de braţ, se apleacă, îmi şopteşte la ureche şi mă udă pe gât.

— Trebuie să primeşti consultaţii financiare, dar nu de la fraţii ăia ai tăi!

— Ei vor să le spun verişori.

Mă simt important. Toată lumea se uită la mine.

— Crede-mă, nu vor mai vrea. Vor vrea să fie fraţii tăi de sânge.

Ochii lui Keith se îngustează şi are scuipat alb în colţul gurii. Arată ca tipul ăla mişto de pe Animal Planet, care vânează în junglă. Asta era când eu şi buni încă ne mai permiteam să plătim cablul şi aveam un televizor care mergea. Îmi vine brusc o idee:

— Ştii ce? Acum, o să-mi permit şi eu canalul Animal Planet.

Asta mă entuziasmează şi mai mult.

— Pot să-mi iau un televizor.

Margery de la agenţia loto vrea să stea de vorbă cu mine:

— Ai rude? Vreau să spun, cineva care te ajută, mă

întreabă.

Ştiu exact ce vrea să spună. Crede că sunt retardat. Crede că nu pot să am grijă de mine singur. Nu-mi place lucrul ăsta şi mă întristez.

— Nu e retardat, dacă asta vrei să spui! ţipă Keith.

Mă bucur că a ţipat Keith, pentru că mi se împleticeau cuvintele în gură. Nu mai sunt supărat şi devin jenat. Mă simt mai bine când Margery îşi cere scuze. Ne conduce într-un alt birou, în timp ce în biroul principal se adună o grămadă de fotoreporteri.

Keith stă în spatele meu, sfătos nevoie mare.

— Nu lua suma integrală! sâsâie el ca un şarpe.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, îi spun.

— Ia suma în rate! îmi spune.

E foarte complicat să câştigi la loto.

Mai întâi, îmi cer biletul şi un bărbat verifică toate numerele. Apoi, trebuie să semnez pe spatele biletului şi să-mi scriu adresa şi numărul de telefon. Apoi, le arăt buletinul cu poză emis de Statul Washington, cardul de Asigurări Sociale şi completez un alt formular.

Trebuie să completez o grămadă de formulare pentru ca Unchiul Sam să-şi primească partea. Eu nu am un Unchi Sam. Oamenii vorbesc aşa doar când se referă la impozite. Impozitele sunt ceva care trebuie plătit, deşi nu vrei. Îi întreb pe cei de la agenţie dacă mai doresc să le arăt şi alte documente. Ei spun că nu, e în regulă. În cele din urmă, mă întreabă cum vreau să procedez. Îmi spun că pot primi banii o dată pe an, timp de douăzeci şi cinci de ani sau toţi odată. Dacă îi iau pe toţi odată, primesc doar jumătate.

— Ăsta e jaf la drumul mare, Per. Dacă îi iei pe toţi, primeşti doar şase milioane plus impozitele. În final, o să primeşti doar trei milioane.

Mie îmi sună bine trei milioane, dar Keith spune că cel mai bine e să iau ratele.

— Aveţi şaizeci de zile la dispoziţie, ca să vă decideţi, spune Margery.

Îi spun că n-am nevoie de şaizeci de zile, mă pot decide

pe moment. Keith mă trage de cot şi mă bate pe spate.

— Când primeşte banii? Pare mai entuziasmat decât mine. Ia ratele! îmi urlă direct în ureche.

Trebuie să-mi şterg, din nou, saliva lui de pe obraz.

— Vreau ratele cum spune Keith, ca să-mi cumpăr un televizor, spun.

Margery arată de parcă ar crede că un televizor nu e o idee prea bună. Îşi strânge buzele tare, aşa cum făcea şi buni, şi îmi dă să semnez nişte hârtii. Îmi spune suma pe care o s-o primesc în fiecare an, dar sunt atât de entuziasmat, că o uit. Margery îmi spune să aştept până pun un cec într-un plic.

Keith îmi aminteşte suma.

— Aproape patru sute de mii de dolari nenorociţi pe an, timp de douăzeci şi cinci de ani!

Keith îmi ţine o prelegere despre impozite şi spune:

— Împuţitul ăsta de guvern o să-ţi ia o grămadă de bani.

Îmi zice că ar trebui să investesc. Spune că vor fi mulţi oameni care să mă ajute.

Sunt bucuros.

— Trebuie să te gândeşti la ce o să faci când nu o să mai lucrezi la magazinul Holsted, spune Keith. Poţi călători. Poţi studia. Poţi face ce vrei.

Mă întristez.

— Nu vreau să renunţ la slujba mea. Nu vreau să studiez. Îmi place să lucrez la Holsted, spun.

Îmi place să lucrez cu Gary şi Keith, dar nu ştiu dacă nu mă vor face să nu mai lucrez. Poate că e o regulă când câştigi la loterie, care spune că trebuie să-i dai slujba cuiva care are nevoie de ea. Sper că nu.

Margery ne conduce pe o uşă din spate, dar fotoreporterii ne văd părăsind parcarea. Pe drumul spre casă, ne urmăresc de pe o bandă pe alta în maşini albastre şi argintii. Keith e un şofer bun. Ne întoarcem, luăm două curbe ameţitoare şi trecem pe roşu. E ca într-un film cu tipi într-o maşină, după ce au jefuit o bancă şi care fac apoi praf maşina. Exact aşa. Cauciucurile lui Yo scârţâie.

Am fi scăpat ca tipii ăia, dar Keith uită că avem nevoie de benzină. Maşina se opreşte, chiar după ce trecem de Tacoma. DIG! PUF! făcea Yo. Reporterii de la reviste şi ziare sunt foarte drăguţi. Ne duc cu maşina până la pompa de benzină şi vorbesc cu mine, în timp ce Keith pune benzină într-o canistră portocalie.

— Ce o să faci cu banii?

— Îţi vor schimba viaţa?

— Plănuieşti să dai bani rudelor, bisericii sau să faci opere de caritate?

— Ai fraţi sau surori? O soţie? O prietenă?

— Ce părere au rudele tale?

Întrebările se năpustesc asupra mea, astfel încât tot ce pot să fac este să zâmbesc şi să dau din cap.

Keith zbiară în timp ce pompează:

— Nu spune nimic, Per! Îţi răstălmăcesc spusele de nu le mai recunoşti. Nu spune niciun cuvânt! Nu! Nu-i lăsa să te fotografieze!

Keith e un boxer bun. Un reporter îi scapă, dar pumnul lui îl prinde pe altul drept în faţă şi îi sparge nasul. Nu pare să le pese şi ne duc înapoi la Yo, chiar şi în aceste condiţii. Când ajungem, vedem un poliţist care stă lângă Yo şi scrie o amendă.

— Când ai făcut ultima verificare tehnică? îl întreabă pe Keith.

Îmi pare rău că l-am băgat în bucluc. Probabil că amenda costă o grămadă de bani. Keith nu mi-a zis niciodată cât de mult a costat.

— N-o să fiu niciodată ca împuţitele alea de lipitori, mi-a spus. I-am scris pe loc un cec de cinci sute de dolari.

— E un împrumut, mi-a zis el. Îl consider drept un împrumut. Ţi-i voi da înapoi!

Un împrumut de la un prieten înseamnă că nu trebuie să-l dai înapoi. Ştiu asta.

— E în regulă, îi spun.

Urcăm în Yo şi ne continuăm drumul.

14

E greu să vezi soarele în statul Washington şi asta pentru că trebuie să fii în locul potrivit. Soarele se ascunde tot timpul. Aud că oamenii din California li se plâng lui Gary sau lui Keith că nu-l văd niciodată. Dar eu ştiu că soarele e acolo. Trebuie doar să ştii în ce parte să te uiţi. Stau în camera mea de deasupra portului de ambarcaţiuni din Everett şi-l văd reflectându-se în apă. Când văd mai multă lumină printre norii întunecoşi, ştiu exact unde e. Cam aşa trebuie să o caut şi pe buni acum. Mă uit într-acolo, ca să o găsesc.

Soarele e roşu, portocaliu sau poate galben, şi ţopăie prin cer, când mă uit la el prin geamul din spate al lui Yo. De fapt, Yo ţopăie, dar îmi imaginez că e soarele. Îmi place să ţopăi.

Ne trebuie vreo două ore ca să ajungem acasă, din Olympia. Nu mai e aşa mult trafic. Mă uit prin fereastra lui Yo la soarele care trage cu ochiul printre nori şi mă gândesc cum e să fii bogat.

Sunt bogat. Ce mişto!

Când ne înapoiem la apartament, urcăm scările apăsat până sus şi Keith mă ajută să-mi prind în cuie cecul cel mare pe perete. Folosim cuie lungi de alamă şi unul din pantofii mei negri de costum. TOC! TOC! TOC!

Aud bufnituri afară.

— Cineva vine în goană pe scări, zice Keith.

E Gary.

— Ce naiba faceţi aici? Parcă aţi fi o turmă de elefanţi! bubuie vocea lui Gary, care pare supărat.

Biroul lui e chiar sub livingul meu. Poate crede că noua maşină de spălat s-a stricat din nou.

— Maşina e în regulă şi nu e niciun elefant pe aici, îi spun şi apoi, adaug: Gary, ce crezi? Am câştigat la loto.

Îmi zâmbeşte.

— Foarte amuzant, Perry.

Apoi, tace şi face ochii mari. Se îndreaptă spre perete şi atinge cecul. Păleşte. Picături mari de sudoare i se preling pe frunte. Trebuie să-l ajut să se aşeze pe scaunul de lângă uşă.

Vocea îi e răguşită:

— Căcat! Glumeşti, nu? Căcat! Ştii ce ai de făcut? Căcat! Trebuie să primeşti consiliere financiară. Ăsta e singurul cec pe care ţi l-au dat? Adică, ţi-au mai dat şi altul mai mic? Da, nu? Mi-l arăţi? Mai bine l-ai duce direct la bancă. Căcat! Keith, hai să mergem cu el la bancă!

Gary nu a mai rostit niciodată atâtea cuvinte cu C într-o frază. Sprâncenele i se mişcă şi arată de parcă i-ar fi rău. Poate că are vreo indigestie sau a făcut infarct. Se poate muri dintr-un infarct.

— Nu vrei o pastilă Tums[17], Gary? Am Tums.

I le aduceam tot timpul lui buni.

— Nu vrei o pastilă Pepto-Bismol[18]? Am şi Pepto-Bismol.

Am de toate. Chiar şi apă de gură Listerine şi laxative Ex-Lax.

— Nu vrei un Ex-Lax, Gary?

Cecul meu cel mare e fixat sus, pe peretele din spatele canapelei lui buni. Cel mic pe care mi l-a dat Margery, e împăturit frumos în portofelul meu. Gary îşi pune capul între picioare şi trage adânc aer în piept. Keith trebuie să mă ajute să-mi completez formularul de depunere, pentru că sunt multe zerouri.

Scriu mare, dar foarte citeţ. Buni m-a învăţat. Trebuie să scriu zerourile strâns ca să intre toate pe o linie.

Gary nu vrea să mergem cu Yo, aşa că mergem la Banca Everett Federal cu jeepul Cherokee al lui. Keith şi Gary stau în faţă, iar eu singur în spate.

Mă simt important, de parcă aş fi Tiger Woods, cu excepţia faptului că nu sunt negru şi nu ştiu să joc golf.

---

[17] Medicament care diminuează aciditatea gastrică (n.red.)

[18] Idem

Îmi place să merg la bancă. De obicei, merg pe jos şi durează vreo douăzeci de minute până ajung. E mişto să mergi cu bicicleta. Sunt cunoscut la bancă. Din două în două marţi, îmi depun cecul primit de la magazinul Holsted la Banca Everett Federal. Judy, casieriţa, îmi zâmbeşte întotdeauna şi îmi dă o bomboană mentolată, cu dungi roşii şi albe, împreună cu chitanţa. O chitanţă e o bucată de hârtie care spune că banca are banii tăi. Gary găseşte un loc de parcare chiar în faţă, ceea ce e un noroc nesperat. Mă uit la maşinile care se tot învârtesc, încercând să găsească un loc gol. Normal, dacă am fi cu Yo, am putea parca pe locurile pentru handicapaţi, pentru că Yo e un vehicul handicapat. Aşa spune Keith.

Holul băncii mele e plin, dar nu trebuie să stăm la coadă. Gary îi şopteşte ceva unei casieriţe şi mergem în faţă. O doamnă pe care nu o cunosc ne conduce pe o uşă. Mă uit după Judy, dar nu o zăresc.

Poate că e ziua ei liberă.

Oamenii vorbesc între ei şi arată cu degetul. Doamna, pe al cărei ecuson de pe piept scrie Norma, îmi dă cinci bomboane mentolate. Ne duce într-o cameră mare, cu o canapea maro, din piele. E moale şi pufoasă, dar sunt prea emoţionat ca să sar pe ea. Îl aşteptăm câteva minute pe domnul Jordan. E preşedintele băncii şi mi-e puţin cam frică.

Mă întreb dacă are vreo legătură cu Michael Jordan.

Când îmi strânge mâna, trebuie să-mi ridic privirea spre el. Cred că seamănă foarte bine cu jucătorul de baschet. E înalt, dar nu poartă adidaşi Nike. Are burtă mare şi păr blond şi creţ ca şi Sparky, pudelul doamnei Callahan. Doamna Callahan locuia lângă noi, dar apoi s-a mutat la un azil de bătrâni. Apoi, buni a murit şi m-am mutat şi eu. Nu ştiu ce s-o fi ales de Sparky.

— Ei bine, domnule Crandall!

Domnul Jordan se aşază pe scaunul lui şi se lasă pe spătar. Îşi împreunează degetele şi repetă încontinuu:

— Ei... Ei... Ei...

Eu stau pe scaunul din faţa lui, cu Gary şi Keith de o parte şi de alta a mea. Parcă ar fi bodyguarzii din filmul ăla cu gangsteri. Ce mişto! Încerc să mă decid dacă preşedintele băncii arată ca un preot sau ca un păianjen. Zâmbeşte ca părintele Iacob de la biserica Sf. Augustin. Ca şi când m-ar cunoaşte foarte bine. E înfricoşător. Îmi spune ce poate face banca cu toţi banii mei. Când îşi desface picioarele, mi se pare că arată, mai degrabă, ca un păianjen.

— Avem idei excelente din punct de vedere fiscal care vă vor avantaja. Vă pot recomanda să… spune, dar nu reuşeşte să termine, deoarece Keith se ridică în picioare.

— Nu-l interesează, întrerupe Keith.

Îi spune domnului Jordan că eu îmi iau în calcul opţiunile. Îmi place cum sună. Mă decid să spun că îmi iau în calcul opţiunile, dacă mă mai întreabă cineva ce vreau să fac cu banii. Sună foarte inteligent.

„Mda, îmi iau în calcul opţiunile”, repet în gând ca să nu uit.

Mi-ar fi plăcut să fi ştiut să spun asta când am vorbit cu reporterii. Poate îi pot suna.

Îmi depun jumătate din bani în contul curent şi cealaltă jumătate în contul de economii. Asta fac. Jumătate în contul curent, jumătate în economii. Buni mi-a zis întotdeauna să folosesc jumătate şi să păstrez jumătate. Domnul Jordan nu pare la fel de bucuros când plec, ca atunci când am venit. Nu-i nimic. Primesc o sută de mii de dolari bani peşin în bancnote de unu, cinci şi zece, de la casierie. Mă face să mă simt bogat. Niciodată n-am mai avut aşa mulţi bani deodată. Domnul Jordan pare dezamăgit. El voia să cumpăr certificate de depunător şi bonuri de tezaur, dar nu ştiu ce sunt alea.

Buni zicea:

— Dacă nu ştii ce reprezintă ceva, nu cumpăra! Uită-te şi tu, Perry! Toţi proştii ăştia care îşi pierd banii!

Râdea şi bătea cu degetul în ziar.

— Merită ce li se întâmplă, pentru că achiziţionează ceva

despre care nu ştiu nimic.

Keith nu vrea să-mi spună ce să fac.

— E decizia ta, Per, e decizia ta. O să fie mulţi alţii care să-ţi spună ce să faci cu banii. Dă din cap. Mai bine că i-ai câştigat tu decât eu, Per, e mai bine aşa. Eu i-aş cheltui doar pe băutură şi gagici mexicane.

Gagicile mexicane costă o grămadă de dolari.

Pe drumul de întoarcere la apartament, ne oprim la Gilly’s, ca să luăm sendvişuri pentru toată lumea de la magazin. Keith merge la magazinul universal din port ca să ia bere. Gary nici măcar nu se încruntă. Plătesc eu totul. Mă simt bine că pot să cumpăr bere şi sendvişuri pentru toată lumea.

— E cel mai frumos sentiment din lume! le spun.

15

Keith bea bere, în timp ce eu îmi pun în ordine toate hârtiile de la bancă pe blatul din bucătărie.

Îmi va trebui un birou, mă decid. Cei bogaţi au birouri. Îmi mănânc sendvişul, stau la masa din bucătărie şi îmi fac cuvintele. Am grijă să nu murdăresc dicţionarul sau ziarul cu rac şi maioneză.

„Asta e prima mea zi de om bogat”, scriu.

Apoi îmi amintesc că am fost atât de entuziasmat de dimineaţă, încât am uitat să-mi fac treburile prin casă. Trebuie să termin de spălat rufele. Mă uit spre Keith. Gura îi e larg deschisă, dar nu zice nimic. Grohăie. E întins pe canapea, pe o parte, şi are ochii închişi. Mă ridic, îi iau cutia de bere din mână înainte să o verse, şi-l acopăr cu pledul portocaliu-maro al lui buni. În timp ce Keith doarme, curăţ baia şi mut hainele din maşina de spălat în uscător. În timp ce cuva maşinii se învârteşte, fac o listă cu ce pot să cumpăr cu banii de la loto:

1. Televizor cu ecran plat mare (cu diagonala de şaizeci şi nouă de centimetri)
2. Cablu cu Animal Planet
3. O nouă jachetă (verde), cu glugă

Mă opresc aici. Sună telefonul. Încerc să-l ridic repede, ca să nu se trezească Keith. Dar el nu se mişcă. Doar gura i se mişcă, ca şi cum ar mesteca. Fornăie mai tare şi se întoarce pe cealaltă parte. Scoate sunete mai degrabă de porc, decât de motocicletă. Sforăie în continuare pe canapea. Nu prea pot să aud nimic. Duc receptorul la o ureche şi mi-o acopăr pe cealaltă.

E John. Sunt surprins. Aud zgomotul de trafic în fundal.

— Sunt în Everett. Unde locuieşti?

Nu m-a întrebat unde mă mut. John gândeşte atât de repede, încât nu ţine minte detalii. Aşa spunea buni.

„Mintea copilului ăstuia e ca un chepeng de oţel cu

balamalele pe jumătate deschise.”

— Locuiesc deasupra magazinului, îi spun.

— Unde e magazinul?

N-a venit niciodată să mă vadă la Holsted. Îi spun că e vizavi de şantierul naval al lui bunu. Îmi închide telefonul.

Telefonul sună din nou imediat.

— Vai, dragă! Tocmai am văzut la ştiri! Ce băiat norocos! Ce mai face băiatul meu preţios?

Nu ştiu cine e. Nu recunosc vocea.

— Domnişoara Elk?

S-ar putea să fie ea.

— Nu, prostuţule! E mama ta! Când pot veni să te văd? Mâine?

O aud cum respiră. Ca şi cum ar fi alergat.

— Louise? Ce faci? Alergi?

Nu m-a mai sunat niciodată înainte. Buni zicea că devine alergică când trebuie să ne dea atenţie.

— Doar sentimentele ei, Perry. Numai asta o interesează. E alergică la sentimentele altcuiva. Nu ştiu ce-o fi fost în capul lui fiu-meu. Singurul lucru care o interesează e contul în bancă al altcuiva.

Râsul lui Louise e ca un clinchet de clopoţel.

— Iubitule, nu fi prostuţ! Asta e gluma noastră. Poţi să-mi spui „mama” acum. De fapt, ar fi mai bine să-mi spui aşa. Altfel, oamenii s-ar putea zăpăci.

Închide numai după ce-i promit că-i scriu un cec.

Telefonul sună din nou. E celălalt verişor-frate al meu, David. Spune că e pe drum.

— Unde eşti?

Nu prea îi aud vocea. Vorbeşte încet. O aud pe nevastă-sa în fundal:

— Fă bine şi mişcă-ţi fundul acolo! Acum!

— Acasă, îi spun.

— Vin chiar acum!

Nici David nu ştie unde locuiesc.

— Întreabă-l pe frate-tău dacă John e acolo! spune nevastă-sa.

Mă uit la Keith. Încă mai doarme pe canapeaua lui buni. E canapeaua mea acum. Când John se aşeza pe ea acasă la buni, zicea că miroase a pipi de pisică, dar nu-i adevărat. Miroase a buni. De asta îmi place. Keith sforăie din nou. Nu-mi dau seama dacă a leşinat sau trage doar un pui de somn. Câteodată, nu poţi fi sigur. Şapte cutii de bere sunt împrăştiate pe jos. Şapte cutii e nimic pentru Keith. L-am văzut bând mai multe. Eu nu beau.

— A trecut deja John pe la tine? întreabă David.

Mi se pare caraghios.

Când m-a sunat, John a întrebat: „A trecut David deja pe la tine?”, iar când a sunat Louise, şi ea a întrebat: „Au trecut fraţii tăi deja pe la tine?”

Îi spun că trebuie să se vorbească între ei, pentru că nu pot să ţin minte unde sunt toţi sau înspre ce loc se îndreaptă. Aud cum Elaine zbiară la el şi cum el respiră lung şi tare. Buni zicea că aşa fac fraţii mei când vor ceva şi nu vor să se ştie.

„Ascultă-i cum răsuflă, Perry! Asta îţi va spune tot ce vrei să ştii.”

— Unde este – David vorbeşte rar – apartamentul tău, mai exact?

După ce îi spun, închide.

Uscătorul zumzăie, aşa că împăturesc hainele şi le pun separat pe ale lui Keith. Îmi iau catalogul Sears şi îl răsfoiesc ca să văd ce tipuri de televizoare există. Nu găsesc din cele cu ecran plat, dar catalogul e vechi de cinci ani.

După ce ni s-a stricat televizorul, eu şi buni luam autobuzul spre Kmart şi ne uitam la emisiunea Roata Norocului, la televizoarele noi.

— E singurul lucru la care merită să te mai uiţi la televizor, acum că nu se mai transmite „Să facem un pact!”, spunea buni.

Ne prefăceam că-l alegem pe cel pe care voiam să-l cumpărăm. Ce mi-ar fi plăcut să fi câştigat la loto când era încă în viaţă! Cât şi-ar fi dorit să aibă un televizor! Cu ecran

plat. Cu o diagonală de şaizeci şi nouă de centimetri. Lui buni îi plăcea emisiunea „Preţul corect” şi serialul *Zile din viaţa noastră,* deşi comenta încontinuu când se uita la ele.

— Nu, licitezi prea mult! ţipa.

— Mai puţin! Mai puţin! O să depăşeşti limita!

Făcea semne cu degetul mare.

— Nu vezi că te minte? La naiba! Sunteţi toţi nişte ignoranţi!

Dădea din cap, dezgustată. Buni zicea că majoritatea oamenilor nu au bun-simţ.

— Pur şi simplu nu au bun-simţ, Perry!

Odată, a ţipat aşa de tare, încât tipul de la Kmart ne-a rugat să plecăm. Eu m-am simţit prost, dar buni, nu.

— Să nu te simţi prost când eşti dat afară, îmi spunea. Cealaltă persoană nu face altceva decât să-şi arate lipsa de respect.

„Respect” înseamnă că toţi ceilalţi oameni te vor prin preajmă şi nu te dau afară. Chiar şi când ţipi. Ăsta înseamnă respect. Nu mai am timp să mă mai gândesc la asta, pentru că cineva bocăne aşa de tare în uşă, încât îmi clănţăne dinţii.

— Sunt eu, John! Deschide!

Îi recunosc vocea, pentru că mârâie când vorbeşte. Izbucnesc în râs, pentru că e caraghios când oamenii îţi spun lucruri pe care le ştii deja.

— Hahaha!

— Nu te juca cu mine! îmi strigă John prin uşă. Deschide odată!

Număr până la cinci, apoi deschid. John pare supărat, dar e tipul de supărare de care nu vrea ca eu să ştiu. Ca atunci când a aflat de casa lui buni.

Keith îmi spune că ar trebui să fiu mai atent în ceea ce îl priveşte pe John.

— E ca un câine de pe maidan, prietenos până nu îl încolţeşti, zice Keith.

Râd la imaginea de câine a lui John.

— CeCe, nevasta lui, are un câine, i-am spus lui Keith. Un

pudel mic şi roz pe care-l cheamă Gigi.

Keith a pufnit pe nas când a auzit.

— La ce altceva te puteai aştepta?

O aud pe buni în mintea mea, spunându-mi: „Ai grijă!” şi „câine de pe maidan”.

— Ei, fratele meu e chiar foarte norocos.

Răsuflarea lui John e greoaie de parcă tocmai ar fi făcut sport. Zâmbetul lui îmi aminteşte de peştii piranha, mici şi dinţoşi, pe care i-am văzut pe canalul Discovery.

— Trebuie să îţi strângi lucrurile. De fapt, mai bine, nu. Îţi vom cumpăra haine noi. Ale tale miros ca şi canapeaua aia veche.

Se plimbă în sus şi în jos şi îşi muşcă vârful degetului.

Toate astea mă miră. Nu s-a oferit niciodată să îmi cumpere ceva. Buni spunea întotdeauna că, atunci când o persoană se oferă să-ţi cumpere ceva, e în avantajul ei. Aştept.

— Avem camera de oaspeţi gata pregătită. Poţi sta cu CeCe şi cu mine. Nu poţi locui aici. Oamenii vor năvăli peste tine ca un roi de muşte.

Se uită la mâna lui. Alege un deget şi începe să-şi roadă unghia.

Când a murit buni, camera de oaspeţi a lui John era cu fundu-n sus. Mă bucur că acum şi-a aranjat-o.

— Sunt bine aşa cum sunt.

Mă opresc când văd faţa lui John mişcându-se. Sprâncenele îi cad şi buzele i se fac tot mai mici, ca atunci când vorbea cu buni. Mici şi strânse, ca atunci când buni i-a spus că nu îşi va investi economiile în proiectele sale sau că nu îi va împrumuta bani. În acest moment, aş vrea mai degrabă să mă decid ce televizor să-mi cumpăr decât să vorbesc cu John. Nu pare a fi interesat de ceea ce vreau să fac eu.

— Ăsta cine mai e? arată John spre Keith, care doarme pe canapea.

— Prietenul meu, Keith, îi spun.

— Vezi, deja se năpustesc peste tine! Trebuie să fii atent,

mă avertizează John.

— Da! Aşa spunea şi buni!

Dar nu pare că mă aude. Mă simt prost. Mă mănâncă gâtul. Nu înţeleg ce caută John aici. Nu m-a mai vizitat înainte.

Inelul de la uşă bocăne din nou. John se năpusteşte şi deschide. E David. Asta mă supără.

— Nu e frumos să deschizi uşile altor oameni, îi spun lui John.

— Nu-mi vine să cred că ai câştigat la loterie!

David zâmbeşte şi încearcă să-mi strângă mâna, dar John trece în faţa mea, blocându-i accesul.

— Nu cumva voiai să spui aţi câştigat?

John zâmbeşte atât de larg, încât i se văd dinţii şi gingiile. Îl împunge pe David în umăr.

— Nu, voiam să spun, Perry, cretinule! îl împinge David.

— Pe cine faci tu cretin, molâule? spune John.

E nepoliticos să-i spui cuiva că e cretin.

Şi e nepoliticos să-i spui cuiva că e molâu.

Vorbesc atât de tare, încât Keith se trezeşte.

— Ce dracu'!

Ochii lui sunt ca nişte capace de sticlă, rotunzi şi albi pe la colţuri. Keith se rostogoleşte de pe canapea pe podea. Cred că l-a durut. Nu am covor pe jos, doar gresie cu aspect de linoleum, de culoare maro strălucitoare. Mi-e teamă că John şi David vor începe să se bată şi vreau să plece.

E nepoliticos să te baţi.

— Plecaţi! le spun.

Pentru că nu mă ascultă, mă aşez pe canapea. Am mai mult loc, acum că Keith a căzut de pe ea.

— Mă mir că ciudata aia de nevastă-ta ţi-a permis să pleci de lângă ea. Dacă tot eşti aici, ajută-mă! Spune-i lui Perry că trebuie să vină cu mine!

— De ce cu tine? Ce plănuieşti?

David îşi scoate bărbia în afară.

John îşi arată dinţii. Parcă ar fi Gigi, câinele nevestei lui, cu excepţia faptului că e mai mare şi nu are păr creţ şi roz

şi fundiţă.

— Trebuie să ne hotărâm în privinţa asta. Ia situaţia în mâini!

Bărbia i se scutură şi se mişcă precum jeleul sau precum cea a lui Moş Crăciun, mă decid. Se încruntă ca un dovleac de Halloween.

— Hahaha! Are două sărbători, Keith! râd eu.

John se uită încruntat la mine, iar David, la John. Keith se târăşte pe jos, încercând să se trezească.

— Ce e atât de amuzant, Perry? urlă John.

— E doar stresat. Nu e responsabil. Cineva trebuie să aibă grijă de el, spune David. Elaine spune că poate sta cu noi.

— Elaine spune! Elaine spune! Elaine spune! John îşi subţiază vocea ca a unei fete şi îl împinge pe David. Asta-i tot ce ştii să spui? Perry trebuie să stea cu mine şi cu CeCe!

Nu a fost nevoie să fiu îngrijit când a murit buni. Dar acum, da.

— Cred că a fost mai mult decât suficient.

Keith nu e prea înalt când stă în patru labe, dar când se ridică în picioare, e de-a dreptul fioros. Ca şi Hulk, doar că nu e verde şi cămaşa lui nu e ruptă.

John şi David ies pe uşă extrem de repede. Piciorul lui Keith e în fundul lor. E un boxer bun, chiar şi fără mâini. Keith trânteşte uşa aşa de tare, încât geamul începe să zdrăngăne.

— Te dau în judecată pentru atac! Te dau în judecată! îl aud pe John urlând când coboară scările, bocănind cu zgomot. *Sue*[19] înseamnă că te răzbuni pe cineva de care nu îţi place. Sue e şi nume de fată.

— Peste cadavrul meu, idioţilor! Peste cadavrul meu! Nu mă fraieriţi voi pe mine! urlă Keith prin uşă. Nu, jupâne! Nu mă duceţi voi pe mine!

Nu mă fraiereşti este ceea ce spui când eşti fraierit.

---

[19] A da în judecată.

16

Când m-am născut, buni a făcut un jurnal pentru bebeluş, primul meu jurnal. Avea poza mea de la spital, în care arătam ca o maimuţă.

— Toţi bebeluşii arată ca nişte maimuţe, Perry, absolut toţi, mi-a zis buni.

— Oare puii de maimuţă arată ca oamenii? mă întrebam.

— Nu face pe deşteptul! răspundea buni.

Pe la şase ani, cu ajutorul lui buni, am învăţat să-mi scriu numele. Buni mă ajuta să scriu în jurnalul meu de bebeluş. Lipeam poze cu mine, cu buni şi cu bunu. După ce terminam o pagină, treceam la următoarea. La şapte ani, jurnalul meu era plin, iar buni a cumpărat altul.

Acum trebuie să-mi cumpăr jurnalele şi caietele de unul singur. Acolo îmi scriu cuvintele şi ideile. Am o grămadă de idei şi de jurnale. Buni mi-a zis că, dacă aş scrie mai mic, n-aş avea nevoie de aşa de multe, dar mie îmi place să scriu mare. Şi să lipesc poze. Îmi place să lipesc poze în ele. Am nouăsprezece jurnale. Sunt la jurnalul numărul douăzeci.

Acum că buni nu mai e, trebuie să nu uit. E greu să nu uiţi. Trebuie să muncesc mult ca să nu uit. A-ţi aminti e altceva decât a uita. E opusul. A-ţi aminti e ca un film scurt care îţi revine în minte. E ceva special şi neaşteptat. Ca atunci când mi-am amintit de prima oară când am navigat cu bunu. Un film scurt.

Să nu uiţi e complicat rău. De exemplu, să nu uiţi că ai rufe în uscător sau să nu uiţi să-ţi plăteşti facturile. Să-ţi aminteşti e plăcut. Să nu uiţi e dificil. Scrisul mă ajută să nu uit.

Am locuit cu buni de când eram bebeluş. Nu-mi amintesc de mine la un an, doi sau la trei, dar buni îşi amintea. Îmi place să recitesc primul meu jurnal de la început, de fiecare dată când mi-e dor de buni.

Stă singur în fund – zece luni.
Merge – 2 ani.
Primul cuvânt „bu!” de la bunu – doi ani şi jumătate.
George e aşa de mândru de el!

George era bunu meu. Îmi place să ştiu că era mândru de mine.

Citesc tăcut, dar câteodată buzele mi se mişcă, atunci când întâlnesc cuvinte greoaie. Le simt.

Buni a numerotat primul meu jurnal cu capitole:

Un an…
Doi ani…
Trei ani…

Semnele acelea mici te ajută să economiseşti timp. Arată ca nişte dinţi. Sunt ca nişte cuvinte. Ce mişto! Înseamnă că, de fapt, cuvintele sunt aceleaşi. Sau înseamnă orice altceva vrei să spui. Nu-mi amintesc prea multe de când eram mic. E un adevărat noroc că buni a scris totul în jurnalul de bebeluş. Aşa pot şi eu să-l citesc, la nesfârşit.

Sunt şi alte lucruri în jurnalul meu. Scrisori scrise de buni, cu ştampila „înapoiaţi la expeditor”, pe plic.

Dragă Louise,
Pentru bunu şi pentru buni nu este nicio problemă să-l ţină pe Perry, dar tu trebuie să te implici în viaţa lui. Orice băiat are nevoie de o mamă…
G.J.
Aşteptăm veşti de la tine. Vrem să ştim de ce…

G.J. e tatăl meu. Aşa zicea buni. Cred că şi pe el îl chema George. Dar i se spunea G.J. Numele lui e format doar din litere.

— E tatăl tău, dar nu mai e fiul meu. Nu mai e fiul meu! zicea buni.

Louise a fost soţie de avocat. Asta e diferit de a fi o

simplă mamă. Ele nu trebuie să-şi crească toţi copiii. Buni zicea că ea şi bunu au avut nevoie de mine, aşa că Louise m-a împrumutat lor. Le-a plăcut aşa de mult de mine, încât m-au ţinut la ei pentru totdeauna. Ce mişto!

E şi o poză cu mine bebeluş, în patru labe. E lipită pe o pagină. Sub ea, scrisul lui buni.

„Perry îl iubeşte mult pe bunu şi se ţine după el ca un căţeluş."

Izbucnesc în râs. Îmi place să mă imaginez în postură de căţeluş. Mai e şi una cu mine, în barca noastră. Am o căciulă roşie şi mănuşi groase, de aceeaşi culoare. Deasupra, cuvintele lui buni.

„Perry la navigat cu bunu. A învăţat destul de repede şi se descurcă deja cu cârma."

Buni scria toate lucrurile pe care ştiam să le fac şi vârsta pe care o aveam.

„Perry citeşte acum. Învăţătoarea aia nu ştie ce spune. Citeşte semne şi rezolvăm cuvinte încrucişate împreună. Îi spun în care pătrăţel să scrie cuvintele şi se descurcă foarte bine."

Pentru oameni, e foarte important să faci lucrurile mai repede, mai bine şi mai mari.

— Pentru mame e ca un concurs, dacă respectivul copil cântăreşte mai mult, e mai înalt sau merge mai repede. Un afurisit de concurs!

Buni zicea asta când aveam probleme cu scrisul şi cititul la şcoală. Profesorii organizau întâlniri cu părinţii şi buni se ducea, îmi lua lucrările şi le aducea acasă şi lucram împreună ca să le îmbunătăţim. Vocea ei devenea blândă şi joasă când îmi povestea cât de mult se enervase acolo. Profesorii mă jigneau. Aceste întâlniri se numesc şedinţe cu părinţii. Acolo, învăţătoarea şi profesorii spun cât de rău e copilul tău. Profesorii spuneau diferite lucruri despre mine.

— Cred că are Sindromul Down, deşi nu arată.

— E la limită. Nu se dezvoltă normal.

— Trebuie să acceptaţi faptul că Perry e retardat… uşor retardat.

— E ca şi cum ar vorbi despre o afurisită de brânză, Perry! Uşor, neuşor, pe naiba! zicea buni.

M-au dus la Şcoala Specială.

— Nu e nimic special! E doar numele! Perry, eşti puţin lent şi ăsta nu e un lucru rău. Tot în acelaşi loc o să ajungi. Oamenilor le plac denumirile. Îi fac să se simtă superiori, îmi spunea buni.

Superior e când cineva crede că e mai bun decât tine, dar în realitate, nu e.

Buni râdea tot timpul când citea noutăţile despre şcoli şi educaţie, mai ales când eram mai mare.

— Educaţie, pe naiba! Politicienii ăştia n-au habar de nimic! Ei sunt cei care ar trebui educaţi.

Şi:

— Fii atent, Perry, dacă ai mai fi la şcoală, acum i-am putea da în judecată pe nenorociţi!

Apoi, chicotea ca o vrăjitoare. Se asigura că ştiu toate denumirile noi. În fiecare an, erau altele.

— Auzi, Perry, acum ai deficienţe din punct de vedere cognitiv! Ca şi fraţii tăi, doar că ei au deficienţe din punct de vedere moral!

Şi arăta spre articolele din ziare sau reviste.

Am deficienţe. Îmi place cum sună. Toţi avem deficienţe. „Deficienţe” înseamnă că ai obstacole de trecut. Buni citea şi despre ceva care se numea deficienţe de învăţare.

— Perry, pun pariu că şi tu ai avut din astea, iar noi nici nu ne-am dat seama.

I-am spus că nu cred. Eu nu eram decât lent. Asta era deja destul de greu. Nu mai voiam să am şi altceva.

Continui să mă uit prin jurnal.

Şcoala. Primele mele amintiri cu şcoala. Aveam şase ani. Ştiu asta pentru că buni a scris multe pagini în jurnalul meu. E una din primele mele amintiri, dar nu una bună. Plângeam. Nu te poţi duce la şcoală, dacă nu faci pipi şi caca la WC. Mi-era teamă. Învăţătoarea nu mi-a spus unde era toaleta şi am făcut caca pe mine. Am râs pentru că mi-era teamă. Era cald şi curgător. Râd când mi-e teamă sau

sunt agitat. Nu ştiu de ce, dar fac pe mine. Buni zicea că mă emoţionez foarte uşor. „Emoţionat” înseamnă că nu ştii ce vor face ceilalţi. Învăţătoarea mea, domnişoara Kathy, i-a telefonat lui buni. M-am dus acasă cu buni şi ea m-a spălat. O vreme, m-am dus la şcoală doar dimineaţa. Buni mă aştepta la uşa clasei.

Şcoala era şi înfiorătoare, şi plăcută, în acelaşi timp. Erau nişte copii cu care-mi plăcea să mă joc. Mi se părea că asta e mişto. Dar erau şi alţi copii. Alţii care râdeau şi mă împingeau în noroi. Am avut nasul spart o dată. Nu. De trei ori. Cei mai mulţi dintre copiii din cartierul meu nu s-au mai jucat cu mine după ce s-au dus la şcoală. Ca şi Kenny. Stătea mai jos, pe aceeaşi stradă. După ce m-a pus să mănânc biscuiţi pentru câini, buni nu m-a mai lăsat să merg la el acasă.

Întorc cinci pagini în jurnal şi am opt ani.

Opt ani. Buni zicea că e minunat să ai opt ani. Era şi o poezie. E minunat să ai opt ani. Îmi amintesc că buni mi-a dat o felicitare ca să sărbătorim. O ţin încă în jurnal, pe post de semn de carte. A sărbători. Un alt cuvânt. Înseamnă a te distra. E minunat să ai opt ani şi să sărbătoreşti. Nu mai făceam pipi şi caca decât la WC. Puteam să nu fac pe mine toată ziua.

Buni a zis:

— La naiba, asta e extraordinar!

Ştiu asta datorită felicitării primite şi pentru că mi-a spus-o chiar buni.

E şi o poză cu mine, pe trotuar, în faţa casei noastre. Îmi ţin bicicleta. E mult prea mare pentru mine. Casa noastră era pe o stradă lungă şi dreaptă, cu tufişuri. În partea de jos, era din cărămidă, iar în partea de sus, din lemn vopsit în alb. Am ajutat la vopsitul lemnului de două ori. Prima oară, l-am ajutat pe bunu. Aveam paisprezece ani. A doua oară, aveam douăzeci şi nouă de ani. Bunu era mort şi ni s-a rupt scara. Cred că eram prea greu. Ar trebui să vopsim casa din nou când aş avea patruzeci şi patru de ani. Buni ar avea nouăzeci şi nouă de ani. Dar buni e moartă şi casa s-a

vândut. Nu mai există. O demolează. Era o placă mare care spunea că se va construi altceva. Nu mai ştiu ce. Cred că un magazin de computere.

Când mă gândesc la lucrurile astea, îmi amintesc de cutiile lui buni şi bunu. Sunt încă stivuite într-un colţ din dormitorul meu. Intru, o ridic pe una şi o aşez pe pat. E grea şi cartonul e tot îndoit. Trebuie să iau un cuţit din bucătărie şi să tai banda care o ţine închisă. Deasupra, sunt hârtii. Le iau în mână. E şi un album. Îl deschid. Poze cu bărci cu pânze. Un bărbat care ţine în aer un trofeu şi zâmbeşte. Citesc pe spate. „George Crandall.” Bunu.

Buni zicea mereu că semăn cu el, cu excepţia faptului că am urechi clăpăuge. Mă duc în baie ca să verific. Ochii mei sunt căprui ca ai lui buni. Bunu avea ochi albaştri. Părul meu are aceeaşi culoare ca părul lui bunu, cu excepţia faptului că al lui a fost şi grizonant. Era mai înalt decât mine când încă trăia, dar eu am mai crescut. Poate că acum avem aceeaşi înălţime, dar asta nu pot să ştiu. Pun fotografia pe oglindă şi mă uit fix la ambele feţe. Faţa mea e mai plină. Mă întorc în profil. Burta lui bunu iese în evidenţă, a mea, nu. Picioarele mele sunt în regulă, dar braţele par mai slabe. Sunt costeliv? Trebuie să-l întreb pe Keith.

Mă întorc în dormitor şi pun pozele pe pat. Sunt multe poze cu bărci. Cu bărci galbene. Cu bărci albastre. Tăieturi vechi din ziar.

CUPLU TÂNĂR NAVIGHEAZĂ ÎN PACIFICUL DE SUD PE O AMBARCAŢIUNE DE 10 METRI

Articolele din ziar sunt tăiate şi lipite în ordine în album.

AMBARCAŢIUNE DE CURSE LOCALE VICTORIOASĂ

„Victorios” înseamnă că ai câştigat diferite chestii. Sunt şi planuri de bărci cu pânze şi desene. Cutia e plină de alte lucruri. Un steguleţ. „Waikiki Yacht Club”, scrie pe el. Asta e

în Hawaii. Mi-a spus Keith. Jurnalele de bord sunt pline. Le pun deoparte ca să le citesc mai târziu. La început, am fost trist, dar acum sunt fericit. Astea erau lucrurile lui buni şi ale lui bunu.

Una dintre cutii e prea grea pentru mine. Keith a târât-o din spatele lui Yo când m-a ajutat să mă mut.

— Keith e puternic ca un taur, mi-a zis buni. Pe Keith te poţi baza necondiţionat.

O deschid. Deasupra, e un morman de plicuri cu numele meu pe ele. Lucrările mele de la şcoală. Le pun deoparte şi ridic cutia de dedesubt. E închisă cu lacăt şi e din piele sau plastic. Nu-mi dau seama. Plasticul e artificial, iar pielea provine de la vaci. Trebuie să le ucidă ca să le ia pielea. Mă întristez din nou. Deschid cutia. Pe moment, nu-mi dau seama ce este, apoi îmi amintesc. E pick-upul lui bunu. Desfăşor cordonul şi mă uit la el cu atenţie.

Discurile sunt foarte vechi. Nu le mai foloseşte nimeni. Manuel are un iPod şi Keith are casete. Nu ştiu ce are Gary.

Mă întreb dacă merge. E o priză pe perete. Pun pick-upul pe jos şi îl bag în priză. Nu se întâmplă nimic. Dar, stai aşa! E un comutator pornit-oprit pe o parte. Îl apăs. Platanul se învârte.

„Hahaha!” Izbucnesc în râs şi tresar, pentru că m-am speriat. Mă uit din nou în cutie. Discurile lui bunu. Scot unul. Coperta din carton nu se îndoaie când scot discul afară. E o poză cu o orchestră pe copertă. Cu un bărbat care cântă la pian. Pe el scrie „Vivaldi”. În partea de sus e scris: „Cele patru anotimpuri”.

Pun discul pe platan şi poziţionez acul cum îmi amintesc că făcea bunu.

Se aude muzică. Muzica lui.

Muzică minunată.

Stau aşezat şi ascult până târziu, în noapte.

17

— Asta e partea cea mai grea, spune Keith. Stă de vorbă cu Gary. E greu să ştii în cine să ai încredere. Cât de bine îi cunoşti pe fraţii ăştia ai lui?

Trage lung din ţigară. Keith fumează Camel. Pachetul e mişto, cu poza unei cămile şi a unei piramide. Eu mănânc bomboane Hershey's Kisses în timp ce Gary şi Keith vorbesc.

— John e avocat, iar David are o firmă, ceva legat de contabilitate. Soţiile sunt interesate doar de bani. Aşa zicea buni. Eu doar am auzit zvonuri prin telefonul fără fir. Nimic clar.

Gary nu fumează. Tuşeşte şi-mi spune să deschid fereastra. La noi, e aproape iarnă, şi mi-e frig, şi totuşi o deschid. Doar mi-a spus să o deschid. El e al treilea pe lista mea.

— Deci trebuie să fim cu ochii-n patru şi să ne asigurăm că nu încearcă nimic pe la spate. Nu am încredere în avocaţi decât dacă sunt suficient de aproape ca să le trag un şut în fund.

Keith suflă fumul în aer.

Gary se caută prin buzunare. Îmi dau seama că îşi caută tubul de Afrin[20].

— Nu pot crede că ar încerca să facă totuşi ceva complet ilegal. De altfel, au banii lor. De ce ar încerca să-i ia pe ai lui Perry?

— Eşti al naibii de naiv, Gary! Oamenii de teapa lor nu au niciodată destui bani. Cred că ar trebui să-i căutăm un avocat lui Perry.

— Cred că ar trebui să-l întrebăm pe Perry. E decizia lui. Gary se întoarce spre mine. Perry, tu ce vrei să faci?

— Nimic. Să-mi mănânc bomboanele. Apoi îmi amintesc. Hai să-mi iau televizor! Nu mi-am cumpărat încă un

[20] Spray nazal (n.red.)

televizor.

— Bine, o să-ţi luăm televizorul.

Keith îşi stinge ţigara în chiuvetă. Sper că o să cureţe mizeria, dar nu pare a avea de gând să facă asta.

Gary şi Keith sunt cei mai buni prieteni ai mei. Gary e prietenul meu cel mai vechi, deşi e şeful meu. Îi cunoştea pe buni şi pe bunu de pe vremea când aveau şantierul naval şi mă ştie de când eram mic. Nu-mi mai amintesc de când îl ştiu pe Gary, dar îmi aduc aminte când l-am întâlnit prima oară pe Keith. Chiar şi a doua oară. Prima zi a lui Keith la magazinul Holsted.

— Perry, îţi aminteşti de Keith? Veţi lucra împreună, spusese Gary.

Eram agitat pentru că nu eram obişnuit să lucrez acolo, şi clienţii mă speriau.

— Bineînţeles că îşi aminteşte. Ne-am cunoscut cu o zi în urmă. Haide, Per, ajută-mă să despachetez cutiile astea, îmi zisese Keith.

Mă striga Per, că era mai scurt. Chiar de la început. Ca şi cum am fi fost buni prieteni. Mă simţisem imediat mai bine, deoarece îşi amintise numele meu şi mă ajutase să despachetăm cutiile. De atunci, rămăsesem cei mai buni prieteni.

Acum, Keith merge în cerc. Picioarele lui bocăne pe podeaua mea. Trebuie să stăm în apartamentul meu pentru a avea parte de intimitate. Ca să nu ne audă şi alţii secretele. Manny e singur jos şi are grijă de magazin. Mi-a zis să-l strig Manny acum. Ce mişto! Vrea să fim prieteni.

— Când te mai sună fraţii ăia ai tăi, spune-le că n-ai nevoie de ajutorul lor.

Keith pune o altă ţigară între buze. Îl văd căutându-se prin buzunare.

— N-am nevoie de ajutorul lor, îi spun.

— Aşa e!

Keith se apleacă şi foloseşte plita pentru a-şi aprinde ţigara.

— Keith, e periculos. Poţi să-ţi arzi faţa! Sunt exact ca

buni. Ea zicea că poţi să-ţi pierzi un braţ dacă-l scoţi pe geamul unei maşini. Mă punea să închid geamul din spate al lui Yo ca să nu pot să-mi scot mâna afară şi să o flutur când Keith mergea cu viteză.

— Iată un mod bun de a pierde un deget, spunea de fiecare dată când foloseam blenderul.

Buni era foarte deşteaptă. Ştia toate modalităţile prin care o persoană putea să se rănească sau să piardă ceva. Gary ţine predici exact cum făcea buni în timp ce eu îmi mănânc sendvişul. Spune că ar trebui să investesc bani pentru viitor. „A investi” înseamnă că le dai altora banii tăi. Oamenii îşi fac griji pentru viitorul lor. Şi buni mi-a zis să mă îngrijorez, dar eu cred că viitorul va veni oricum, chiar dacă ne facem griji sau nu. Dacă nu vine, înseamnă că ai murit, şi nu mai ai de ce să te agiţi. Mă gândesc la viitorul meu şi economisesc, dar nu mă agit prea mult. Îl ascult pe Gary, la fel cum o ascultam înainte pe buni. Îmi spune ce pot face cu banii şi-mi pune întrebări.

— Sunt şi alte lucruri pe care le poţi cumpăra, cum ar fi fondurile mutuale, care investesc în multe afaceri diferite, şi tu poţi câştiga dividende sau dobândă. De exemplu, ce fel de afaceri te interesează? mă întreabă.

— Magazinele în care se vând lucruri pentru bărci, îi spun. Ca magazinul tău, Gary. Ştiu multe despre magazinul tău.

Îmi vine o idee super.

— Ce-ar fi să investesc în magazinul tău? îl întreb.

Gary scutură din cap cum făcea Reuben, câinele nostru collie, când era ud.

— Nu, Perry. Nu vreau un asociat. Adică, aş vrea să mă extind. Cine n-ar vrea asta? Dar un asociat? Nu prea cred.

Keith se ridică şi îşi stinge ţigara în cutia de bere goală. Sfârâie. Sper că nu o va arunca la gunoi. S-ar putea să nu fie stinsă de-a binelea. Ar putea izbucni un incendiu.

— De ce nu? întreabă el. De ce să nu investească în magazinul tău?

— Dumnezeule! Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la

asta. Nu ştiu dacă afacerea ar putea susţine şi un alt asociat. Suntem mici. A fost destul de greu. Concurenţa e tot mai acerbă. Nu-mi pot permite să dau faliment, ca George.

Gary oftează atât de tare, că buzele îi vibrează ca şi cum ar sforăi.

Ştiu că vorbesc despre bunu. Keith se plimbă înainte şi înapoi, prin faţa canapelei.

— Serios, Gary, gândeşte-te la asta! E un plan bun. Îi place aici. E un loc bun pentru el. Crezi că fraţii ăia şi nevestele lor o să-l mai lase în pace de acum înainte?

Acum vorbesc despre mine. Îmi vine să le reamintesc că sunt aici şi îi aud, dar nu o fac. Capul lui Gary e lins şi lucios. Parcă avea mai mult păr. Şaten, la fel ca mine. Îl ia dintr-o parte a capului şi îl piaptănă în sus peste locul fără păr, dar nu stă. Îmi spune că are un cap prea fierbinte pentru păr, dar cred că e din cauza grijilor. Grijile ţi se învălmăşesc în cap şi scot părul din interior. Aşa cred eu. Keith se opreşte să ia o îmbucătură din sendviş. Asta chiar că e ciudat, pentru că, de obicei, vorbeşte cu gura plină.

Gary dă din mâini.

— Ascultă, îl ştiu pe Perry de când era mic. De fapt, cunosc toată afurisita asta de familie dinainte de nebunia cu şantierul naval. Nu-mi spune mie că G.J. nu a avut niciun amestec în asta, pentru Dumnezeu! Sunt sigur că Louise, ticăloasa aia de nevastă-sa, a avut.

Devine agitat, aşa că trebuie să folosească sprayul nazal. E alergic la orice, mai ales la tulburare.

Nu mi se pare frumos să o numeşti pe Louise „ticăloasă”. Nu-i place să i se spună „mamă”, şi cu siguranţă nu-i va plăcea nici termenul de „ticăloasă”. E interesant să îi ascult vorbind pe Gary şi pe Keith. Joc rolul auditorului şi nu zic nimic.

— Ar trebui să te gândeşti serios la asta. Pe bune! Gândeşte-te la îmbunătăţirile pe care le-ai face! Poate chiar o asociere cu şantierul naval Carroll. E o şansă a naibii de bună, Gary! Faleza din Everett se va deschide în curând.

Uită-te şi tu la ce s-a întâmplat în Seattle! Trebuie să fii pregătit să profiţi când e momentul.

Din nou cuvântul ăsta. Profit.

Keith se aşază înapoi pe canapea. Scoate un scârţâit ca o băşină, şi eu izbucnesc în râs.

E bine să vorbeşti despre investiţii, şi asta mă face să gândesc. Aş putea fi om de afaceri. Aş putea fi un investitor la magazinul de produse pentru navigaţie Holsted. Investitor. Ce mişto sună! Mă ridic şi mă plimb prin apartament, până când Gary şi Keith termină de mâncat. Sunt entuziasmat! Prea entuziasmat ca să ţopăi! Mă gândesc la cât de mult îmi place apartamentul meu. Mă pot uita la bărci pe fereastră. Nu are curte, dar nu mă deranjează, pentru că nu-mi place să tund gazonul şi să smulg buruieni. Mi-ar trebui curte dacă aş avea câine şi dacă nu l-aş scoate la plimbare în fiecare zi. Pe de altă parte, mi-aş putea lua o pisică. Pisicile n-au nevoie de curte. Pisicile sunt mişto. Îmi fac griji că poate Gary nu mă vrea ca investitor.

— Gary, lasă-mă să fiu investitor. Te rog…

Nu termin, pentru că Keith mă întrerupe.

— Cel puţin, gândeşte-te la asta, Gary, bine? îl roagă Keith.

— Mă voi gândi. Gary mototoleşte hârtia de la sendviş şi o aruncă în găleata de gunoi din bucătărie. Când iese pe uşă, ne întreabă: Voi nu veniţi?

Keith spune:

— Nu. Trebuie să cumpărăm un televizor. Venim mai târziu. Apoi, mă întreabă: Eşti gata?

Sar cât pot de sus.

— Sigur!

Îmi iau jacheta şi coborâm la Yo.

Când ajungem la mallul din Everett, trebuie să parcăm la capătul cel mai îndepărtat din parcare. Toate locurile pentru handicapaţi sunt ocupate. Asta îl enervează pe Keith la culme.

— Nu pot să cred că sunt atâţia şontorogi la mall! E

miezul zilei, pentru Dumnezeu! Fir-ar să fie! Ar trebui să fie toţi la serviciu!

— Şontorog e ca şi cum ai zice retardat, Keith. Nu mai zice aşa!

— Bine, atunci schilod.

— Nu. Nici aşa nu e frumos. Spune oameni care prezintă dificultăţi de mers.

Lui Keith nu îi pasă dacă vorbeşte frumos sau nu, aşa că mormăie ca să nu-l înţeleg:

— Oameni… dificultăţi de mers.

E bine şi aşa.

Mallul din Everett e deja decorat pentru Crăciun, şi nici măcar nu a trecut Halloweenul. La intrare, e o persoană îmbrăcată în roşu care sună dintr-un clopoţel peste o oală mare, atârnată de o etajeră.

— Ceva mărunţiş? Ceva mărunţiş de dat?

Bărbatul cântă, şi clopoţelul zăngăne.

— Am bani, spun şi mă opresc să scormonesc în buzunar.

Keith mă prinde de umăr, şi banii ratează ceainicul negru, căzând pe podea.

Cum Keith mă trage înăuntru prin uşa mare dublă, bărbatul ridică bancnotele şi strigă:

— Fii binecuvântat! Crăciun fericit! Fii binecuvântat, fiule!

— N-avem timp pentru asta! Uite planul! Unde vrei să mergem mai întâi? întreabă Keith.

Un plan este o hartă a mallului.

— La televizoare, spun.

— Foarte bine, Per. Electronice. Etajul al doilea. În mijloc.

— Simt miros de prăjituri.

Îmi ghiorăie maţele.

Ca să ajungem sus, trebuie să trecem pe la sectorul de mâncare, de unde vine mirosul de prăjituri. Ne oprim să luăm ciocolată caldă şi prăjiturele cu ciocolată şi ne uităm cum se montează trenuleţele de decor. Apoi, ne uităm la aerobic pe scenă.

— Uită-te la căţeluşele astea cum ţopăie!

Lui Keith îi place să se uite la alţi oameni când fac sport,

mai ales la femei. Trebuie să-l târăsc de-acolo. Ne uităm prin vitrine, dar, când Keith devine tăcut şi pare plictisit, ştiu că e timpul să mergem la televizoare.

Omul de la raionul de televizoare are un ecuson pe care scrie: „Patrick Perry”.

— Hei, pe mine mă cheamă Perry L. Crandall. Avem acelaşi nume, spun.

— Bine aţi venit la Top Electronics. Cu ce vă putem ajuta?

Se uită la Keith.

— Prietenul meu vrea să cumpere un televizor. Cred că ar trebui să vorbiţi cu el.

Keith îşi dă ochii peste cap când e enervat.

Patrick ne arată un televizor alb şi mic, într-un colţ.

— Asta e cel mai ieftin model. E o afacere bună.

Începe să se joace cu butoanele.

Mă îndrept spre cele mari, cu ecran plan.

— Vreau ceva mai mare. Ce ziceţi de ăsta? Arăt spre unul agăţat pe perete.

Patrick îmi arată altul.

— Acesta ar fi probabil unul din categoria celor pe care vi le-aţi putea permite.

Îmi dau seama că Keith devine din ce în ce mai nervos.

— Am destui bani, spun şi privesc cum gura lui Keith se transformă într-o grimasă.

Patrick zâmbeşte şi îi face cu ochiul lui Keith.

— Da, da, sigur.

— Ce-ai zice de ăsta?

Keith se îndreaptă spre cel mai mare televizor cu plasmă din magazin.

Patrick pare nedumerit.

— E peste o mie de dolari.

Keith arată spre mine şi zice:

— Văd că nu-l cunoaşteţi pe prietenul meu, Perry L. Crandall. Nu-l cunoaşteţi pe Perry L. Crandall? *Vestitul* Perry L. Crandall? *Proaspătul câştigător la loto? Acel* Perry L. Crandall?

Cu fiecare cuvânt, faţa lui Keith se apropie de a lui

Patrick, şi degetul lui îl împunge în piept, chiar sub ecusonul negru strălucitor.

— Vreţi şi suport?

Patrick vorbeşte direct cu mine.

Pentru o mie opt sute optzeci şi trei de dolari şi patruzeci şi cinci de cenţi, îmi cumpăr un televizor cu plasmă cu diagonala de şaizeci şi nouă de centimetri. Pentru trei sute de dolari, îmi iau şi un suport pentru televizor.

— Avem reducere la casetofoane. Nu vreţi un casetofon? Un DVD-player?

Patrick pare ameţit.

Se aşază pe o consolă când îi spun:

— Ba da!

— Nu vrei o pastilă Tums? îl întreb.

Spune că nu.

Trebuie să scriu trei cecuri, pentru că tot găsesc lucruri de cumpărat. Patrick spune că oamenii lui ne vor duce lucrurile la Yo, când terminăm cu cumpărăturile.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Crandall. Vă mulţumesc foarte mult.

Îmi strânge mâna cu putere. Palma îi e transpirată.

— Auzi, Keith, nu prea am altă muzică decât discurile lui bunu.

Îmi amintesc de chestia asta când trecem pe lângă magazinul de muzică. Sam’s Music & Movies. Habar n-am ce să cumpăr, dar mă ajută Keith.

— Trebuie să cumperi Doobie Brothers şi nişte Eagles, şi Beatles… Keith ia cât de multe poate duce. *Aha!* The Grateful Dead! Oh, şi Jimmy Buffett!

Mă duc la filme şi aleg zece deodată. Trebuie să merg la casă şi să le pun pe tejghea, ca să mai pot lua. Doamna de la tejghea se încruntă şi îşi încrucişează braţele.

— E de-a dreptul ridicol. Trebuie să le duci înapoi! Ai de plată peste cinci sute de dolari aici!

Se încruntă la mine, şi ochelarii îi alunecă în jos pe nas.

— La preţuri nu te uiţi? Nu ştii să aduni?

— Iată numărul domnului Jordan de la bancă. Cecul lui

Perry e bun, vă asigur că asta vă va zice.

Keith zâmbeşte, părând încântat. Mi-e teamă că n-o să-mi pot cumpăra filmele. Casieriţa vorbeşte la bancă în timp ce şeful ei iese dintr-o cameră din spate. Se opreşte când mă vede şi îşi întinde mâna.

— Ia te uită, nu eşti tu cel care a câştigat la loto? Tu eşti, nu-i aşa? Perry? Perry Crandall de la magazinul Holsted? Se întoarce spre casieriţă. Poza lui e în ziarul de azi. Tocmai a câştigat douăsprezece milioane de dolari la loto! Dumnezeule! Da' norocos mai eşti!

Ceilalţi oameni din magazin se adună în jurul meu. Încep să mă simt stânjenit. Un bărbat mă bate pe umăr, pentru noroc, zice. Casieriţa se prezintă drept Shirley.

— Shirley Nelson, ăăă, mă poţi suna. Uite numărul meu, dacă… doreşti ceva.

Keith smulge hârtiuţa.

— O iau eu, zice el.

Directorul mă lasă să cumpăr ce vreau. Îmi dă pe gratis două filme care crede el că mi-ar plăcea. Îi dau lui Shirley un CD cu Smashing Pumpkins, drept mulţumire.

Ea zâmbeşte şi-mi spune:

— Mai vino pe aici, oricând vrei.

Acum mă place, deşi nu mă cunoaşte.

Toţi cei de la mall au fost drăguţi, deşi niciunul dintre ei nu mă cunoştea.

18

Învăţătoarea mea e domnişoara Elk. Îmi place la şcoală. Cuvintele mele sunt: *clone*[21], *clop*[22], *close*[23], *close*[24], *close*[25],*closed*[26] şi *closed circuit*[27], care e ca şi cum ai apărea la televizor. Trebuie să fie mişto să apari la televizor.

Asta am spus când a trebuit să prezint tema în clasa domnişoarei Elk. Ea era drăguţă. Îmi amintesc că m-a făcut să mă simt deştept. Îmi amintesc de clasa ei. Era o clasă specială. Aşa ne numeau ceilalţi profesori. Speciali.

— *Close* e un cuvânt interesant. Nu e unul singur, ci mai multe. Se scriu la fel, dar se pronunţă diferit. Poate fi derutant. De exemplu, poţi închide uşa sau cineva poate sta aproape de tine. Sau „poţi fi pe-aproape”[28]. Aşa spune buni.

Le prezentam cuvintele din dicţionarul meu.

— Foarte bine, Perry. Faci bine că citeşti dicţionarul. Cuvintele reprezintă cheia.

Domnişoara Elk şi buni aveau aceeaşi părere despre cuvinte.

Domnişoara Elk a fost cea mai bună învăţătoare a mea. Aveam zece ani când m-am dus la clasa ei specială. A fost cea mai bună învăţătoare specială pe care am avut-o. „Special” înseamnă foarte bun sau mai bun. Sau poate însemna o clasă în care eşti la şcoală. I-a plăcut aşa de mult de mine, încât m-a păstrat în clasa ei, timp de doi ani. Eram ajutorul ei. M-a învăţat să citesc mai bine şi am iubit-o. I-am

---

[21] Clonă, a clona
[22] A lovi cu copita
[23] Aproape
[24] A închide
[25] Îngrăditură
[26] Închis
[27] Circuit închis
[28] În original, *Close, but no bananas*

spus că o să mă însor cu ea când o să mă fac mare. A râs şi mi-a spus că era deja măritată. Mai bine aşa. Ar fi fost mult prea bătrână pentru mine, a spus buni.

Şcoala poate fi un loc înspăimântător. Îmi amintesc că voiam să merg la şcoală ca toţi ceilalţi copii. Mergeam cu autobuzul. Era galben şi şoferul ţipa şi fuma. Azvârlea chiştocurile pe fereastră. De multe ori, nu reuşea şi chiştocurile zburau pe podea şi aruncau scântei. Băieţii mai mari din spate le ridicau şi încercau să le fumeze. Ce greţos! Mă loveau în cap când coborau din autobuz. De fiecare dată când treceau pe lângă mine, mă îmbrânceau, mă împingeau, îmi luau hârtiile sau îmi spuneau că sunt retardat. Nu ştiau că eram în clasa specială.

M-am întrebat mereu de ce. Era una din întrebările pe care mi le puneam când vorbeam cu buni.

— De ce sunt oamenii aşa de răi? o întrebam. De ce-mi spun în toate felurile? De ce?

Încă n-am aflat răspunsul.

Nici buni nu cunoştea răspunsul.

— Nu ştiu, Perry. Pur şi simplu, nu ştiu. Oamenii pot fi atât de cruzi!

— Toţi aparţinem acestei lumi. Toţi avem dreptul să fim aici, spunea domnişoara Elk.

Îmi place asta. Toţi aparţinem. La sfârşitul celui de-al doilea an cu domnişoara Elk, îmi dădusem seama că-mi plăcea să citesc. Era ciudat. Ca un mister. La început era greu şi apoi devenea plăcut. Buni era impresionată şi voia să stau cu domnişoara Elk tot timpul, dar directorul şcolii n-a fost de acord. Apoi, domnişoara Elk a plecat.

Următoarea mea învăţătoare m-a pus să stau singur, într-o clasă normală.

— El e Perry. E special. Va fi cu voi în clasă. Salutaţi-l pe Perry! Va sta aici, în spate, cu doamna Kennedy. Perry? Ia loc!

— Nu pot sta acolo? Cu ceilalţi copii?

Mi-a spus că nu. Mi-a spus să tac din gură şi să mă aşez.

Eram ceea ce se numea o piedică. Când clasa avansa

prea repede, eu eram un obstacol care îi încetinea pe ceilalţi copii. Doamna Kennedy mă ajuta de două ori pe săptămână. În restul timpului, doar stăteam.

— Nu pot sta cu ceilalţi copii? am întrebat.

Învăţătoarea trimitea bileţele acasă.

„E un element perturbator.”

„Influenţează în mod negativ climatul clasei.”

„Ceilalţi copii sunt afectaţi.”

„Nu merge.”

Spunea că trebuie să mă adaptez.

— Aici, trebuie să te adaptezi. Nu avem clase speciale. Acesta este mediul cel mai puţin restrictiv.

— Ceilalţi copii nu pot învăţa când tu te strâmbi în spate, Perry.

— Pot să stau cu clasa? am întrebat din nou.

N-am scos limba decât o singură dată. Poate, de două ori. Mă plictiseam.

— Nu, m-am săturat. Perturbi ora şi eşti nepoliticos.

Directorul şcolii a venit la noi în clasă.

Învăţătoarea mea se tânguia.

— Pur şi simplu, mi-e imposibil să predau unui elev cu deficienţe cognitive aşa de mari.

Voia să spună retardat.

Aveam treisprezece ani. Eram prea înalt pentru şcoala primară, aşa că buni m-a luat acasă. Nu voia ca eu să merg la şcoala gimnazială. Şcoala ne trimitea scrisori. Buni scria pe ele:

„S-AU MUTAT”.

„NU MAI LOCUIESC LA ACEASTĂ ADRESĂ.”

„NU LOCUIEŞTE NIMENI CU ACEST NUME AICI.”

„NU MAI LOCUIM AICI.”

Îmi lipsea mersul cu autobuzul la şcoală, dar buni mi-a arătat cum să merg cu autobuzul din Everett până la şantierul naval al lui bunu. Mergeam acolo să lucrez cu bunu, după lecţiile cu buni. Eu şi bunu ne întorceam acasă la ora cinei. Mâncam pui sau ton. Ce vremuri bune! Buni nu avea nenorocita de artrită şi bunu era încă în viaţă.

Una dintre activităţile mele preferate era să leg noduri cu bunu. Mă pricep bine la asta. Pot face figura opt şi bucla de parâmă. Ştiu să fac toate nodurile astea. Îmi plăcea să citesc despre bărci şi navigaţie, şi stăteam în biroul lui bunu, şi mă uitam în cărţi. Eu trebuia să răspund la telefon.

— Şantierul naval Crandall. Perry L. Crandall la telefon, spuneam. Cu ce vă putem ajuta?

După ce a murit bunu, am avut o problemă. Era legată de bani. Nu aveam nici şantierul şi nici banii.

— Am pierdut şantierul, spunea buni şi apoi dădea de pereţi cu câte o farfurie sau cu un alt vas.

Ce bine că erau din melamină! Nu-mi dădeam seama cum de l-am putut pierde, pentru că era tot acolo unde l-a lăsat bunu. Dar a trebuit să-l vindem. Gary Holsted şi buni vorbeau la noi acasă şi, apoi, am început să lucrez pentru el la magazinul Holsted, chiar lângă fostul nostru şantier.

— E singurul prieten pe care-l avem, Perry, spunea buni, singurul.

Şi apoi tăcea. Ca atunci când o întrebam de tatăl meu.

— Nu-ţi bate capul, Perry! Nu-ţi bate capul! şi se închidea în ea.

19

Primesc o grămadă de scrisori. Şase sau douăzeci de scrisori pe zi, uneori mai multe. Nu primeam multe scrisori înainte, dar acum primesc. Unele spun cam aceleaşi lucruri. Unele sunt diferite.

„Dragă câştigătorule la loterie…”

„Către norocosul câştigător la loterie…”

„Către domnul Perry Crandall, câştigătorul la loterie…”

Le pun unele peste altele pe blatul din bucătărie, pentru că nu ştiu ce să fac cu ele. Buni zicea că, dacă cineva pe care nu-l cunoşti îţi trimite ceva, probabil e un lucru rău. Unele scrisori par importante, scrise cu litere mari şi negre. Altele au litere mici, greu de citit, şi au cecuri albe în interior. Altele spun poveşti triste. E una cu un băiat care are cancer. Alta e de la o persoană care mă informează că suntem verişori şi că şi-a pierdut slujba. Altele îmi spun despre orfanii care mor în Africa şi în Kentucky. Ce trist! Orfanii o duc extrem de greu fără părinţi. Ce trist că trebuie să moară şi ei!

Sunt oameni care stau în faţa uşii mele. Pe unii îi cunosc, ca de exemplu pe învăţătoarea mea, domnişoara Elk. Vrea să-mi strângă mâna şi să mă roage să donez bani pentru noua ei şcoală. Ce mişto!

— Cât doriţi? o întreb.

— Cât poţi să dai? mă întreabă.

— Cât doriţi? o întreb.

— Cât poţi să dai? mă întreabă.

Îi scriu un cec de cinci sute de dolari. Astea sunt toate zerourile pe care le pot face să încapă pe un rând, fără ajutorul lui Keith.

Chuck, tipul de la bingo şi Mary Margaret, de la biserica Sf. Augustin, au venit şi ei să mă salute şi asta a fost la fel de mişto.

— Săracii din comunitatea noastră au nevoie de ajutor.

— De cât ajutor au nevoie? întreb.

Era pentru biserică şi biserica e un lucru bun. Le-am scris un cec de cinci sute de dolari. Voiau cinci mii, dar buni zicea mereu că nu trebuie să le dai oamenilor ce-şi doresc. E rău pentru ei.

— Hei! Perry! Nu te-am văzut de-un car de ani!

Nu-l cunosc pe omul ăsta.

— Cine eşti? îl întreb.

— Kenny! Kenny Brandt! Nu-ţi aminteşti de mine? Eram prieteni în copilărie! Îţi aminteşti acum? Locuiam în casa aia galbenă, mai jos pe stradă. Ţii minte?

Părul său blond e rar în vârful capului, iar el e mai scund şi mai slab decât mine. S-ar putea să fie fostul meu vecin, Kenny. Nu l-am văzut de mult timp şi nu-l mai recunosc, dar el îmi confirmă că e cine spune că e.

— Deci, ai ceva mărunţiş, de dragul vremurilor de demult? Am fost dat afară. Nevastă-mea m-a părăsit. Mi-ar prinde bine nişte verzişori.

Arată ca o veveriţă. Buzele i se mişcă repede, ca şi când ar ronţăi alune.

— Îmi pare rău, îi spun.

E greu să fii şomer, dar îmi vine o idee:

— Gata, ştiu. Poţi vorbi cu Gary. Gary Holsted? El le găseşte oamenilor de lucru. Ţi-ar putea găsi şi ţie o slujbă.

Mă duc să iau un stilou din sertar.

Kenny zâmbeşte când mă vede scriind.

— Uite numărul de telefon al lui Gary. Sună-l, da? Şi apoi…

Nu mă lasă să termin.

Kenny se uită întâi la bucata de hârtie, apoi la mine, şi din nou, la bucata de hârtie.

— Te bag în mă-ta! Te bag în mă-ta, idiotule! Vreau bani, nu un nenorocit de număr!

Îmi aruncă hârtia în faţă şi se năpusteşte pe uşă afară, trântind-o în urma lui. N-am timp să-i scriu un cec. Pleacă înainte de a avea timp să o fac.

Gary şi Keith alungă pe toată lumea când urcă la mine.

Gary spune să ne trebuie o gardă de corp pentru a-i ţine pe intruşi la distanţă. Izbucnesc în râs. Asta e slujba mea. Mă ocup cu securitatea. Stau deasupra magazinului Holsted, noaptea şi sunt atent, ca să nu intre hoţii. Intruşii sunt ca şi hoţii. Dar oamenii ăştia nu sunt intruşi. Au bătut la uşă, iar eu le-am deschis şi i-am poftit înăuntru.

Rudele mele mă sună tot timpul acum.

Nimeni nu strigă, cu excepţia lui John şi câteodată, a lui Elaine. Keith spune că nu mă vor mai lăsa în pace de-acum înainte, dar eu nu vreau să fiu lăsat în pace.

— E dezgustător! spune Keith.

„Dezgustător” înseamnă că oamenii te dezamăgesc şi fac lucruri care ţie nu îţi plac.

— Lipitori! Păsări de pradă! Hiene!

Faţa lui Keith e toată roşie şi umflată.

— Ascultă-mă, Perry, e important! Mă asculţi?

Trebuie să-l ascult, pentru că gura lui e băgată în faţa mea. Răsuflarea lui miroase a rahat de câine şi bere. Nu-i spun asta. În mod sigur, nu ar fi frumos.

— Mda.

Sunt auditor. Ascult.

— Nu te poţi încrede în familia ta! Nu te poţi încrede în fraţii tăi, spune Gary.

— Hahaha! Asta-mi spunea şi buni.

Gary şi Keith se holbează la mine şi, apoi, se uită unul la celălalt. Keith se trage de păr. Gary oftează din nou, din toţi rărunchii.

— Perry, vorbesc foarte serios. Trebuie să-mi promiţi că nu o să semnezi sau nu o să completezi nimic din orice ţi-ar trimite cineva. Nimic! Mă înţelegi?

Gary vorbeşte pe un ton jos şi grav.

— Mda.

Trebuie să mă gândesc la asta un minut. Să nu semnezi nimic înseamnă să nu semnezi nimic, nimic.

— Dar cecuri? Trebuie să semnez cecuri. Dar cecurile mele? întreb.

— Nu semna nicio hârtie! Nu-ţi scrie numele! Cred că

fraţii tăi încearcă să profite de tine. Îţi vor banii, spune Keith.

— Pot să primească ceva bani. Asta e o idee bună. Le pot da nişte bani. Auzi, Keith, chiar le-aş putea da nişte bani. Asta ar fi în regulă. Nu ar fi în regulă?

— Nu! Nu. Nu, Perry. Ascultă-mă! Ei îi vor pe toţi. Nu vor fi mulţumiţi. Oh, la naiba!

Keith arată de parcă ar avea o indigestie.

— Nu vrei o pastilă Tums, Keith? Am Tums. Cu aromă de fructe. Auzi, hai să mergem să o vizităm pe Cherry. N-am mai fost la magazinul universal din port de mai multe zile. Ştiţi ce, haideţi să cumpărăm toţi Slurpees!

Gary spune că am nevoie de un plan.

— Perry, linişteşte-te! Asta e o treabă importantă. Ai o imensă posibilitate să ajuţi oamenii şi să-ţi construieşti un viitor minunat, dar trebuie să ai mare grijă. Te rog, anunţă-mă pe mine sau pe Keith dacă vrea cineva ceva de la tine! Bine?

Gary e drăguţ şi mă cunoaşte de mult timp.

— Ce-s toate astea? Gary începe să se uite prin hârtiile de pe blat. Drăcia dracului! Keith, ia uită-te la asta!

Îşi apropie capetele şi arată ca surorile alea siameze de la emisiunea „Crezi sau nu crezi” a lui Ripley.

E în regulă când prietenii îţi citesc corespondenţa.

— Le-ai trimis bani ăstora? întreabă Gary.

Ridică o scrisoare de la conducătoarea cercetaşelor.

— Vor să meargă în excursie în Canada, le explic. E educativ.

— De unde ştiu unde să trimită scrisorile? Cum de îl găsesc oamenii?

Keith ia un teanc de plicuri de la Gary. Are gura deschisă. Arată ca un peşte guppy[29]. Şi eu am avut peşti guppy, dar au murit şi buni i-a aruncat în WC şi a tras apa.

— Trimit bani celor care au cancer. E un lucru trist, le

[29] Mic pește de acvariu, cu colorație bogată și variată, originar din America de Sud (n.red.)

spun.

— Keith, lista de la loterie e publică. Oricine poate afla cine a câştigat la loto, spune Gary.

— Per, oamenii ăştia te jecmănesc! Trebuie să te opreşti! O să îţi tot trimită scrisori din astea!

Keith flutură o scrisoare prin aer.

Gary e de acord.

— Keith are dreptate. Uită-te aici! Vezi asta? Dacă ai fi depus cecul trimis de compania asta, ţi-ai fi cedat o dobândă din banii de la loterie de acum încolo. I-ai putea pierde pe toţi. Trebuie să ai grijă!

În mintea mea, şi buni repetă cuvântul ăsta. Să am grijă. Îmi amintesc că trebuie să ascult. Să fiu auditor.

— Bine, le spun.

Au dreptate. Sunt prea entuziasmat. Nu gândesc la rece.

— E foarte important să gândeşti, spunea buni.

Trebuie să încep să-mi scriu lucrurile astea. Ca să nu le uit.

— Nu poţi să le dai bani tuturor. Nu e o idee bună, spune Keith.

— Are dreptate, Perry. Trebuie să te gândeşti la viitorul tău. Ai şansa să nu-ţi mai pui problema banilor niciodată.

Izbucnesc în râs când Gary îşi aţinteşte privirea asupra mea.

— Hahaha! Nu-mi pun problema banilor niciodată. Lucrezi şi primeşti bani. Economiseşti jumătate şi cheltuieşti jumătate. Jumătate în economii. Jumătate în cecuri de consum. Aşa fac. Aşa zicea buni să fac. Alţii îşi pun problema banilor. Banii există pur şi simplu. Nu-mi pun problema lor.

Gary se încruntă, apoi zice:

— Perry, trebuie să ai grijă!

— Bine, spun.

Asta îi face brusc să se simtă mai bine.

— Cel puţin, fii pe fază în legătură cu afacerile astea caraghioase! Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de corespondenţa ta! spune Keith.

Bucăţi maro de tutun sunt lipite de dinţii lui, iar din nas îi atârnă muci, dar nu-i spun. N-ar fi frumos. Sper ca mie să mi se spună când îmi atârnă mucii. Mi-aş dori să mă şterg la nas. Dar oamenii sunt caraghioşi. Nu-ţi spun când ţi se văd mucii. Buni îmi spunea întotdeauna.

— Îţi curge ceva din nas, Perry! Foloseşte nişte şerveţele!

Şi îmi dădea hârtie igienică sau şerveţele, sau, dacă era în bucătărie, prosoape de hârtie care sunt foarte dure şi te doare faţa de la ele. Mi s-au terminat şi prosoapele de hârtie, şi şerveţelele Kleenex, aşa că tac din gură. De altfel, Keith nici nu se uită la mine. E foarte preocupat de afacerile caraghioase.

Afacerea caraghioasă e ceva rău şi deloc amuzant.

20

Mi-e dor de buni. Încă fac aceleaşi lucruri în fiecare dimineaţă. Mă scol, mă duc la baie, îmi folosesc aparatul electric de ras şi mă pieptăn. Îmi iau pe mine blugii, flanela şi maioul pe dedesubt. Îmi iau şosetele Nike cu săgeata mişto şi mă încalţ cu pantofii pentru navigat. Îmi pregătesc terciul şi îmi fac cuvintele cât mănânc.

Sunt bogat de aproape o lună.

Cuvintele mele sunt: *nest*[30]*, nestle*[31]*, şi net*[32]*, net*[33]*, net*[34]*.*

Există multe plase. Ele prind lucruri. Buni zicea că trebuie să ne creăm propriile reguli cu privire la cuvinte. Uneori, oamenii nu se pot hotărî ce înseamnă cuvintele. Un cuvânt poate însemna mai multe lucruri. Cuvintele sunt ca feţele oamenilor. Nu înseamnă ceea ce arată. Buni zicea că trebuie să căutăm ceea ce înţelegem. Dacă te întâlneşti cu un cuvânt pe care nu-l cunoşti, mergi mai departe, până când găseşti unul pe care îl ştii.

Ştiu cuvântul *nest.* Aveam păsări pe verandă şi foloseau iarbă şi alte chestii ca să-şi facă cuib. Le priveam cum aşezau rămurelele una lângă cealaltă şi cum îl construiau. Parcă ar fi avut un plan. Buni zicea că majoritatea animalelor au planuri. Păsările noastre au făcut pui care au crescut şi au plecat. Cred că erau măcălendri sau rândunele. Nu ştiu sigur. Un cuib e un loc din care zbori şi la care nu ajung pisicile. Apartamentul e cuibul meu.

Am prieteni buni. Sunt norocos, cum zicea buni. Keith e cel mai bun prieten al meu şi apoi vine Gary. Pe amândoi îi cunosc de mult. Mi-au fost prieteni şi înainte. Acum, am prieteni noi. De exemplu, la Holsted, când lucrez. Oameni

---

[30] Cuib
[31] A se cuibări
[32] Plasă
[33] Rețea
[34] A prinde în plasă

pe care nu-i cunosc intră să vorbească cu mine. Lui Gary îi place, pentru că îi cumpără marfa.

— Eşti Perry Crandall?

— Tu eşti tipul care a câştigat la loto?

— Hei, băieţi, el e!

— Da, e clar, el e tipul!

— Ai câştigat la loto?

— Câte bilete ai cumpărat?

— Ai lăsat calculatorul să-ţi aleagă numerele sau le-ai ales tu?

— Mai joci?

— Mai cumperi bilete?

— Mai...? Mai...?

— Strânge-mi mâna... Strânge-mi mâna... Strânge-mi mâna...

Sunt vestit acum şi oamenii mă ascultă cu atenţie. Nu mă întrerup. Nu-mi spun că sunt lent. Mă ascultă. Înainte de a câştiga la loto, oamenii cereau tot timpul ajutorul lui Keith sau al lui Manny. Era o prostie, pentru că eu sunt singurul care ştie ordinea lucrurilor. Eu despachetez cutiile şi aranjez lucrurile pe rafturi. Ei trebuiau tot timpul să mă întrebe pe mine.

— Auzi, Perry, unde-ai pus pasticile?

Se uitau la raionul greşit.

— Perry, ştii unde e soluţia de curăţat tecul?

Era chiar în faţa lor.

— Perry, unde sunt siguranţele LectraSan?

Uitaseră că le-am mutat în faţă.

Dacă mă uit cu atenţie în ochii oamenilor, aproape că ştiu ce gândesc. Globii oculari le ies în afară, precum şuruburile care cad pe jos.

Înainte de a fi câştigat la loterie, nu voiau să vorbească cu mine. Acum vor, dar ochii lor arată la fel. E cam sinistru, dar e distractiv. Adică, nu ştiu ce gândesc cu adevărat.

Acum, Gary mă ascultă când vorbesc. E ca şi cum nu s-ar putea abţine. Deşi ştie că sunt aceeaşi persoană. Când ai bani, oamenii te ascultă.

Keith râde şi spune că toţi clienţii noştri cumpără orice le-aş sugera.

— Tipul ăla a cumpărat două perechi de Sperry[35]. Cred că nici nu are barcă. A vrut doar să cumpere pantofi de la tine, Per.

— Pantofii ăia costă optzeci de dolari perechea. Nu sunt ieftini deloc, îi spun.

Eu port pantofi de navigat, dar nu de optzeci de dolari. Primesc o reducere pentru angajaţi. N-aş plăti optzeci de dolari pentru pantofi. Mi se pare stupid chiar şi dacă îţi cumperi marca Sperry Top-Siders.

— De altfel, mi-a şi spus că nu are barcă. Voia doar să-şi spele aleea. I-am spus că, dacă poartă pantofi de navigat, nu alunecă. I s-a părut o idee bună.

Îi spun lui Gary că ar trebui să avem lucruri noi de cumpărat în magazin.

— Doamnelor le place să cumpere cărţi şi apă. Vor felicitări gen Hallmark şi cer apa aia specială în sticle verzi.

Felicitările de la Hallmark mă fac să plâng, mai ales cele cu câini şi bătrâni, care îmi amintesc de bunu.

— Aveţi felicitări pentru proprietarii de bărci?

Asta întreabă doamnele.

— Aveţi Perrier[36]?

Sau întreabă:

— Aveţi café latté?

Întreabă în timp ce iubiţii sau soţii lor se uită la produsele pentru navigaţie.

Keith îşi pune mâna la gură şi bombăne:

— Unde se cred? În Seattle?

Asta chiar mi se pare caraghios, pentru că noi suntem în Everett.

E uşor să conduci un magazin. Trebuie doar să ţii minte să aduci lucrurile pe care le cumpără oamenii. Trebuie să asculţi. Te ajută mult dacă eşti auditor. Oamenii îţi spun ce-

[35] Marcă de pantofi de navigat (n.red.)

[36] Producător francez de apă minerală îmbuteliată (n.red.)

şi doresc tot timpul.

Luăm prânzul pe barca lui Keith, ca să scăpăm de oamenii din magazin. *Diamond Girl* e vopsită cu albastru pe o parte.

— I-am dat numele după cel mai bun cântec din lume, spune Keith.

L-a auzit în ziua în care părăsea Vietnamul. Îi spune Nam.

— Când am plecat din Nam.

— După ce m-am întors din Nam.

— Eram în drum spre casă, venind din Nam, când am auzit pentru prima oară cântecul.

Dacă închid ochii şi adulmec, îmi pot imagina că suntem pe mare, dar nu facem altceva decât să ne mâncăm sendvişurile în cockpit. *Diamond Girl* e legată de chei, dar tot îmi pot imagina.

Bunu m-a învăţat să navighez pentru prima oară în Parcul Mukilteo. Era martie şi era frig. Îmi amintesc perfect. Strâng pleoapele cu putere. Un film rulează doar pentru mine, în mintea mea. Am opt sau poate nouă ani.

— Capul sus, Perry! mă atenţionase bunu.

Era loc doar pentru noi doi. Purtam o vestă de salvare portocalie, pufoasă, şi nu-mi puteam întoarce capul.

— Ţine de sfoara asta! Acum trage! Mai tare! Aşa!

Zburam. Pe măsură ce loveam valurile mici, simţeam noduli dedesubt. BUM! BUM! BUM! Se loveau de fundul meu, iar eu râdeam. Vela noastră era albă cu o dungă lungă roşie şi numărul douăsprezece vopsit în vârf. Nu ştiu de ce.

— Simte vântul, Perry! Simte-l!

Bunu îmi pusese o mână rece pe faţă. Era la fel de rece ca bomboanele Popsicles pe care le sugeam în iulie. Mi-am ridicat capul şi m-am lovit de marginea colacului de salvare.

Vântul îmi biciuia obrajii. Erau reci de la stropi. Mi-am lins buzele. Era sare fără cartofi prăjiţi. Mâinile îmi erau calde în mănuşi.

— Trage, Perry! Trage vela! Acum, repede!

Bunu stătea în spatele meu la cârmă, conducând barca.

Eram prea încet. Sfoara mea s-a încurcat. Barca a schimbat poziţia, s-a înclinat, iar eu şi bunu am căzut în apă. Răceala îmi strângea pieptul. Ochii mi s-au deschis într-o ceaţă şi gâtul îmi era strâns. Am înghiţit cu nesaţ aerul rece, de îndată ce am ieşit cu capul la suprafaţă şi am ţipat.

— Ajutor! Ajutor!

Nu-l vedeam pe bunu nicăieri. Eram îngrozit.

— Ajutor! Ajutor!

Apoi, a apărut în faţa mea.

— Pentru Dumnezeu, ridică-te în picioare, Perry!

Apa nu era adâncă. Bunu stătea lângă mine şi mă ţinea de gulerul vestei. Tremuram şi eram ud tot, dar m-am ridicat şi am strigat bucuros:

— Da! Hai încă o dată!

Bunu a râs şi mi-a zis:

— Eşti un marinar, Perry! Un marinar înnăscut!

Şi am pornit din nou. O dată. Şi încă o dată.

Aud o voce.

— Per?

Îmi deschid ochii. Keith îşi flutură mâna prin faţa ochilor mei.

— Uuuu! Perry?

Parcă e Fritz Dias, reparatorul, dar Keith nu are un dinte de aur şi vocea lui e mai groasă.

E timpul să ne întoarcem la lucru. Când mâncăm pe barca lui Keith, tot timpul am impresia că fac o călătorie. Îmi place. O călătorie cu gândul. E un loc în care mă pot gândi la bunu şi în care poate să-mi fie dor de el şi de buni. Dar mi-e dor de ei în sensul bun. Revin în mintea mea ca şi cum ar fi cu mine şi, apoi, pleacă din nou. Îmi iau rămas-bun de la ei. Ştiu că se vor întoarce.

Tot mai mulţi oameni vin să mă vadă la magazin, în fiecare zi. Zâmbesc şi-mi pun întrebări despre loterie. Îmi vorbesc de parcă ar vrea să-mi fie prieteni, şi apoi vorbim despre bărci. Ştiu multe despre bărci. Oamenilor le este

greu să găsească lucrurile de care au nevoie pentru bărcile lor. Îmi spun asta. Eu doar ascult. Vin la magazin să afle despre loterie şi pleacă cu ce le trebuie pentru barcă.

Vindem toate tricourile pe care scrie: „Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted”. Completez o altă comandă.

— Uite, Gary, putem scrie ce vrem pe spate!

Arăt spre un spaţiu liber în formularul de comandă.

— Dă-i drumul, Per! Ce vrei să pui?

Gary completează condica.

— Putem scrie numele meu?

— Desigur. De ce nu?

Keith aranjează pixuri pe care e scris: „Magazinul Holsted vă ajută să vă îndepliniţi orice dorinţă legată de navigaţie”. Mai demult, le dădeam gratis, dar le-am pus, din greşeală, într-o cutie pe care scria doi dolari, şi le-am vândut pe toate. Keith a fost nevoit să meargă în spate să mai aducă. Am vândut tot.

Comand mai multe pixuri şi brelocuri cu plută. Scriu COMANDĂ URGENTĂ pe formular. În cazul în care comandăm o cantitate mai mare, le primim în trei zile. Comand şi tricouri pe care e scris „Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted”, pe faţă şi „Perry L. Crandall lucrează aici”, pe spate. Ce mişto! Keith mi-a zis că pot să scriu orice. Întotdeauna mi-am dorit să-mi pun numele pe un tricou. Primesc o sută de mărimea L şi XL, cincizeci de M şi cincizeci de S. Costă mai mult, dar Keith zice că nu contează.

— Pare o comandă cam mare, dar mă rog!

Gary începe formularul de comandă pentru mine. E primul pe care l-am completat eu. Am avut o săptămână bună şi am vândut o grămadă de lucruri. Gary îmi spune că sunt un angajat excepţional.

Deşi am câştigat la loterie, despachetez toate cutiile care vin duminica. E treaba mea.

— Asta e uriaşă, îi spun lui Manny.

— De ce e aşa de mare? întreabă el.

— De obicei, compania de stilouri şi brelocuri ne trimite marfa în cutii mai mici, îi spun.

— Pe naiba! Unde e factura?

Manny împrăştie polistiren pe jos în timp ce caută.

— Termină odată! îi spun. Ştiu că eu va trebui să mătur mai târziu.

Găseşte hârtia şi o studiază cu atenţie.

— Am găsit problema. Chiar aici. Un zero în plus. Numele tău figurează pe comandă. E greşeala ta. Ce o să facem cu cinci sute de brelocuri? Fir-ar să fie! Toate au numele tău. Uite! Chiar sub „Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted”! Să vezi ce o să se enerveze Gary!

Manny se îndepărtează şi mă lasă să despachetez restul singur. Probabil că se duce să mă pârască.

Nu mă supăr.

Scot brelocurile şi le pun într-o cutie lângă stilouri. Pe toate e scris: „Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted”. Scriu un bilet: „Stilou cu breloc asortat. Amândouă la cinci dolari”. Numărul cinci e un număr bun. Majoritatea oamenilor au bancnote de cinci dolari şi e uşor să aduni.

O mulţime de oameni au venit de dimineaţă şi toate s-au vândut până duminică după-masă.

Gary izbucneşte în râs.

— Per, nu ştiu ce să mai zic. Cred că nu ne-ai demonstrat încă toate calităţile tale.

Râd şi eu şi sunt bucuros că mi-a spus Per.

Când Keith îi înmânează un alt formular de comandă luni, mi-l dă mie.

— Asta e datoria ta de acum înainte, îmi spune.

Vindem din nou toate tricourile. Stilourile albe şi brelocurile plutitoare au inscripţionate „Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted unde lucrează Perry L. Crandall, câştigătorul la loterie”, pe lateral, cu litere verzi strălucitoare. E mişto să am numele inscripţionat pe diverse lucruri.

— Nu te uita la mine! îi spune Keith lui Gary, despăturind

tot mai multe facturi. Întreabă-l pe Perry! Se pare că ştie ce-şi doresc oamenii.

Oamenii vor lucruri inscripţionate cu numele meu. Izbucnesc din nou în râs. Ce uşor e! Îi întreb pe clienţi ce-şi doresc. Şi ei îmi spun.

— Ce aţi dori să vedeţi în magazinul nostru? îi întreb şi notez într-un carneţel galben tot ce-mi spun.

— Ceea ce faceţi e minunat, îi spun clienţii lui Gary înainte de a ieşi din magazin. Pur şi simplu minunat.

— Ce fac?

Gary se uită la Keith şi ridică din umeri.

Keith îşi ia privirea lui cinică şi îmi face cu ochiul.

— L-ai transformat pe Per într-un om de afaceri, Gary. N-a fost nevoie decât să câştige la loto şi gata, e om de afaceri.

Mă plesneşte aşa de tare pe spate, încât tuşesc.

Asta e ceea ce-mi doresc cel mai mult. Să fiu om de afaceri.

21

Miercuri dimineaţa, John vine la mine la apartament.

— Te-am tot sunat. Sună ocupat. Cred că nu e pus în furcă, spune. Ochii lui se mişcă de jur-împrejur, de parcă ar căuta ceva ce a pierdut.

— Nu, cred că e vina lui Franklin. Zice că pot să-i spun Frank, îi explic.

— Frank? Cine naiba e Frank? mă întreabă.

— Nu ştiu. Zice că e un prieten al lui Elaine.

Frank are o voce gravă şi spune că e îngrijorat din cauza mea. Spune că e prietenul meu, dar e prima oară când îl văd. Nu sunt prea sigur că poţi fi prieten cu cineva pe care l-ai văzut pentru prima oară în viaţă. De altfel, nici nu e pe lista mea.

— Ce vrea? mă întreabă John.

— Să mă ajute cu banii. Să mă consilieze.

— N-ai nevoie de ajutorul unui străin. N-ai nevoie de sfaturile lor. Pentru asta mă ai pe mine şi pe David, spune.

John, David şi Frank vor toţi să mă ajute cu banii.

Paltonul gri al lui John e ud de la ploaie şi se scurge pe podeaua mea. Se uită înapoi, de parcă l-ar urmări cineva.

— Nu vrem decât să te ajutăm, Perry. Trebuie să ne ţii la curent, spune.

Nu ştiu ce înseamnă „a ţine la curent”. Mă uit la picioarele lui. Sunt mai mari decât ale mele.

— Unde e grăsanul ăla de prieten al tău, Keith?

Îşi scoate mănuşile negre, una câte una. Seamănă cu Batman, doar că nu are mască şi ştiu că are maşină maro.

— Nu e grăsan. Are muşchi abdominali bine pronunţaţi şi s-a dus până la spitalul veteranilor de război, îi spun.

Keith e veteran, ceea ce nu are nicio legătură cu veterinar, adică doctor de animale. Are legătură cu armata, cu Vietnamul şi cu un tip numit Agentul Portocală, care cred eu că e spion.

Uscătorul zumzăie şi John tresare, apoi se uită de jur-împrejur.

— Asta ce mai e? întreabă.

— Rufele mele.

— Unde e şeful tău?

— E jos, face contabilitate.

— Unde-ţi e extrasul de cont? Aş vrea să te ajut cu contabilitatea, să verificăm banii.

John răsfoieşte deja prin hârtiile de pe blatul din bucătărie. Ţine ceva în mână.

— Astea sunt toate documentele? Altceva mai ai?

— Nu e frumos să cotrobăi prin lucrurile oamenilor, îi spun, dar nu mă bagă în seamă.

— Ce s-a întâmplat? A venit Elaine să te ajute? Unde e restul? Se pare că ai cheltuit deja o grămadă de bani. Ce se întâmplă, Perry?

Ridică vocea, apoi se opreşte brusc şi răsuflă adânc.

— Încerc doar să te protejez. Să te ajut. Suntem foarte îngrijoraţi pentru tine.

Vorbeşte duios. Ca şi cum ar cânta.

Poate că vrea, într-adevăr, să mă ajute acum.

Încerc să gândesc.

Mă leagăn în faţă şi în spate, pe canapea. În curând, începe emisiunea „Judecătoarea Judy”. Am pierdut deja *Insula lui Gilligan.* Mă întreb când o să plece.

— Perry, ce ai făcut?

John aduce un scaun de bucătărie şi se trânteşte pe el. Nu vrea să stea pe canapeaua lui buni. Spune că miroase a pipi de pisică. Nu-i adevărat. Buni nu avea pisică. Îşi pune mâna pe umărul meu. E grea. Una dintre unghii e atât de scurtă, că are sânge la capăt.

— Am investit, îi spun şi îmi acopăr urechile, dar nu ţipă şi asta da, surpriză.

În schimb, inspiră adânc şi expiră uşor. Ca un balon. Se uită la degetul însângerat.

— Vrei un plasture? îl întreb. Am plasturi.

Dă din cap că nu.

Buni mi-a zis să nu-i spun despre contul meu de economii, aşa că nu-i spun. Banca Everett Federal are un loc special pentru cei care economisesc ca mine, aşa că banii mei fac pui. Cum muzica face CD-uri. Nu-i spun nici asta. Mi-am pus hârtiile referitoare la contul de economii în cutia de carton a lui buni şi bunu. Nu le las afară, ca să nu le vadă nimeni. Sunt confidenţiale.

— Eu şi CeCe ne-am dori foarte mult să vii să ne vizitezi, să dormi la noi, spune.

— De ce? îl întreb.

Întrebarea îl face să se uite prin mine şi să-şi umezească buzele. Arată ca un câine când îi dai o răsplată.

Keith mi-a zis să întreb de ce, în cazul în care John, David sau Louise vor să merg undeva. Mi-a zis că şi buni ar vrea să întreb de ce.

— De ce? îl întreb din nou.

Zâmbeşte şi îşi examinează unghiile. Nu cred să mai existe vreuna îndeajuns de lungă ca s-o poată roade, dar nu-i spun asta.

— Vezi tu, Perry, noi toţi am vrea să te cunoaştem mai bine. Să petrecem mai mult timp împreună. În plus, ar fi cazul să organizăm o reuniune de familie.

Vocea lui John seamănă cu a lui Dazy, câinele domnului Thompson, când vedea vreo pisică furişându-se peste gard. Dazy era câine-pompier şi nu-i plăceau pisicile. Mârâia şi le alunga.

Când eşti invitat la cineva acasă, accepţi ca să nu răneşti sentimentele oamenilor. E nepoliticos să răneşti sentimentele cuiva. Mă duc cu John la el acasă. Nu am valiză, aşa că John îmi îndeasă lucrurile într-o faţă de pernă. Asta nu mi se pare mişto deloc, pentru că va trebui să le împăturesc din nou când despachetez. Şi vor mai fi şi toate şifonate.

Încerc să-i spun asta, dar el îmi zice:

— Nu-ţi face probleme, Perry!

Dar îmi fac. Eu trebuie să le împachetez.

Se uită pe fereastra din faţă şi-mi spune să mă grăbesc,

dar trebuie să-i las un bilet lui Keith. I-l las pe masă.

Am scris: „Sunt acasă la John”.

Eu şi Keith plănuiserăm să luăm o pizza şi să ne uităm la un DVD diseară. Se poate uita şi singur la DVD. Trebuie să-mi încui uşa, ca să nu intre nimeni şi să-mi fure televizorul. Ce bine că are şi Keith o cheie!

— Frate-tău John locuieşte într-o casă mare albă, în Bellevue, unde stau toţi bogătanii.

Aşa zicea buni.

Durează o oră până să ajungem, deşi maşina lui e mai rapidă decât Yo. În grădina din faţă, sunt tufişuri verzi cu flori roşii. Zăresc un jacuzzi pe pontonul din lemn şi un zid înalt din piatră, care înconjoară grădina din spate. Vizităm casa în timp ce îmi explică regulile. Nu am voie să folosesc jacuzzi-ul. Nu am voie să ies. Nu am voie să intru în living. Multe nu prea ai voie să faci în casa asta. John îmi spune să stau la masă şi merge să dea un telefon. Îl aud din bucătărie.

— Diseară avem o altă reuniune de familie. O să fie şi Perry aici.

— E aici acum. Sunt sigur că-l putem face să semneze. Nu cred că o să ne facă probleme. E foarte influenţabil.

— La opt, diseară. Să fii punctual, da?

— Nu mi-a fost greu să-l răpesc de lângă prietenii ăia ai lui.

— Trebuie să luăm nişte decizii.

— Toţi trebuie să fim prezenţi. Să-i spui şi lui mami. E important.

Vrea să spună Louise. Îi spune „mami” lui Louise.

După ce termină de vorbit, îmi zice:

— Trebuie să mă întorc la serviciu. Distrează-te cum poţi până venim noi!

Când oamenii îţi spun să te distrezi înseamnă că îi plictiseşti.

22

Prima soţie a lui John se numea Lenore, iar cea de-a doua, Grace. Nu o cunosc pe cea de-a treia şi nici pe cea de-a patra. Cea de-a cincea e CeCe. Era secretara lui. Aşa zicea David. Buni zicea că sunt toate la fel, doar numele diferă. Pe celelalte nu le-am întâlnit. O cunosc doar pe CeCe, cu pudelul ei, aşa că n-aş putea zice dacă sunt toate la fel. John îşi roade unghiile şi nu mănâncă pastile Tums. Bea sirop Maalox direct din sticlă. Îi rămân urme albe pe mustaţă. Nu-i spun asta. N-ar fi frumos. Buni zicea că oamenii care-şi rod unghiile şi beau Maalox sunt agitaţi.

John nu are copii. Nici David nu are.

Buni zicea că asta e de bine.

— Să-i eliminăm din fondul genetic!

Fondul genetic e ceva din care vrei să iasă oamenii.

Stau pe canapeaua din camera familială cu Gigi, şi mă uit la călărit de tauri, la Animal Planet şi la emisiunea-concurs „Risc”. Dacă nu o scarpini cum trebuie, Gigi te muşcă. M-a muşcat deja de două ori. Poţi lua rabie de la câini, dacă fac spume pe la bot. Mă uit cu atenţie la balele lui Gigi. Nu pare că face spume. Nu-i place să se uite la călărie de tauri din cauza zgomotelor, şi se mai repede la mine de încă trei ori. Dinţii îi clănţăne. Îmi plac câinii când muşcă.

Mă hotărăsc să vizualizez toate canalele. Adică fac clic pe telecomandă şi merg de la canalul 003 până la canalul 099 şi înapoi. Lui Gigi îi place să schimb canalele şi mârâie la toate reclamele.

Sper că nu trebuie să stau mult. Mâine trebuie să merg la serviciu. Joia, Gary merge la golf şi trebuie să-l ajut pe Keith să închidă. Vreau să merg acasă imediat după reuniunea de familie. O reuniune de familie are tot timpul legătură cu banii sau are loc când a murit cineva. Am făcut una când a murit bunu şi alta când a murit buni.

Sunt singur tot restul zilei. E nepoliticos să-i laşi pe

musafiri singuri acasă la tine. John nu mi-a zis dacă am voie să deschid dulapurile, aşa că nu am mâncat prânzul. E nepoliticos şi să nu-ţi hrăneşti invitaţii.

Nimeni nu vine acasă până după opt. Nu am mâncat nimic şi mi-e foame. Nu deschid frigiderul lui John, pentru că trebuie să ceri permisiunea ca să faci aşa ceva.

Sunt fericit, dar şi puţin emoţionat, când vine toată lumea, îmi chiorăie maţele tare.

— Deci, Perry, cum îţi merge? mă întreabă Elaine, soţia lui David.

Gura mi-e uscată. N-a interesat-o niciodată cum îmi merge. Nu ştiu cum să răspund.

— Îmi merge bine, răspund în cele din urmă.

Mă tulbură şi mă îmbrăţişează atât de strâns că mă doare.

— Sper că ştii că ne dăm de ceasul morţii ca să te ajutăm, îmi şopteşte la ureche şi face să mi se ridice părul de pe mâini.

David mă bate pe spate şi tuşesc.

John şi CeCe stau deja la masa din sufragerie. Mi-e foame. Într-un bol, sunt nişte biscuiţi şi un terci galben ciudat. CeCe spune că e hummus. Izbucnesc în râs. Are gust de budincă de alune. Nu-mi place, aşa că mănânc doar biscuiţi. Vreau un pahar cu apă, dar nimeni nu-mi oferă nimic şi nu e politicos să ceri. Toţi au pahare cu vin în mână şi toastează pentru bani. Eu nu beau vin niciodată. Buni nu m-ar lăsa.

— Trebuie să o luăm încet. Cu precauţie!

— Cred că ar trebui să începem neîntârziat procedurile de instituire a tutelei lui Mike.

— John, am mai discutat despre asta. Ţi-am mai spus că e problematic.

— Cine spune asta? Cunosc eu câţiva judecători. Tu, nu?

— Nu fi încuiat!

— John, firma lui Elaine e specializată pe probleme din astea. Ar trebui s-o ascultăm!

— Oh, David, mai taci! N-am nevoie să mă aperi tu!

— Şi de ce-ar trebui să te ascultăm pe tine? Oh, aşa e, David! De fapt, tu nu ai REUŞIT la examenul de intrare în barou!

— Întotdeauna menţionezi chestia asta!

— Terminaţi odată! Trebuie să luăm nişte decizii.

— Atenţie! Ne A-S-C-U-L-T-Ă.

CeCe silabiseşte, dar e o prostie pentru că eu sunt foarte bun la spusul pe litere, şi ea nu.

— Minunat! Unde-ai mai găsit-o şi pe asta, John? E mai rea decât ultima.

— Taci, Elaine!

— Taci, John!

— Taci, David!

După nouă, intră şi Louise pe uşa din faţă. N-o recunosc la început pentru că părul ei e acum negru.

„Louise!”, „dragă!”, „mamă!”

John şi Elaine vorbesc în acelaşi timp, dar Louise se face că nu-i vede şi mă îmbrăţişează. Miroase a flori ofilite şi Gigi mârâie la ea.

— Oh, dragule! Ce băiat norocos! Norocos. Norocos. Ah, Doamne! Şi acum, ce o să faci tu cu toţi banii ăştia minunaţi?

Când zâmbeşte, dinţii din faţă o fac să arate ca un castor, cu excepţia faptului că ea are păr creţ, şi nu blană maro. Nu-mi atinge faţa, ci sărută ceva în aer lângă mine.

— Banii ăia minunaţi care au mai rămas, spune John. Are documente în mână. Am aici extrasul tău de cont curent, Perry.

Sunt nervos pentru că astea sunt lucrurile mele personale. Nu e frumos să iei lucrurile personale ale cuiva.

John se uită ţintă la mine şi îşi roade unghiile, iar Elaine stă în spatele lui şi se uită la hârtii peste umărul lui.

— Dacă ai spart aşa de mult într-o lună, n-o să mai rămână nimic într-un an. Pe ce i-ai cheltuit? întreabă John.

Tic. Tic. Tic. Aud cum îşi pocneşte unghiile, de parcă ar fi ceasul pentru fiert ouă al lui buni.

Elaine îşi umezeşte buzele şi pune o mână pe braţul lui.

— Şşş! Îl sperii! spune. Trebuie să fii blând.

Ochii ei se mişcă precum cei ai şopârlelor de la magazinul Animalele Suntem Noi. E mult mai fioroasă decât John sau David.

— Cred că ar trebui să ne dai carnetul de cecuri, Perry. Să ţi-l păstrăm noi în siguranţă, spune ea.

— Ce ai făcut, Perry? E în regulă. Sunt banii tăi, la urma urmei.

David îşi pune mâna pe umărul meu.

— E cel mai tâmpit lucru pe care l-ai spus în seara asta, David. Încearcă să nu creezi mai multe probleme decât avem deja. Elaine îşi dă ochii peste cap. Perry, trebuie să ne lase pe noi să-i administrăm finanţele. Perry, o simplă împuternicire şi toate problemele tale vor fi rezolvate.

John îşi strânge buzele şi-mi spune:

— Eu consider aceşti bani ca fiind ai tuturor. Tu îi iroseşti. Suntem o familie. Familiile îşi împart banii. Tu nu vrei să-i împărţi cu noi? Pe ce Dumnezeu puteai să-i cheltuieşti?

„Ai grijă!”

Vocea lui buni.

— Am investit, îi spun din nou. În lucruri. Într-un televizor.

Le-am spus asta deja. Devin din ce în ce mai nervos.

Cred că sunt idiot. Văd pe feţele lor.

— În ce ai investit? mă întreabă toţi în cor.

E ca şi corul de la biserica la care bunu, buni şi cu mine mergeam de Paşti.

Nu aşteaptă răspunsul meu şi încep să vorbească toţi deodată:

— E clar. Are nevoie de protecţie!

— Nu va şti ce să facă. Trebuie să-l declarăm incompetent!

— Tutela e problematică. Vă tot spun!

— Ne trebuie un judecător de partea noastră, asta-i tot!

— Nu mai e la fel de simplu, John. Nu mai vorbi şi ascultă, măcar o dată-n viaţă! Cel mai simplu ar fi fost dacă am fi ajuns înainte ca el să predea biletul. Numele noastre ar fi fost pe acel cec. Am fi putut înfiinţa o firmă prin care să

luăm banii.

— CEL MAI SIMPLU lucru ar fi fost să nu punem o dată-limită pe împuternicirea aia pe care l-am pus să o semneze pentru vânzarea casei.

— John era cel care putea să-l ducă la Olympia. Că tot vorbim de şanse pierdute!

— Da, la fel ca şi cea în care nu ţi-ai luat examenul de barou şi acum ne dai sfaturi financiare. Ce ne-am fi făcut fără tine?

— Nu putem înfiinţa firma aia acum?

— Nu, mami! E prea târziu.

— Instituirea tutelei nu e o opţiune.

— De ce nu?

— Pentru că tribunalul nu ne lasă să folosim fondurile şi ne va cere raportări regulate. Ne vor fi ipotecate bunurile. Nu ne convine.

— Oh!

— Nu ajungem nicăieri dacă tot discutăm de deciziile luate în trecut.

— Trebuie să ne gândim la altceva. La cea mai bună soluţie pentru a aborda situaţia.

— V-am mai spus că…

— Trebuie să-i câştigăm încrederea, să-l cunoaştem mai bine ca să ne dăm seama cum trebuie abordată problema. Nu poate fi atât de greu. E foarte influenţabil. Foarte, foarte influenţabil…

— Trebuie să vedem cum putem investi banii după ce îi depunem în fondul fiduciar.

— După ce îi primim şi vindem anuitatea, cred că vor intra direct în fondurile mutuale. Astfel avem lichidităţi.

— Nu sunt de acord. Trebuie să cumpărăm nişte acţiuni. Ştiu un tip de la Grupul Hawthorne, care e expert în asta.

— Eu încă zic că ar trebui să găsim un judecător care să-l declare incompetent.

— Ce sentimente materne frumoase, mami!

— Tot încerc să vă spun că e greu să facem asta. Sunt prea multe măsuri de protecţie.

— Mă gândesc la imobiliare. Piaţa imobiliarelor e pe val acum.

— CeCe, lasă imobiliarele, că nu ştii ce vorbeşti! Bursa e de noi acum.

— Avem nevoie de lichidităţi. Trebuie să facem rost de ele. Am obligaţii…

— Care-i problema, John? Te duci din nou la fund?

— Eşti o ticăloasă, Elaine!

— O iau drept un compliment.

— Ţi-a dat vreun cec?

— Nu. De ce? Ţie ţi-a dat?

— Unul mic… ca să mă ajute. Nu vrea să scrie unul mai mare de cinci sute de dolari! Ce prostie! Spune că nu-i încap toate zerourile.

— Nu e nicio problemă. John îl poate ajuta să scrie zerouri în plus pe un cec. Nu-i aşa, John? Cel puţin, aşa spun clienţii tăi.

— Taci odată, David!

— Terminaţi amândoi! Ar trebui să-i împărţim între noi, dar eu ar trebui să primesc mai mult. Sunt mama lui.

— Nu. Trebuie să-i împărţim în mod egal. Aşa e cinstit.

— Nu ne gândim decât la viitorul lui. La viitorul nostru.

— Trebuie să răspundem pentru el.

Sunt plictisitori, aşa că mă hotărăsc să plec în cealaltă cameră. Nimeni nu observă şi chiar dacă observă, nimeni nu zice nimic. Canalul Animal Planet nu e pornit, aşa că fac un duş, îmi iau pijamaua şi mă bag în pat. Camera e ciudată. Sunetele sunt ciudate. Nu mă simt în largul meu şi vreau să plec acasă.

Visele mele sunt reale. Ca şi filmele.

Îl visez pe câinele pe care vreau să-l cumpăr. Aleargă după un băţ pe care i-l arunc. Blana îi e lungă şi moale.

Aleargă şi gâfâie. I-l arunc din nou şi iar mi-l aduce. Băţul e neted şi maro. Se lungeşte, formează un capăt, îşi schimbă culoarea în gri şi se transformă într-o manivelă. O rotesc. Eu mă rotesc. Visez că navighez cu *Diamond Girl* singur. Vântul e puternic. Îmi flutură părul. Obrajii mi se

umflă. Ţin o parâmă între degete şi trag. Vântul îmi suflă peste faţă. Mă uit spre cerul albastru şi spre soare, şi mă simt fericit.

Sunt fericit. Mă trezesc. Şi e dimineaţă.

23

Mă întreb dacă John are terci de ovăz în bucătărie. Mă decid să-l întreb când se trezeşte. Pare cam ţâfnos şi vorbeşte cu mine prin uşa de la dormitor.

— Ce e? Ce vrei, Perry?

— Ai terci de ovăz, John? Mănânc terci de ovăz la micul dejun. Pot să mănânc ceva la micul dejun?

Mi-e jenă să întreb, dar cum nu am mâncat nimic la cină, nu vreau să mor de foame. Se poate muri dacă nu mănânci destul.

— Nu ştiu, Perry. Caută singur! N-am timp să vorbesc cu tine acum. Trebuie să plec. Fă-ţi nişte ouă sau ceva! Uită-te la televizor în sufragerie! Nu intra în living! Dă-i drumul lui Gigi în curtea din spate ca să-şi facă nevoile, dar ai grijă să vină înapoi! Şterge-i labele cu un prosop să nu murdărească covorul! Eu şi CeCe trebuie să plecăm. Ne întoarcem după-masă.

După ce pleacă, mă simt singur şi plictisit. Aş vrea să vină Keith. Zece minute mai târziu, aud bubuituri în uşa din faţă. Nu ştiu ce ar trebui să fac. Nu e frumos să deschizi uşa când eşti invitat într-o casă. Se aud multe bubuituri.

— Per!

Sunt fericit când aud vocea lui Keith şi deschid uşa. Sunt încă în pijama şi trebuie s-o prind pe Gigi de gât, ca să nu fugă afară. Mârâie atât de tare, că îi curg bale din gură. Mă uit din nou să văd dacă nu face spume.

— Dă-i drumul împuţitului ca să-i trag un şut în fund, să zboare până în cealaltă cameră!

— E o ea! Nu!

O strâng pe Gigi cu putere la piept. Se întoarce şi mă muşcă tare de braţ şi o scap. E destul de deşteaptă să fugă în cealaltă cameră.

— Cum ai ajuns aici? Asta e telepatie, Keith! Tocmai mă gândeam la tine şi ai şi apărut. Ce mişto! spun.

— Scuze, Per, am băut câteva beri aseară, că altfel aş fi venit mai devreme.

Keith trebuie să bea singur pe *Diamond Girl,* înainte să vină la mine. Îmi spune ce s-a întâmplat. Era ca un film poliţist, foarte amuzant.

— N-am văzut biletul decât azi-dimineaţă. Am găsit adresa lui John în carneţelul albastru de lângă telefon. *No problemo.* Keith intră în living şi se uită de jur-împrejur. Am aşteptat până l-am văzut pe frate-tău şi pe nevastă-sa că pleacă cu maşina. Am numărat până la cincizeci, apoi am înconjurat strada şi l-am parcat pe Yo mai în jos pe stradă, în spatele unor tufişuri. Am fugit restul drumului. N-am găsit nenorocita aia de sonerie, aşa că am bătut în uşă. Eşti gata de plecare?

E tot transpirat de la alergat. Nu cred că ar trebui să alerge. Ar putea face infarct şi ar putea muri. Se poate muri dintr-un infarct.

— Da, sunt gata, îi spun. Trebuie doar să mă îmbrac. Sunt încă în pijama.

— Nu trebuie să-mi spui asta, Per. Am ochi.

Şi îmi arată cu degetul mijlociu sprâncenele şi râde.

Degetul mijlociu înseamnă cuvântul cu F şi *no problemo* este în spaniolă. Keith ştie să vorbească limbi străine ca şi Manny. Ce mişto! Spaniola e ca şi engleza, doar că nu înţelegi ce spun oamenii. Keith nu se şterge pe picioare şi lasă urme de noroi pe covorul alb.

— Auzi, Keith, eşti plin de noroi pe cizme! John va fi furios.

Sper să şi le dea jos, dar el se aşază pe canapeaua albă, ia bucăţile de noroi agăţate pe talpă şi le pune pe măsuţa de sticlă.

— Deci, aici locuieşte frate-tău! Se ridică. Holsted era îngrijorat că n-ai venit acasă. Bineînţeles, eu ştiam că afurisitul va veni din nou la tine. Holsted e aşa de naiv!

Keith e deştept. E şi mai deştept când nu e beat.

— Vrei să mănânci ceva? Pot să fac nişte ouă, mă ofer.

Mi-e foame şi sper să mănânc ceva înainte de plecare.

— Sigur, spune, apoi adaugă: Nu. Mai bine fac eu ouăle şi tu îmbracă-te! Vezi să împachetezi tot ce vrei să iei cu tine.

În drumul spre bucătărie, Keith deschide dulapul de sticlă de deasupra barului. Începe să scoată sticle.

— Courvoisier. Ahh! Coniac. Asta, da! Vorbeşte cu sine: Pe ăsta-l iau şi hmmm… Oh, da! Şi ăsta e bun. Apoi, cu mine: Grăbeşte-te, Per! N-avem toată ziua la dispoziţie.

Îmi iau chiloţii şi maioul, îmi trag blugii pe mine şi mă închei la cămaşă. Părul îmi stă în sus. Trebuie să-l ud ca să se aşeze.

— Auzi, Keith! Trebuie să mă tund azi, strig.

Când intru în bucătărie, simt miros de ars. Bucătăria e goală. Văd fum ieşind dintr-o tigaie de pe foc. Sunt patru ouă făcute scrum pe fundul tigăii. Le arunc în gunoi şi iau o altă tigaie. Mai fac alte patru ouă când Keith se întoarce.

— Am găsit astea în birou. Sunt documente şi alte rahaturi peste tot. Gura lui Keith spumegă ca a lui Gigi. Uită-te la toate facturile astea de cărţi de credit! N-am mai văzut aşa nişte limite de creditare niciodată. Vezi? Toate sunt duse până la extrem. „Neplătit.” „Ultima înştiinţare.” „Ultima factură”… pentru casa asta frumoasă, frate-tău are de dat o căruţă de bani. Asta ce mai e? Hei, ia uită-te aici! A fost dat în judecată! Deturnare de fonduri. Alte facturi. Pensie alimentară neplătită. Dumnezeule mare! Cum de a reuşit tipul ăsta să aibă cinci neveste?

— Nu e frumos să cotrobăi!

Aşez două farfurii şi întind unt pe pâinea prăjită.

— Ce aţi făcut aseară?

— Am avut o reuniune de familie.

— Despre?

— Diverse chestii. Investiţii. Bani. Vor să fiu responsabil.

— Interesant. Uite un document care suspendă plata! Spune că John o să dea peste o grămadă de bani în curând.

Keith stă la masă şi citeşte în timp ce îşi îndeasă ouă şi pâine prăjită în gură. Foloseşte colţul unei hârtii pe post de şerveţel.

— Ţi-a cerut vreunul dintre ei vreun împrumut?

— Nu. Un împrumut e când împrumuţi bani şi trebuie să-i dai înapoi. N-au cerut niciun împrumut. Voiau doar cecuri. Nu vor să mi-i dea înapoi, spun.

— Normal, nenorocitele de lipitori! Când vine John acasă? întreabă Keith.

— A spus că după-masă, dar nu ştiu exact. De ce?

— Pentru că vreau să fac o baie în jacuzzi. Mă doare spatele.

Se ridică şi se întinde.

— Nu am voie.

Încep să-mi fac griji. Am cam făcut mizerie în casa lui John. Gigi urlă în cealaltă cameră şi văd o pată pe carpetă. Trebuia să-i dau drumul în curtea din spate ca să-şi facă nevoile. Am uitat.

— Serios? Dar n-au zis că eu n-aş avea.

Keith îşi dă jos cămaşa şi pantalonii. Are fundul mare şi alb. Îi văd crăpătura şi organele genitale.

Îşi lasă farfuria pe masă, iese pe ponton în pielea goală şi întoarce un comutator care face ca din fundul căzii să iasă bule. Nu e frumos să-ţi arăţi aşa organele genitale. Sper că vecinii lui John nu se uită peste gard. Keith geme când intră în apă.

— Ahhh! *Doamne Dumnezeule!* Ce bine e!

Să stau în jacuzzi reprezintă un foarte mare „Nu e voie”.

Mâinile îmi tremură şi mă doare stomacul. Trebuie să iau o pastilă Tums. Inima îmi bate aşa de tare, încât o aud. Mă plimb dintr-o cameră într-alta. Uit de Gigi până văd că a făcut caca pe covor. Încerc să-l adun cu nişte hârtie, dar scap o bucată care se rostogoleşte sub canapea.

— Keith!

Nu vreau să fiu aici când John şi CeCe se întorc acasă.

Îl aud pe Keith cum cântă în jacuzzi:

— …*Tu străluceşti… sunt bucuros că te iubesc… bucuros că eşti a mea…* Uită-te la televizor, Per! Ies într-un minut, strigă.

— Sunt prea supărat ca să mă uit la televizor, Keith! O să intrăm în bucluc!

Mă uit prin fereastra de la bucătărie şi îl văd cum pluteşte pe spate. De-abia începe în jacuzzi. Stropeşte pontonul cu apă. John o să vadă că s-a folosit jacuzziul şi o să creadă că am fost eu.

— Nici vorbă!

Îşi ţine nasul cu două degete şi se scufundă.

— Să nu te îneci, Keith!

N-am chef să-i trag corpul ăla mare, gras şi gol din apă.

— Gigi! Hei, Gigi! strig încet.

O aud zgâriind şi scheunând în birou. Partea de jos a uşii de lemn are găuri adânci. Probabil că a intrat acolo când Keith căuta printre documente. Pe covor se văd trei grămăjoare de caca şi două pete de pipi. Împing rahatul sub birou cu o revistă şi las aşa petele. Îmi tremură mâinile. Gigi mă muşcă de gleznă, dar sunt încălţat cu şosetele mele Nike groase şi cu pantofii pentru navigat. O iau de zgardă şi o arunc cam prea tare în baie. Se loveşte de perete şi trântesc uşa.

— Scuze! îi spun, dar nu pare că mă va ierta.

Mârâielile şi lătratul se aud ca un ecou. Când mă întorc pe ponton, Keith iese târându-se din jacuzzi.

— A naibii de fierbinte! Ce bine a fost!

Se şterge cu un prosop de vase pe care îl împătureşte apoi frumos, lăsându-l pe blatul din bucătărie. Îl privesc cum îşi ridică chiloţii pe pulpele ude şi apoi mă uit în altă parte. Nu e frumos să te uiţi la oamenii goi care se îmbracă.

Sunt bucăţi de ouă arse în chiuvetă, vase peste tot pe masă şi firimituri pe podea. Pe gresia albă din hol, se vede o baltă imensă, galbenă ca soarele. Cred că Gigi a făcut pipi şi aici. Deschid dulapul de sub chiuvetă, iau un sac de gunoi, fug în camera de oaspeţi şi îmi înghesui hainele înăuntru. DUM! DUM! DUM! Inima îmi bate gata să explodeze.

— Keith! strig din nou. Trebuie să plecăm!

E din nou în biroul lui John, aşezat la masă şi citind alte hârtii. Picioarele goale şi ude sunt proptite sus pe birou. Apa se scurge din părul ud şi cade pe covor. Îşi dă

picioarele jos.

— Ai grijă! E rahat sub masă! îl avertizez.

Keith se propteşte în scaun atât de tare, încât scaunul îl împinge în sus.

— Căcat, ce-i asta?

— E rahat de câine, Keith. Nu e frumos să foloseşti cuvântul cu C!

— Nu, hârtiile astea. Par a fi notiţe.

Răsfoieşte un blocnotes galben.

— Keith, nu mai cotrobăi!

— Uită-te la astea!... *Fonduri mutuale. Consultanţă financiară. Tutelă...* Cred că pun ceva la cale. Se pare că familia ta se interesează cum să investească o cantitate mare de bani. Aici scrie că vor să creeze un fond fiduciar familial.

Începe să rupă o pagină, apoi se opreşte, o întinde şi pune blocnotesul înapoi pe masă. Ia alte hârtii şi le îndeasă în cămaşă.

— Trebuie să mergem, Keith!

Mi-e teamă că John s-ar putea întoarce şi ne-ar putea prinde cotrobăind.

— OK. OK. Îmi cauţi cizmele, te rog?

Flutură cu mâna spre mine de parcă aş fi un ţânţar şi se holbează la tavan. Gândeşte. Aşa gândeşte Keith.

Fug prin casă să-i caut cizmele şi le găsesc sub măsuţă. Mi-e greaţă. Caut o pastilă Tums în buzunarul de la blugi. Mai sunt două pastile, în staniol. Desfac una şi o arunc în gură.

— Keith! Grăbeşte-te! Ia-ţi astea în picioare!

Îi arunc cizmele şi şosetele pe birou.

Keith îşi trage şosetele şi le întinde fără grabă. Îşi bagă picioarele în cizme şi îşi mişcă degetele. Îl văd cum ia în mână fiecare şiret, cum îl trece prin fiecare gaură şi cum le înnoadă încet.

Mâinile îmi sunt transpirate şi inima îmi bate tot mai tare. Dacă John se întoarce mai repede? Sunt într-o mare belea. Casa lor e cu fundu-n sus. Vreau să se grăbească Keith

odată!

— Grăbeşte-te! strig.

Şi atunci îmi dau seama. Îmi dau seama cum trebuie să se simtă oamenii lângă mine şi mă simt ruşinat. Îmi mestec şi ultimul Tums şi îmi arunc sacul cu haine peste un umăr. Ies. Keith mă urmează cu un sac cu sticle.

— Auzi, Keith, ăsta nu se numeşte furt? îl întreb.

Keith închide uşa în urma noastră cu o mână.

— Nuuu. O să îl întreb pe frate-tău data viitoare când mai vine la tine, spune.

— Bine, îi spun şi mergem acasă.

24

Gary şi Keith vorbesc cu voce tare. E ca şi cum s-ar certa, dar nu sunt nervoşi. Gary crede că totul va fi bine şi îl face pe Keith cinic şi exagerat. Pantalonii lui Keith alunecă şi i se vede crăpătura când se plimbă de colo-colo prin micul birou din spate. Nu e loc decât de trei paşi în sus şi în jos. Ar trebui să despachetăm cutii amândoi. În schimb, mă învârt prin faţa uşii şi trag cu urechea. Asta înseamnă că eşti auditor fără permisiune.

— Unu, John le spune creditorilor şi clienţilor că va primi bani în curând şi ia uită-te la asta! Keith flutură nişte hârtii prin faţa lui Gary. Are patru foste soţii care urlă după bani. Dacă încearcă să instituie tutela? Dacă face vreun căcat din ăla avocăţesc?

— Cum să facă aşa ceva? Instanţa ar trebui să-l declare pe Perry incompetent şi e clar că nu e.

Gary se îndreaptă în scaun.

— Gary, nu fi naiv! Sunt o trupă de avocaţi! O să găsească ei o cale!

Se opresc din vorbit când mă văd.

— Per, trebuie să fii atent cu familia asta a ta!

Keith vorbeşte rar, dar cu fiecare cuvânt tot mai apăsat.

— Da, Per! Trebuie să fii atent! îl secondează Gary.

— Bine, le spun, dar nu par convinşi.

— Vorbesc serios. Nici măcar nu trebuie să faci ce zic eu!

Keith vorbeşte cam aiurea.

— Bine, spun din nou.

E mai bine să fii de acord. Keith nu înţelege. Uneori e bine să faci ce zic oamenii. Ca atunci când e un incendiu sau când casa de la alimentară e închisă. Pun semnul ăla pe care scrie ÎNCHIS. Şi atunci, te duci la o altă casă. În asemenea momente, lista nu-şi mai are sensul.

Keith îşi trage un taburet şi se aşază în faţa lui Gary. Fundul lui atârnă de o parte şi de alta a taburetului ca un

mare W. Nu l-am mai văzut pe Keith aşa de agitat. Ba, parcă în iulie anul trecut, când fetele alea de pe iaht au sărit dezbrăcate de la pupa, în miezul zilei, în golful Sound.

— În miezul zilei, Per! Era aşa de frig, că erau vinete!

Golful Sound nu e niciodată cald, şi mai e şi murdar. Keith a dat o mână de ajutor ca să fie scoase din apă. Asta l-a bucurat nespus.

— Mă excit numai când mă gândesc la asta! spune. Mă excit!

Şi apoi rânjeşte. Acum nu mai rânjeşte.

— Gary, trebuie să facem ceva!

— Bine. O să vorbesc cu avocatul meu ca să-l facem pe Per asociat. Să vedem, poate facem ceva ca să-l protejăm de familia aia!

Gary îşi pulverizează puţin lichid din tub într-o nară. Îşi închide ochii şi respiră.

— Oh, Doamne! spun, tresar şi mă lovesc de uşă.

— Nu-ţi promit nimic, Per! O să vedem cifrele şi ce spune şi avocatul, mă avertizează Gary.

Sper să fie bune cifrele.

Keith se lasă pe spate, trage un vânt şi cade de pe taburet.

25

Eu şi Keith hotărâm să ne luăm liber vineri după-masă. E frig, deşi cerul e senin. Frigul îţi intră în cap şi în urechi, chiar dacă e soare. Suntem pe *Diamond Girl.* Bărcile sunt întotdeauna de genul feminin. Le spui „ea”, în orice situaţie.

Soarele e atât de strălucitor, încât se reflectă în apă. Văd şi anemone de apă imense prinse de chei. Arată ca florile gigantice. De fapt, sunt animale, mi-a spus bunu. Keith întoarce cheia şi împinge un buton ca să pornească motorul.

VRUUUM! Vruuum! Vruuum! Vruuum! Clanc. Keith încearcă din nou.

VRUUUM! Vruuum! Vruuum! Vruuum! Clanc. Keith înjură.

VRUUUM! VRUUUM! VRUUUM! VRUUUM! Motorul porneşte. Scuipă, şuieră, iar mie mi se pare că nu se simte bine, dar Keith râde de parcă ar fi auzit o glumă bună.

Îmi spune să-i arunc parâmele de la pupa. Ştiu totul despre parâme. Nu trebuie să-mi spună nimeni ce să fac. Ajut bărcile să intre la dana pentru alimentare tot timpul. Îmi place să stau la prora bărcii lui Keith. Mă întind pe burtă în timp ce ne îndreptăm spre golful Sound. Văd o focă.

— Ia uite, Keith, o focă! îi arăt.

— Focă obişnuită, Per, e o focă obişnuită!

Ştiam că e o focă obişnuită, dar nu i-am spus asta lui Keith. Ştiu diferenţa între foca obişnuită şi cea cu coamă. Îţi dai seama pentru că una are urechi mari, iar cealaltă, nu. Desigur, trebuie să te uiţi de aproape. Mă întind şi bag mâna în apă. E aşa de rece, încât îmi amorţeşte mâna.

Motorul moare. CLANC! Keith înjură din nou.

Diamond Girl este un slup, ceea ce înseamnă că nu are decât un catarg. Are două vele. Cea din faţă este numită trincă sau velă de trinchet. De multe ori i se spune chiar

jenny[37]*.* Jenny e şi nume de fată. Keith pare că ar vrea să folosească trinca şi începe să desfăşoare vela de pe trinchet.

— De ce tragi de scotă? Nu e vânt, îi spun.

Bunu mă punea să le spun numele corect tuturor lucrurilor de pe barcă. O scotă este o bucată de frânghie care este legată de velă şi nu este un cearşaf. Nu e o idee bună ca Keith să tragă de scotă, pentru că nu mai simt vântul. Vela atârnă de trinchet.

— Căcat! Keith nu vede să conducă barca cu vela care atârnă. Afurisita de parâmă!

Keith spune parâmă la orice.

— Keith, hai că aduc vâsla!

Încerc să fiu de ajutor.

Înjură din nou şi mârâie în timp ce strânge vela. Keith îmi spune că nu vrea să ne vadă lumea că ne întoarcem vâslind. E jenant. Motorul îi face probleme. Ieşim în larg şi motorul se opreşte. Dacă e vânt, ne întoarcem cu velele întinse, ceea ce e în regulă. Dacă nu este vânt, trebuie să vâslim. Folosim o vâslă lungă şi grea, care e, după cum zice Keith, o ticăloasă. Este insultător ca un marinar să vâslească, spune el.

De fiecare dată când ies cu el în larg, eu sunt cel care vâsleşte. Se pare că o să vâslesc şi astăzi. Sunt un vâslaş foarte bun. Un alt lucru care se întâmplă când ieşim în larg este că apar dintr-odată nori. Îi văd în depărtare.

Apa e liniştită. Asta înseamnă că va fi mai uşor să ne întoarcem, pentru că nu prea vor fi curenţi. Mergem mai repede cu mine vâslind, decât cu motorul. Keith fumează o ţigară în timp ce eu vâslesc. O bag şi o scot din apă. Picăturile alunecă pe vâslă şi îmi udă şi-mi îngheaţă mâinile. Mi-e cald, aşa că-mi dau jos jacheta. Cămaşa mi-e udă de sudoare. Norii se adună în jurul soarelui şi începe să plouă. Mă opresc un moment din vâslit şi-mi iau jacheta din nou pe mine.

---

[37] Velafoc

— Trebuie să duc rezervorul la curăţat. Probabil că benzina e murdară.

Keith spune asta de fiecare dată când moare motorul.

— De ce nu-l duci la reparat?

Şi eu întreb asta de fiecare dată, imediat după ce spune că trebuie curăţat motorul sau decantată benzina.

— Bani, Per, costă bani.

— Oh. Apoi îmi vine una din ideile mele bune. Auzi, Keith, acum am bani! Hai să reparăm motorul!

— Nu, Per, nu e nevoie.

Oamenii spun că nu e nevoie când vor cu adevărat să facă ceva, dar cred că ar putea reprezenta o problemă. Nu este o problemă pentru mine. Mă entuziasmez pentru că asta înseamnă că vom merge în mai multe excursii cu barca. Înseamnă şi că nu mai trebuie să vâslim şi să îl facem pe Keith să se simtă prost. Repararea lui *Diamond Girl* era pe lista de loterie a lui Keith, deci înseamnă că e o idee bună.

Ne trebuie două ore să ajungem la locul de acostare.

Sunt mulţi oameni care repară motoare de barcă în port. Preferatul meu e Marty. De fapt, domnul Martin, dar toată lumea îi spune Marty. Are şaizeci şi şapte de ani. Ştiu lucrul ăsta pentru că mi-l spune de fiecare dată când îi aduc filtre. Îl sună pe Gary de cel puţin două ori pe săptămână.

— Holsted! Am nevoie de filtre Racor. Trece-mi-le în cont!

Se aşteaptă întotdeauna ca eu să i le aduc.

— Am şaizeci şi şapte de ani şi un şold paradit, se plânge. Nu pot să merg de-a lungul cheiurilor de fiecare dată când îmi trebuie un afurisit de filtru!

Magazinul lui e la capătul îndepărtat al cheiului. E întunecat şi plin de piese metalice şi motoare vechi.

Râde când îi spun să repare motorul lui Keith.

— Am trăit s-o aud şi pe-asta! De unde o să facă rost de bani? mă întreabă Marty.

— Plătesc eu. Vreau să ieşim mai în larg, poate până la insula Whidbey sau până la Camano, dar nu în zonele cu apă mică.

Ştiu totul despre zonele mlăştinoase. Bunu trebuia să salveze oameni din zonele cu apă mică.

— Asta chiar că îmi va lua mult timp.

Îşi stinge ţigara pe chei. Îmi fac griji pentru că e din lemn.

— N-o să ia foc? întreb.

Mă îngrijorează oamenii care fumează, precum Keith, Marty şi buni, pentru că-şi aruncă ţigările peste tot. Găleata de gunoi a lui buni a luat foc odată, iar Keith îşi tot face găuri în cămăşile lui. Nu mă mai îngrijorează buni acum pentru că e moartă. Încă mă mai îngrijorează Keith şi Marty.

Marty nu-mi răspunde şi se ridică. Pufăie, pufneşte şi şchiopătează în urma mea până la barca lui Keith. Trebuie să ocolim cochilii de midii şi găinaţ de pescăruş. Marty merge încet şi se sprijină într-un baston, cioplit din parapetul unei bărci de-a lui. Asta mă pune pe gânduri. Există o mulţime de oameni lenţi, iar Marty face parte din cei lenţi la mers. Trebuie să mă opresc şi să-l aştept. Cel mai rău e să gândeşti lent, apoi să vorbeşti lent şi pe ultimul loc, să mergi lent. Asta e caracteristic bătrânilor.

— Bine, Keith, întoarce-o!

Marty se apleacă în faţă şi se urcă pe *Diamond Girl.* Se scufundă ca un câine pe care-l doare spatele. Aşa spunea buni. Marty are o sută de tone.

Îl aud pe Keith bombănind. Marty şi Keith mârâie tot timpul unul la celălalt. E greu de spus dacă se plac. Aruncă cu chiştocurile de ţigări unul în altul şi se ceartă, deci trebuie că se plac. Buni îmi zicea mereu că fumătorii se plac unii pe ceilalţi.

— Un obicei al naibii de împuţit, Perry! Noi, fumătorii, trebuie să facem front comun, spunea mereu.

Eu nu fumez. Buni nu m-ar lăsa. Nici nu beau.

Având în vedere că Marty o să-i repare motorul lui Keith şi că se vor certa şi vor fuma, eu n-am ce să prea caut pe acolo. Keith şi Marty au ţigări în colţul gurii şi nici nu observă când dispar.

Mă decid să merg la magazinul universal din port ca să o văd pe Cherry.

26

Mă gândesc des la Cherry. Keith spune că e o tipă cu ţâţe imense, şi râde. Gary spune că are prea multe tatuaje şi cercei. Eu cred că e cum trebuie şi, în plus, şi frumoasă, şi deşteaptă.

Îmi bag mâinile în buzunare ca să le încălzesc. Nu e departe, dar e totuşi o plimbare umedă şi friguroasă.

— Bună, Cherry!

Clopoţelul clincăne când intru pe uşă. Îmi scutur capul ca să-mi îndepărtez apa din păr şi simt că mă ia cu ameţeală.

— Bună, Perry! Ce mai faci?

Cherry citeşte o revistă în spatele tejghelei.

Încerc să mă gândesc la ce să spun. Gura mi-e uscată, aşa că mă decid să cumpăr o coca-cola.

— Ce citeşti? întreb şi pun băutura şi cei doi dolari pe tejghea.

Vreau să spun ceva caraghios. Ceva care să o facă să râdă, dar nu-mi vine în minte absolut nimic.

— Revista *People.* Săptămâna asta e un număr bun. Auzi, ar trebui să scrie despre tine! Scriu despre câştigătorii la loto. Ai putea fi faimos.

Cherry se ridică pentru a-mi scana sucul.

— Sunt deja faimos. Aşa mi-au zis tipii de la dana de pescuit, spun.

— Serios? Eşti singura persoană pe care o cunosc care a câştigat ceva. Nici măcar nu mai cumpăr bilete MegaBucks, spune.

— De ce nu?

Cherry joacă tot timpul la MegaBucks. Trimite bilete chiar şi la Powerball.

— Păi, Perry, gândeşte-te şi tu puţin! Care ar fi şansele? Un milion sau chiar mai mult la unu, nu? Care ar fi şansele să câştig şi să am un prieten care a câştigat? E practic imposibil! M-ai ajutat să economisesc o grămadă de bani.

N-are sens să mai joc. N-am nicio şansă să mai câştig acum.

— Îmi pare rău.

Din cauza mea, prietenii mei nu mai au şansa să câştige la loto. Îmi pare rău pentru ei. Mă uit la faţa lui Cherry. Azi e dată cu ruj negru, care se potriveşte cu genele.

— Unde ţi-e inelul din nas?

Nu-mi vine nimic altceva în minte s-o întreb. Am transpirat deja la subsuori. Poate am uitat să mă dau cu deodorant. Îmi ridic repede braţul şi-l miros când Cherry se apleacă să-şi ascundă revista sub tejghea.

— Acasă. Câteodată n-am chef să-l port. Dar îl am pe ăla din limbă. Şi scoate limba ca să mi-l arate, când se ridică. Taică-meu le urăşte.

Gura lui Cherry se închide şi face cute adânci când îmi dă restul. Încerc să mă gândesc la ce aş mai putea să spun în timp ce-mi deschid cutia de cola. Fâsâie şi curge, iar Cherry ia o cârpă şi şterge tejgheaua de coca-cola.

— Eu n-am tată. Vreau să spun, cred că taică-meu e mort, spun.

Cherry îşi ridică sprâncenele şi se uită la mine cu interes.

— Eşti norocos. Ce n-aş da ca şi al meu să fie mort!

Dau din cap, zâmbesc şi sper să nu par prea tâmp. Nu mai ştiu ce altceva să spun.

Se aud strigăte în parcare. Trei tipi intră tropăind în magazin. Bluzele lor groase de sport le atârnă de pe braţe. Arată ca motocicliştii, doar că nu au căşti sau motociclete.

— Hei, e cineva aici?

Tipul care vorbeşte are o barbă nepieptănată şi nişte mâini imense şi jegoase.

— Ai ceva bere în fundătura asta?

Tipul de lângă el scuipă nişte muci maro pe gresie şi râde cu altul. Toţi au păr blond şi unsuros. Mă sperie.

Îmi pun restul în buzunar şi mă întorc să plec. Tipul cu barbă mă prinde de braţ când trec pe lângă el şi mă ridică în aer.

— Ne cunoaştem de undeva? spune şi-mi suflă în faţă.

Miroase ca şi Keith, dar el nu e prietenul meu. Degetele lui îmi strâng braţul şi coca-cola mea se varsă pe tenişii lui.

— Căcat! Ai vărsat cola pe mine! A vărsat cola pe pantofii mei! Spune că-ţi pare rău, ţâcănitule! Mă auzi?

Mă ridică şi mai sus de pe podea. Umărul meu se răsuceşte. Braţul mă arde. Cutia de cola cade din mâna mea amorţită, sare pe gresie şi se varsă pe picioarele celorlalţi doi bărbaţi. Ei vociferează şi sar înapoi pe un culoar.

— Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău!

Chiar îmi pare rău. Îmi pare foarte rău şi mi-e foarte frică. Îmi bate inima. Dum DUDUM DUDUM dum. Braţul mi-a amorţit, înghit cu greu, pentru că îmi vine să vomit. Când bărbatul îmi aude vocea, zâmbeşte aşa de larg, încât îi văd dinţii gri. Nu e un zâmbet simpatic deloc. Ochii i se micşorează. Arată ca pisica doamnei Jansen când urmărea o pasăre.

— Ei, ei, ei, se pare că avem un mic retardat aici!

Cei doi prieteni ai lui se apropie. Unul din ei începe să râdă gros şi rar. Strânsoarea de pe braţul meu se slăbeşte puţin. Ochii mi se umezesc.

— LĂSAŢI-L ÎN PACE, NENOROCIŢILOR!

Nu ştiam că Cherry poate să strige atât de tare. Eram impresionat. Bâta de baseball cu care l-a lovit pe bărbat era din aluminiu. Cred că l-a cam durut, deşi l-a lovit doar cu un braţ.

— Am chemat POLIŢIA şi, dacă nu vă căraţi fundurile alea nenorocite afară din magazin, vă împuşc cu ASTA! Flutură un spray în cealaltă mână. DE FAPT, cred că e o idee bună să o fac ACUM! NENOROCIŢILOR! BĂTĂUŞI MIZERABILI!

Şi l-a folosit.

Din spray iese ceva ca un „şşş”. Deşi îmi intră şi mie puţin în ochi, nu mai văd. Bărbatul îmi dă drumul la mână şi cad. Cad pe jos lângă raftul cu cereale. Simt cum îmi curg lacrimile pe obraz din cauza sprayului. Vomit încontinuu. Nu mă pot abţine, mâna mă doare aşa de tare!

Aud bubuiturile pe care le face Cherry când îi loveşte

încontinuu cu bâta. POC! TROSC! Se aud sirenele în depărtare şi apoi, tot mai aproape.

Cherry mi-a spus mai târziu că există un buton special pentru poliţie sub tejghea, în toate magazinele universale. Cred că e o idee foarte bună.

— Loviturile au fost aplicate cu putere, cu un ciomag.

Poliţiştii nu se arată prea încântaţi şi îi spun lui Cherry că a fost foarte periculos ceea ce a făcut ea.

— Puteau să fie înarmaţi. Aţi făcut un lucru foarte prostesc.

Poliţistul Mallory se uită la braţul meu, dar vorbeşte cu Cherry. Ea stă în spatele tejghelei şi răspunde la întrebările lor, spărgând baloane de gumă. Nu pare deloc prostuţă sau speriată. Pare plictisită şi umflă un balon.

Toţi cei trei bărbaţi stau pe jos cu cătuşe în jurul gleznelor şi al mâinilor şi aşteaptă să meargă la puşcărie. Au ceva numit mandate de arestare nerezolvate. Mandatele nerezolvate nu sunt o chestie bună. Înseamnă că poliţia te caută şi tu nu vrei să le uşurezi munca, ascunzându-te.

Celălalt poliţist îmi scrie numele pe formularul de poliţie şi apoi se uită la mine.

— Auzi, nu eşti tu cel care a câştigat la loto? Tu eşti, nu-i aşa? Tu eşti tipul care tocmai a câştigat douăsprezece milioane de dolari?

— Aşa e! Poliţistul Mallory strigă către cei trei bărbaţi de pe jos: Idioţilor, tocmai l-aţi atacat pe Perry L. Crandall. E milionar. O să vă facă să staţi în puşcărie o viaţă, nenorociţilor!

Încă mai râde când îl ajută pe partenerul lui să-i bage pe bărbaţi în duba de poliţie din parcarea de la magazinul universal.

— Trebuie să mergi la spital.

Faţa lui Cherry e toată lucioasă şi machiajul îi curge de la transpiraţie. E greu să loveşti cu bâta de baseball. Arată ca un raton.

— Hai să-l sun pe Keith! spune. Ne poate duce la spitalul din Everett.

Sunt aşa de supărat, că nu-mi mai amintesc numărul de la magazinul Holsted. Cherry trebuie să-l caute în cartea de telefon. Nu ştiu de ce Cherry a început să plângă. Eu sunt cel rănit. Când Keith pleacă din parcare cu Yo, ea agaţă semnul cu ÎNCHIS pe uşă şi închide magazinul. Merge cu noi la spital şi mă bate pe umăr tot drumul. Nu-i spun că mă doare şi mai rău din cauza asta.

Keith şi Cherry vorbesc în timp ce eu fac o radiografie. E aşa de mişto! Au o maşină mare care face o poză interiorului braţului meu. Culorile de pe pielea mea sunt albastru şi vineţiu, dar nu am niciun os rupt. Doctorul îmi pune braţul într-o eşarfă, ceea ce e mişto. Îmi spune că e luxat rău şi că sunt norocos. Asta ştiu. Ştiu că sunt norocos.

— De la asta vine L-ul, încerc să spun, după ce doctorul îmi face o injecţie. Dar îmi iese: „Dieelastavinielăă”.

Nu pot vorbi.

După ce luăm analgezicele de la farmacie, Keith ne duce la Denny’s. Luăm cina împreună. Mă las pe spate pe când Cherry şi Keith vorbesc.

— Nu pot să cred că am făcut ce am făcut. Ştiu că a fost o prostie.

Vocea lui Cherry e neclară şi îndepărtată, aşa de îndepărtată!

— Toţi facem lucruri tâmpite, dar, sincer, ce altceva puteai să faci? Eşti o tipă trăsnet. Keith scoate două pastile din sticluţa mea şi le înghite cu bere. O tipă trăsnet! Îi dă la o parte părul de pe faţă. Ai ochi frumoşi. Ţi s-a mai spus că ai ochi frumoşi?

Cherry face ca Gigi când scheaună ca să meargă afară. Îmi vine să spun: „Dă-i drumul afară” sau altceva care să o facă să se simtă mai bine, dar cuvintele nu-mi ies cum trebuie. Tot ce pot spune este: „Îmi pare rău”, dar nu-mi iese decât: „ăăăăă”.

— Per e pe altă planetă. Nu, Per? râde Keith.

— Ăăăăă?

Vreau să zic: „ce vrei să spui” sau poate: „cred că da” sau poate: „buni”. Nu ştiu. Nu-mi pasă.

— Ceea ce e ciudat e că-l pot apăra pe Perry, dar nu mă pot apăra singură de taică-meu. De momentele când bea, când ţipă, când se enervează şi mă plesneşte.

Vocea lui Cherry e aici, dar eu am mai multe urechi. Multe, multe urechi, dar nu am ochi.

Corpul meu e pe barca lui Keith. O simt cum se leagănă, încerc să-i spun lui Keith:

— Ăăăăăă.

— Să-mi spui când se mai întâmplă asta! Zi sau noapte, oricând! Nimeni nu merită căcatul ăsta! Nimeni! Mă auzi? Unde locuieşti?

Keith e supărat, dar cuvintele îi sunt blânde. Ca o îmbrăţişare. Simt zâmbetul lui Cherry, dar ochii îmi sunt închişi. Îi simt doar zâmbetul şi asta mă încălzeşte. Vocile lor murmură şi mă împresoară ca o pătură.

O iubesc pe Cherry. Mi-a salvat viaţa.

27

CÂŞTIGĂTORUL LA LOTO ATACAT LA MAGAZINUL UNIVERSAL DIN PORT, LOCUL DE UNDE A CUMPĂRAT BILETUL

Asta era titlul din ziar. Partea a doua chiar m-a enervat.

BĂRBAT RETARDAT ATACAT DE BĂTĂUŞI: CEI TREI AU FOST ARESTAŢI

— Nu sunt retardat, îi spun lui Keith. Nu sunt retardat. Coeficientul meu e 76. Au minţit. Pot să-i dau în judecată?

— De ce vrei să faci asta?

Keith are momente când e profund.

— Au minţit. Nu sunt retardat, sunt lent.

Mă simt jenat. Sper că Cherry n-o să vadă ziarul. Gary e în biroul din spate şi ne ascultă. Uşa e deschisă.

— Dacă oamenii s-ar da în judecată de fiecare dată când minte cineva sau face o greşeală, n-am mai face altceva. Mai bine sună la ziar. Poate dau o dezminţire. Asta poţi să faci, dar ar însemna să faci din ţânţar armăsar, spune Gary şi îşi pulverizează lichid din tub în nas.

E un om practic. Asta înseamnă că el crede că toţi ceilalţi oameni n-ar trebui să se enerveze. Pun pariu că n-ar mai fi aşa de practic dacă el ar fi cel numit retardat.

De fiecare dată când Gary spune un lucru, Keith face exact opusul:

— Cred că Per are dreptate. Auzi, Per, ia dă-mi articolul ăla! Care e numărul de telefon de la ziar?

Keith îmi smulge ziarul din mână şi se îndreaptă spre telefon.

Cred că ştie cum mă simt. E prietenul meu.

— Aş vrea să vorbesc cu reporterul care a scris articolul despre câştigătorul la loto. Keith vorbeşte frumos la început. Stă în aşteptare atât de mult, încât trebuie să-l ajut

pe Manny să umple rafturile. Nu pot să-mi folosesc decât braţul bun. Celălalt e în eşarfă şi mă doare. Iau medicamente doar seara, ca să pot să dorm. Dacă le iau în timpul zilei, mă fac chiar şi mai lent. Aproape mi s-au terminat, pentru că le împart cu Keith.

— Da, sunt un prieten al lui Perry Crandall. Aştept.

Keith se sprijină de tejghea şi toţi clienţii trebuie să-l ocolească. Gary iese din biroul din spate să dea un telefon.

— Keith, ne trebuie telefonul. Nu-l ţine ocupat! îl avertizează Gary.

— Nu, nu vreau să trimit un e-mail! Sunt în aşteptare de treizeci minute împuţite!

Keith poate da impresia că urlă, deşi vorbeşte normal.

— Ai grijă cum vorbeşti, Keith!

Gary îl serveşte pe Toby, un pescar. Râd pentru că Toby înjură mult mai urât decât Keith.

Keith îi ignoră.

— Cu cine trebuie să vorbesc? Faceţi-mi legătura cu ea!

Când a trebuit să mă duc să cumpăr sendvişurile pentru prânz, Manny a venit cu mine, pentru că nu puteam să le car doar cu o singură mână.

Fac cinste tuturor cu prânzul în zilele în care lucrez. E aşa de mişto! Adică, atunci când o persoană poate cumpăra prânzul în fiecare zi pentru toată lumea, acea persoană se simte bogată în interior, oricât de mulţi bani ar avea. De aceea îmi place să fac asta. Mă face să mă simt bogat.

— Cum te mai simţi, Perry?

Cherry vorbeşte cu mine, în timp ce Manny ia berea şi băuturile carbogazoase. Tipul de la Gilly’s ne face sendvişurile. Trebuie să ne întoarcem să le luăm.

— Bine, mă simt bine.

Sunt cel puţin douăzeci de oameni la magazinul universal din port, care îi strâng mâna lui Cherry şi o bat pe spate. Nu prea are timp să vorbească cu mine. Părul ei mai are o culoare pe lângă cele obişnuite. Portocaliu sau poate, castaniu. E atât de frumoasă, încât mă uit fix la ea.

Manny cară lucrurile grele.

— Îţi place de ea, nu-i aşa?

Are sunetul ăla de nevăstuică în glas.

— Mda.

Nu prea vreau să-i spun asta.

Când ne întoarcem la magazin, Gary încă îi mai serveşte pe clienţi. Keith închide telefonul chiar când intrăm. Îmi întinde o bucată de hârtie pe care scrie: „Marleen Rafters”. E şi un număr de telefon dedesubt.

— E o reporteră foarte cunoscută. O să scrie un articol despre noi.

Keith pare entuziasmat. Trebuie să-şi tragă pantalonii de două ori.

— Ce fel de articol?

Îi întind sendvişul.

Keith nu se uită la mine şi ia o muşcătură. Vorbeşte cu gura plină:

— Ştii tu, despre a avea bani, a fi faimos şi restul.

Sună ca şi cum Keith ar vrea să fie faimos şi să-şi vadă poza în ziar. Acum ştiu cum e să fii faimos. Ştiu cum e şi îi spun că a fi faimos nu e aşa cum se crede.

— Ai grijă, Keith! Nu e cum crezi tu. Poate fi jenant.

Keith arată de parcă nu m-ar crede.

— Nu vrei să-ţi apară poza în ziar? mă întreabă.

Are bucăţele de ton pe bărbie.

— Ba da, cred că da. Nu ştiu.

Sunt nedumerit. Asta e diferit de a avea numele inscripţionat pe tricouri, pe stilouri şi pe brelocuri. Oamenii ar şti cum arăt.

Keith mestecă atât de tare, încât aud cum îi scrâşneşte maxilarul.

Încerc să-i explic şi cuvintele de care am nevoie îmi vin de la sine.

— Ideea e că, înainte, oamenii nu mă plăceau când mă cunoşteau. Apoi, unii s-au decis că nu mă plac chiar după ce m-au cunoscut. Acum, e invers. Oamenii mă plac, deşi nu mă cunosc. Unii nu m-au văzut niciodată şi mă plac.

Mă gândesc la toate scrisorile pe care le primesc acum.

Toate scrisorile pe care mi le scriu oamenii în care cer diferite lucruri.

— E tot aia, doar că e reversul a ceea ce a fost înainte, spun. Reversul a ceea ce a fost înainte.

E greu să o explici în cuvinte. E complicat. Asta înseamnă că sentimentele au mai multe feţe, iar Keith pare să înţeleagă. Un zâmbet i se întipăreşte pe faţă şi se opreşte din mestecat.

Nu e prea uşor să-l faci pe Keith să se oprească din mestecat.

— Eşti înţelept, Per, spune, într-un final. Al naibii de înţelept.

— Pentru un tip lent, vrei să zici, îl corectez. Al n... de înţelept pentru un tip lent.

28

John şi David vin să mă viziteze miercuri, când e ziua mea liberă. Vin cu cineva. Spăl rufe, aşa că nu-i aud când bat. Intră singuri. Asta e foarte nepoliticos.

— Trebuie să vorbim. Am văzut ziarele. Exact despre genul ăsta de lucruri îţi vorbeam. Ai nevoie de protecţie.

John se plimbă în sus şi în jos. Vorbeşte domol, dar degetele îi sunt strânse cu putere în pumn. Faţa îi e lucioasă de la transpiraţie şi e alb pe la buze. Cred că e de la Maalox.

— Ce-ţi mai face braţul? întreabă David.

El nu mă sperie aşa de tare ca John. Cu ei e şi un tip scund şi îndesat, cu părul negru, care duce un bax de coca-cola şi o pungă de chipsuri. Îmi întinde o cutie de cola şi îmi oferă chipsuri. Mă aşez pe canapeaua mea. David stă în picioare în faţa mea. John se plimbă. Cred că va începe să-şi roadă unghiile în curând. Străinul se aşază lângă mine.

— El e prietenul nostru, Mike Dinelli, spune David. Va veni pe aici să vadă ce mai faci. E aici ca să te protejeze.

Mike mă prinde de mână şi mi-o strânge tare în sus şi în jos. E puternic. Ochii lui căprui sunt strălucitori ca budinca de ciocolată din conservă, care mie îmi place, pentru că nu trebuie să pierzi timpul cu preparatul ei. Nu trebuie decât să deschizi capacul şi să foloseşti o lingură.

— Mă bucur să te cunosc, Perry! spune.

— Bună, Mike! spun.

— O să vin pe aici, din când în când, ca să mai vorbesc cu tine, Perry. Să văd ce mai faci. Să mă asigur că eşti bine.

Dinţii lui Mike sunt mici. Ca ai lui Gigi.

— Ne e teamă că ai putea fi atacat din nou, spune David.

— Cum se face că Gary sau Keith nu te-a ajutat? întreabă John. Încă se plimbă de colo-colo, încet. Dacă am fi ştiut de asta, te-am fi putut proteja. Poate că nu te poţi bizui cu adevărat pe acei prieteni ai tăi. Trebuie să începi să te

bazezi mai mult pe noi.

Asta cred că e o altă reuniune de familie. La reuniunile de familie ar trebui să fie toţi membrii. Lipsesc Louise, Elaine şi CeCe.

Încep să vorbească între ei:

— Ai luat raportul poliţiei privind atacul?

— De ce avem nevoie de aşa ceva?

— Pentru probe. Pentru a demonstra incompetenţa.

— Vrei să o laşi baltă cu chestia asta, John? Ai auzit ce-a spus Elaine, nu? Pierdem timpul numai gândindu-ne la asta.

— Să o ascult şi să fiu sub papucul ei, cum eşti tu? Nu, mulţumesc! Ce crezi tu, de fapt, că fac? Stau pe fundul meu şi nu fac nimic? Ca tine?

— Du-te naibii, John!

— Ba du-te tu naibii, David!

— DESTUL! Ascultă, John! Te-ai folosit cu nepăsare de banii clientului nepotrivit. David, nu ne vom împiedica de un frate, de vreme ce putem să-l prindem pe celălalt, dacă înţelegi aluzia. Aşa că amândoi concentraţi-vă şi nu vă mai sfădiţi! Nu are niciun rost şi îl veţi înspăimânta pe fratele vostru. Vă e clar?

Mike se ridică, se duce spre John, îl prinde de braţ şi i-l răsuceşte. John cade în genunchi. David dă înapoi. E foarte interesant.

— V-am ascultat pe amândoi. M-aţi asigurat că va semna până acum. Mie mi-e foarte clar că nu aveţi asupra lui influenţa de care tot vorbiţi. E timpul să mă implic eu. Trebuie să faceţi ce spun eu şi să nu vă mai certaţi. Dacă chestia asta nu iese, o să aveţi o grămadă de necazuri, ca să vă mai gândiţi să vă certaţi. *Capito*[38]*?*

Nu cunosc cuvântul ăsta.

Capito.

Mike îl repetă şi dă drumul braţului lui John. Se lasă pe spate lângă mine. John şi David îşi închid gurile şi dau din cap. Mike vorbeşte în şoaptă, dar îl aud perfect. Simt

[38] „S-a înțeles?” – în limba italiană, în original (n. red.)

frisoane pe şira spinării.

Mike se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Perry, eu sunt consultant financiar. Ştii ce înseamnă asta? Se lasă pe spate. Fainã canapea! spune şi loveşte uşor spătarul. Pledul ăsta pare făcut de mână. Bună lucrătură! Am o mătuşă care croşetează aşa. A făcut-o buni a ta? Ăsta-i numele ei, nu? Buni?

Mike e mişto. Îi place canapeaua lui buni. Îi plac şi bomboanele Hershey's Kisses. E ca şi mine, doar că are păr negru, ochelari de soare şi poartă tricouri polo. Stăm şi vorbim în timp ce David şi John se uită pe fereastră şi sâsâie unul la celălalt. Parcă ar fi nişte furtunuri.

Când pleacă, mă duc jos.

— Cine erau vizitatorii? întreabă Manny cu voce tare.

E atât de curios!

— Vizitatorii? Care vizitatori? se iţeşte capul lui Gary.

— Probabil nenorociţii ăia de fraţi ai lui, pufneşte Keith. Nu-i aşa, Per?

— Nu, mai era şi un tip numit Mike, spun.

Gary şi Keith stau cu mine în biroul din spate, în timp ce Manny se ocupă de partea din faţă a magazinului şi de casă.

— Eşti aşa de influenţabil, Perry!

Gary vorbeşte ca şi buni.

— Mare dreptate ai!

Keith loveşte cu pumnul în birou. Nu mă sperii. Lui Keith îi place să dea cu pumnul în masă. A şi rupt-o o dată. Mâna, nu masa.

Vine la mine şi-mi spune:

— Trebuie să nu vorbeşti cu fraţii tăi şi să nu-i laşi la tine în casă, dacă unul din noi nu e acolo. Bine?

Îmi strânge obrajii cum făcea buni.

— Sunt verişorii-fraţii mei, îi spun.

— Keith, poate că exagerezi, spune Gary.

— Şi tu poate că eşti al naibii de naiv, spune Keith. Îmi strânge faţa şi mai tare. Fii atent, da?

— Bine, spun şi râd, deoarece încă îmi strânge faţa şi e

greu să vorbeşti cu buze de peşte.

Gary îmi întinde o foaie de hârtie chiar în clipa în care îmi dă drumul Keith.

— Uite, Per! Noul tău număr de telefon. Nu e trecut în cartea de telefon.

— Nu vreau un număr nou. Îmi place cel vechi.

Are doar numere de doi, trei şi opt. Sunt supărat. Îmi ia mult timp să nu-mi uit numerele.

— Persoane totalmente străine sună cu taxă inversă şi tu accepţi toate taxele! Factura de luna trecută a depăşit opt sute de dolari! Telefonul din apartament este un număr al magazinului Holsted. A trebuit să-l schimb şi am plătit în plus ca să fie la secret. Uite! Ţi l-am scris.

Gary pune hârtia în mâna mea şi îmi închide degetele peste ea.

— Asta e o escrocherie! Oamenii ăia ziceau că mă cunosc!

— Hai, înapoi la lucru!

Gary îmi face semn să ies din birou. Pun hârtia în buzunar şi mă întorc la despachetat de cutii. Să profite, cu asta se ocupă oamenii din plin. Mormăi în sinea mea şi comentez.

Ce bine că nimeni nu-mi poate citi gândurile!

29

Am foarte mult de despachetat şi asta mă face să mă gândesc la locurile în care să le pun pe rafturi, pentru a putea fi găsite mai uşor. Activitatea asta mă înveseleşte.

— Trebuie să punem învelitorile şi parâmele scurte lângă apărătoare. Sunt mai uşor de găsit, îi spun lui Manny.

El nu spune decât:

— Cum crezi tu.

Şi îmi aruncă privirea lui urâcioasă. Ştiu că nu-i place să asculte de mine. Pleacă, deşi mai sunt încă trei cutii de despachetat.

Fac puţin loc şi organizez învelitorile apărătoarelor, după culoare şi mărime. Caut o bucată de carton şi nişte markere şi scriu un bilet.

„NU UITAŢI!” Scriu cu litere de tipar. „AVEŢI PARÂME?” Şi apoi, dedesubt: „AVEŢI ÎNVELITORI? APĂRĂTOARELE DUMNEAVOASTRĂ VOR AVEA VIAŢĂ MAI LUNGĂ, DACĂ LE PROTEJAŢI”.

Asta e adevărat. Bunu m-a învăţat. Nu mai am loc pentru altceva şi prind biletul cu o bucată de scotch.

Manny nechează şi se holbează la mine. Scot limba la el şi mă duc repede în spatele tejghelei, unde e Keith, ca să nu vină după mine.

Peste trei zile, îl aud pe Gary plângându-i-se lui Manny:

— Unde au dispărut toate învelitorile de apărătoare? Nu mai găsesc niciuna în spate.

— Perry le-a mutat lângă apărătoare. Vorbeşte cu el!

Manny arată de parcă ar spera să o încurc. Dar eu ştiu că asta nu se va întâmpla. Învelitorile de apărătoare au dispărut. Vândute. Doi clienţi mi-au zis că biletul le-a reamintit că aveau nevoie şi de parâme noi, şi mi-au mulţumit.

— S-au vândut, îi spun lui Gary.

Se uită la biletele mele, apoi la mine şi apoi, din nou la

bilete.

— Asta e o idee foarte bună. Pare surprins. Ce-ar fi să mai comandăm?

— Am făcut-o deja.

Am idei bune. Şi Keith, şi Gary spun acelaşi lucru.

În timpul prânzului, îmi vin alte idei bune.

— Oamenilor le place să mănânce şi să bea în timp ce fac cumpărături, îi anunţ.

— De unde ştii?

Gary îşi mănâncă, de obicei, prânzul, la birou. Sandy, nevastă-sa, încearcă să-l facă să mănânce sănătos şi îi pregăteşte salate în caserole de plastic.

— Asta-i mâncare pentru iepuri, Gary. Mănâncă şi tu ca un bărbat adevărat! spune Keith şi îi cumpără un sendviş BLT[39] de la Gilly's, iar după ce îl mănâncă, îl ameninţă că o să-l pârască.

Pentru că am despachetat cutii toată dimineaţa, am fost prea ocupat să fac munca de jos şi să merg să cumpăr sendvişuri. I-am dat o bancnotă de cincizeci de dolari lui Keith şi el s-a dus la magazinul universal din port, şi apoi la Gilly's. S-a întors după multă vreme. Mi-a adus un sendviş cu rac artificial.

— La magazinul universal, clienţii cumpără lucruri şi se plimbă în timp ce mănâncă şi apoi, în maşină, mai au şi căni şi produse de la McDonald's şi alte chestii. Oamenii mănâncă tot timpul.

Îi spun asta lui Gary în timp ce mănânc. Buni zicea că mâncatul se face la orele de masă şi aşezat la masă. Eu nu mănânc când fac cumpărături. Lui buni nu i-ar plăcea.

— La masa de bucătărie, Perry! De aia s-a inventat! zicea buni.

Eu şi buni nu mâncam decât la masa din bucătărie, cu excepţia momentului când mergeam în vizită şi atunci mâncam la masa altora.

— Are dreptate.

---

[39] *Bacon, lettuce and tomato* - șuncă, salată verde și roșii

Keith deschide o bere care face poc. Gary îşi scoate buza în afară. Arată ca Tandy, boxerul de la şantierul naval Caroll, doar că nu e maro cu alb şi e încă în viaţă. Tandy a fost lovit de o maşină anul trecut şi a murit. Îmi plăcea de Tandy.

Keith nu mă lasă să beau bere, pentru că buni i-a spus să nu mă lase. Gary îl lasă pe Keith să bea o bere la prânz, dar eu ştiu că bea mai multe la magazinul universal din port, pentru că mi-a spus Cherry.

— Jur că, dacă îi dai nepotului meu vreo băutură alcoolică, o să te bat măr!

Ori de câte ori buni mă numea nepotul ei cu Keith de faţă, ştiam amândoi că vorbea serios. „A bate măr” înseamnă a bate foarte tare. N-are nicio legătură cu mărul. Nu beau băuturi alcoolice, pentru că au gust de rahat, aşa zicea buni.

— Băutura e o chestie pe care alţii o folosesc din plin, predica buni de parcă era părintele Iacob.

— Dacă bei prea mult şi eşti bogat, atunci eşti alcoolic. Dacă bei prea mult şi eşti sărac, atunci eşti beţivan. A fi alcoolic e o boală, iar a fi beţivan se datorează faptului că eşti slab şi ai regrete. Prietenul nostru Keith e un beţivan, spunea ea.

După prânz, iau bucăţi din sendvişul meu şi hrănesc păsările. Nimănui nu-i place când fac chestia asta. Nu înţeleg de ce. Şi păsările trebuie să mănânce, mai ales pescăruşii. Ei mănâncă mult.

Îi privesc cum se bat pe sendvişul meu. Unul mare, cu alb şi gri, pare cel mai rău şi are un cârlig şi o undiţă legată de picior. Încerc să i-o scot, dar zboară, fluturând din aripi.

— Şobolani cu aripi, Perry! Şobolani cu aripi. N-ar trebui să-i hrăneşti.

Nu l-am auzit pe Marty apropiindu-se, şi tresar.

— Ştiu, spun.

Mă simt vinovat de fiecare dată. Dar tot le hrănesc.

— Poţi să-i spui lui Keith că i-am reparat motorul. Vrei să-i duci tu factura?

Marty se clatină de parcă ar fi beat, dar nu e. Are o problemă la şold.

— Iau eu factura. Eu o plătesc, îi spun.

— Bine. Am înlocuit toate filtrele. Am curăţat rezervorul şi, practic, a trebuit să reconstruiesc toată chestia. Măruntaiele erau toate varză.

Marty numeşte măruntaie interiorul unui motor. Îmi întinde o hârtie cu numele lui Keith sus şi o listă cu toate piesele pe care le-a folosit pentru motorul lui Keith.

Scot carnetul de cecuri din buzunarul din spate şi îi scriu un cec de o mie o sută trei dolari şi şaptezeci şi trei de cenţi, pentru piese şi manoperă. Trebuie să mă ajute cu zerourile.

— Piese şi manoperă, izbucnesc eu în râs. Ce caraghios! Adică, poţi scrie doar piese sau doar manoperă? Ar cumpăra cineva doar piese? îl întreb.

Marty nu răspunde şi dă doar din cap. Mă întorc la magazin şi îi dau lui Keith copia facturii lui Marty. Marty a scris pe ea „plătit”, cu scrisul lui înghesuit.

— Căcat! Nu trebuia să cheltuieşti atâţia bani! Te-a jecmănit! sare în aer Keith, dar rămâne întreg. Verifică factura cu atenţie. Probabil că aveam nevoie de filtrele astea, dar fir-ar să fie! Ne-a taxat în plus pentru şaibele noastre. Priveşte!

Keith e tot timpul mai fericit când urlă şi comentează. Pare aproape voios şi mă plesneşte peste spate. Asta-i modul lui de a spune mulţumesc. Mă mai loveşte încă de vreo două ori, râgâie şi pare satisfăcut.

— Keith, hai să mergem cu barca până la Kingston sau până la Anacortes, sau undeva.

Vreau să merg într-o excursie cu barca. Ar fi ca şi cum aş fi cu bunu din nou.

— E cam frig acum, dar în regulă, când se mai înseninează, mergem până la Whidbey şi aruncăm ancora acolo.

Keith începe să caute parâme noi pentru barcă. Ale lui sunt toate roase. Asta înseamnă că se pot rupe oricând.

Izbucnesc în râs, când mi-l imaginez pe Keith, trezindu-se dimineaţa pe *Diamond Girl,* plutind în mijlocul golfului Sound.

Am fost aşa de fericit pentru că am reparat-o pe *Diamond Girl,* încât l-am pus să-l ducă pe Yo la benzinăria lui Ron de la colţ, ca să-i repare radiatorul şi să-i facă o revizie. Era unul din lucrurile de pe lista de loterie a lui buni. Îmi spunea mereu că e important să le arăţi oamenilor că-i apreciezi. Keith ne-a dus tot timpul în diverse locuri cu Yo. Era corect să o repar.

— E prima oară când Yo a fost dus la reparat.

Keith pare uimit. Ca şi cum ar fi câştigat un premiu. Yo e un „el" şi *Diamond Girl* e o „ea".

— Toate maşinile sunt masculine şi toate bărcile feminine? îl întreb pe Keith.

— Cam toate.

— Nu, nu sunt de acord. Unele maşini sunt feminine. Jeepul Cherokee a lui Gary e o „ea", spun.

— Dodge-ul lui Manuel e un „el", îmi răspunde Keith.

Nu-mi vin în minte bărci masculine.

— Dar maşina lui Marty? Aia cum e?

Maşina lui Marty n-a mai fost scoasă din parcare de doi ani.

— E neutră. Când maşinile nu merg, sunt neutre, impersonale.

Keith e foarte deştept.

Când îi arăt lui Keith factura finală de la Ron, se supără din nou. Ţopăie şi rupe factura în bucăţele mici. Se împrăştie peste tot pe jos.

— Sper că acum o să mături.

Gary priveşte dezaprobator. Fug să aduc mătura şi făraşul.

— Căcat! Cinci sute de dolari pentru o nenorocită de revizie!

Faţa lui Keith e vânătă.

— Ai grijă cum vorbeşti, Keith! spune Gary pentru a suta mia oară.

Vrea să fim politicoşi când sunt cumpărători prin preajmă. Când suntem singuri, putem fi cât de nesimţiţi vrem.

— E în regulă, Keith, am rezolvat-o eu. Aşa e cinstit. Aşa ar vrea şi buni, spun în timp ce mătur bucăţelele şi le duc la gunoi.

— Fac asta pentru buni! Asta voia ea să facă pentru tine, spun. Era pe lista ei de loterie.

Keith o ducea la doctor oricând voia. Puteam să-l rugăm să ne ducă la Costco pentru hârtie igienică şi şerveţele. Chestiile astea sunt greu de cărat cu autobuzul, pentru că sunt mari. Eram foarte mulţumiţi de faptul că ne ducea, deşi buni comenta întotdeauna cu privire la radiatorul lui Yo. Îi dădeam bani pentru benzină, dar Keith nu-i lua niciodată.

— Dacă voi câştiga la loto, voi repara nenorocitul ăsta de radiator! îi promitea buni.

În Everett, ai nevoie întotdeauna de radiator. E frig chiar şi vara, mai ales dimineaţa devreme sau când plouă, adică aproape tot timpul. Buni ar fi fericită să audă că radiatorul lui Yo a fost reparat. Încep să mă întreb cum era înainte. Înainte de a avea banii de la loto. Aproape că am uitat.

Marleen Rafters, reportera, îl sună pe Keith şi programează un interviu pentru săptămâna viitoare. Keith începe să-şi perie părul şi să-şi bage cămaşa în pantaloni. Chiar se şi rade în fiecare zi, ceea ce nu numai că e straniu, dar e de-a dreptul un miracol. Aşa spune Gary.

— E un miracol! Începi să arăţi şi tu prezentabil. Te-aş putea face chiar director.

Gary pare mulţumit, de parcă lui i s-ar datora noua înfăţişare a lui Keith. Nu-i spun că i se datorează lui Marleen, reportera. Asta ar însemna să pârăsc şi nu e frumos.

— Trebuie să-i auzi vocea, Per! Gravă şi sexy! Ne-am înţeles de minune. Chiar de la început. Mi-a pus o grămadă de întrebări. De cât timp te cunosc. De când suntem amici. A zis că e cu adevărat ceva deosebit să ai un prieten

milionar.

Keith păstrează numărul lui Marleen în portofel. Îl scoate din când în când, de parcă ar vrea să o sune.

Dar nu o face.

30

Ajungem să reprogramăm întâlnirea cu Marleen Rafters.

— Vreau să merg cu avionul şi să văd fabrica de ciocolată unde se fac bomboanele Hershey’s Kisses, îi spun lui Gary.

Ăsta e un alt lucru de pe lista de loterie.

Caută pe internet.

— Uite! Parcul tematic Hershey’s. Poţi face un tur ca să vezi cum e fabricată ciocolata. Au copii ale tuturor maşinăriilor.

— Cum adică copii? Unde e fabrica?

— Copie. Ăăăă. Înseamnă că e ca şi când ar fi adevărată. De fapt, nu e chiar o fabrică.

— Dar eu vreau să văd fabrica adevărată. Vreau să fac un tur adevărat.

Când oamenii spun „de fapt” înseamnă că vor să-ţi spună ceva ce nu vrei să auzi.

— Am veşti proaste pentru tine, Perry, spune Gary. Fabrica nu se mai vizitează ca înainte. Nu este decât un parc tematic. Nu se vizitează fabrica de ciocolată propriu-zisă. Există un film şi un tur diorama, dar nicio fabrică adevărată.

Parcurile tematice înseamnă că te gândeşti că faci ceva real, dar, de fapt, te prefaci.

— Nu vreau o fabrică artificială. Ce escrocherie!

Keith încearcă să mă facă să mă simt mai bine şi comandă o pizza specială cu carne de la Pizza Bob.

— Ştiu că eşti dezamăgit, Per, dar lucrurile nu ies întotdeauna aşa cum ai spera.

Oamenii spun întotdeauna asta când nu poţi să faci ceea ce îţi doreşti.

Dar îmi doresc mult să merg cu avionul. Aşa cred, şi mă uit afară. E totul îngheţat, inclusiv fereastra mea. Scânteiază în întuneric şi arată de parcă ar fi zahăr. Iarna e foarte frig în Everett.

— E la fel de rece ca ţâţişoara vrăjitoarei! spune Keith.

— De ce ar avea vrăjitoarea ţâţişoara rece? Poartă pelerinele alea negre, deci nu poate să le fie prea frig, spun.

— E din cauză că zboară pe mătură, spune Keith.

Asta-mi aduce aminte de buni. Îi era tot timpul frig şi chicotea ca o vrăjitoare.

— Ştii ce? Hai să mergem în Hawaii! spun. Hai s-o ducem pe buni în Hawaii!

— Ce?

Keith se îndreaptă în scaun.

— Era pe lista de loterie a lui buni. Buni voia să meargă undeva unde e cald.

Keith pare ameţit şi spune:

— Buni e moartă, Per.

— Ştiu, dar ar trebui să poţi să faci lucrurile pe care ţi le doreşti chiar dacă eşti mort.

Keith îmi întinde o felie de pizza.

— Îţi aminteşti de filmul ăla, Keith? Ăla în care tipii ăia îl poartă peste tot cu ei pe prietenul lor mort, îl duc la petreceri şi în alte locuri? E filmul meu preferat. Deşi e moartă, cred că lui buni i-ar plăcea să meargă în Hawaii. Noi trei am putea merge împreună, spun.

— Şi să-i împrăştiem cenuşa?

Keith zâmbeşte când spune asta. Pizza cu carne conţine ardei şi roşii, aşa că are roşu şi verde între dinţi.

— Împrăştii zvonuri. E un nonsens să spui că împrăştii cenuşa, îi spun.

— O presari, spune el.

— Ca zahărul pe cereale? Ca şi terciul meu?

— Nu! O împrăştii în aer de pe un munte sau o arunci în ocean. Când o să mor, vreau ca cenuşa mea să fie împrăştiată în golful Sound. Chiar de pe *Diamond Girl,* dacă mai e la apă, spune Keith.

— Aşa, aruncată în apă?

— Da! Apoi, apa o să mă ducă. O să mă plimb prin toată lumea şi nu o să plătesc un sfanţ!

Să te plimbi prin lume fără să plăteşti un sfanţ pare să fie foarte important pentru Keith.

— Nu cred că buni şi-ar dori să plutească pe apă, fie chiar şi în Hawaii. N-am văzut-o niciodată, în toată viaţa mea, în costum de baie.

— Deci, Waikiki, nu? Hai să ne interesăm! Ia cartea de telefon şi telefonul. Ce-ar mai fi fluierat buni! spune Keith.

Zburăm cu clasa întâi.

Nu ştiam că avioanele au clase. E foarte mişto. Există clasa a doua şi există clasa întâi. Clasa întâi înseamnă că plăteşti mulţi bani şi treci în faţă. Oamenii murmură şi se uită ţintă la noi când o luăm înaintea lor. Nimeni nu crede că avem locuri la clasa întâi. Scaunele sunt mai mari, ceea ce e mai bine pentru Keith. De asemenea, primim tacâmuri din argint şi băuturi gratis.

Keith mi-a zis că toţi cei de la clasa a doua nu primesc tacâmuri din argint şi trebuie să-şi plătească mâncarea. La clasa întâi, nu trebuie să plăteşti pentru mâncare. Stewardesa ne verifică biletele atât de des, încât Keith o întreabă dacă are o problemă cu noi.

— E vreo problemă? Keith arată de parcă s-ar enerva, dar apoi zâmbeşte răutăcios şi spune: Nu cred că l-aţi cunoscut pe prietenul meu, Perry L. Crandall.

Mă prezintă.

— Poate l-aţi mai văzut în ziar pentru că A CÂŞTIGAT LOTERIA STATULUI WASHINGTON!

Spune asta foarte tare şi se uită de jur-împrejur.

Mamă, ce interesaţi erau oamenii! Tipul simpatic care stă vizavi vorbeşte cu amândoi şi îmi dă cartea de vizită. Vinde asigurări. Stewardesa nu ne mai verifică biletele şi ne dă câte pungi cu alune şi prăjituri vrem. Se poartă de parcă m-ar plăcea.

Apoi, îmi amintesc.

Oamenii ăştia mă plac pentru că am câştigat la loterie.

Stewardesa îmi dă un ac mic de plastic.

— Uite! Aripi de avion, Keith!

Cred că sunt super mişto.

— Doriţi şi dumneavoastră o pereche? îl întreabă stewardesa pe Keith şi îi dă şi lui un pachet.

— Crezi că mă socoteşte retardat? şoptesc în urechea lui Keith. Astea nu sunt doar pentru copii?

— Nici vorbă, Per! Mi-a dat şi mie o pereche. Să nu crezi asta!

Asta mi-ar fi stricat toată călătoria, dar e în regulă. În versiunea lui Keith.

Cea mai fainã parte a fost să fac pipi în avion.

— Keith, e cea mai mare înălţime la care am făcut pipi! spun când mă întorc de la baie. Apoi îmi aduc aminte. Muntele Rainier e mai înalt? Şi acolo am făcut pipi, într-una din toaletele alea albastre. M-am dus într-o călătorie cu clasa domnişoarei Elk.

Keith ştie totul despre domnişoara Elk.

— Nu cred că se pune, îmi spune Keith.

— De ce nu?

— Unu, pentru că pişarea de pe muntele Rainier era pe pământ, şi doi, nu poţi să tragi apa la toaletele portabile. Avionul ăsta are o toaletă în care poţi trage apa.

— Şi unde se duce, Keith?

— Adică?

Keith e la a treia băutură cu umbreluţă.

— Unde se duc tot rahatul şi pipiul?

— Bănuiesc că pică din avion. Ştii doar cum se zice. Căcatul apare când nu te aştepţi.

Mă decid că-mi place să zbor aşa de mult, încât aş zbura chiar dacă n-ar trebui să merg nicăieri. Doar să urc şi să cobor sau dacă ar fi un restaurant în avion. Ce mişto ar fi!

Când aterizăm în Hawaii, urechile îmi pocnesc ca atunci când cobori un deal. Observ două lucruri imediat. Primul e că e foarte cald când ne dăm jos din avion. Celălalt e că toate semnele au cuvinte cu multe aaa-uri, eee-uri, iii-uri şi ooo-uri. Astea sunt vocale. Sunt atât de entuziasmat, încât izbucnesc în râs:

— Hahaha!

— Ce e?

Keith transpiră ca un porc. Evident, nu am văzut niciodată un porc adevărat, decât la grădina zoologică din Parcul Woodland. Dacă unul dintre ei ar transpira, ar arăta precum Keith. Roz şi ud leoarcă.

— Sunt foarte fericit, Keith.

— De asta îmi placi, Per. De asta îmi placi. Asta şi faptul că, acum, ai bani.

Şi izbucneşte în râs.

Sunt mulţi oameni la recuperat bagaje. Unii tipi au ghirlande de flori în jurul gâtului. Miros frumos.

— *Sunt interesaţi de sex.* Aşa că târfele ştiu la cine să meargă pentru bani. Apoi râde şi trage un vânt în acelaşi timp. Clasa întâi, Per, mergem la clasa întâi, până la capăt!

E interesant să mergi cu taxiul. Şoferii ne deschid uşile maşinilor, deşi cu siguranţă că ştiu că putem să facem asta şi singuri. Când eram în avion, mă întrebam cum o fi Hawaiiul, dar e ca şi Everettul, doar că are palmieri, este mai cald şi toată lumea spune: „Aloha”. Nimeni nu spune „Aloha” în Everett. Hotelul nostru e chiar pe plajă. Aud oceanul cum mugeşte, ca o maşină.

— Keith, nu-i aşa că face ca o maşină de spălat? Îmi vine să ţopăi, sunt aşa de fericit. Ştii ce! Hai să ne cumpărăm costume de baie!

— N-avem nevoie decât de pantaloni scurţi, dar mă urmează într-un magazin de suvenire.

E unul în holul hotelului nostru. Un hol e un loc în care se ţin toate lucrurile pe care ai vrea să le cumperi, cum ar fi sutiene din nucă de cocos, lămpi cu fete hula sau prosoape cu delfini.

Chiar nu înţeleg ce spune doamna din magazin şi mă şochez.

— Nu ai zis tu că suntem în America?

Trebuie să-mi ţin mâna în dreptul gurii când îi şoptesc asta lui Keith, ca să nu-i rănesc sentimentele. Chiar nu înţeleg limba. Cu siguranţă că e limba hawaiiană, cu toate vocalele alea.

— Suntem în America, Per. E vorba despre accent, îmi

şopteşte Keith.

Accentele înseamnă că cineva vorbeşte, dar nu ca tine.

Oceanul e minunat în Hawaii. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. E aşa de albastru şi cald, de parcă ai fi în cadă. Stau în apă până la brâu.

— Fantastic, poţi să pluteşti şi pe spate!

Arăt spre Keith. Burta lui e ca o minge uriaşă.

— Şi tu poţi! Dă-i drumul! spune.

— Nu ştiu să înot. Nu vreau să mă înec.

— Glumeşti, nu?

— De ce să glumesc în legătură cu înecul? îl întreb.

Keith e prietenul meu şi încearcă să mă înveţe să înot ca şi câinele. Mă scufund, mă întorc invers şi apoi plutesc pe spate.

— Hei, uită-te la mine! Plutesc! Şi nici măcar nu ştiu să înot! Ce mişto! Ce fain e în Hawaii!

— O să înoţi de-adevăratelea până plecăm acasă. Jur! spune Keith.

Oamenii spun jur când nu sunt siguri că pot face ceva, dar vor să te convingă.

Stăm în apă până la cină. Plutesc pe burtă, îmi ţin respiraţia şi îmi deschid ochii sub apă. Văd peşti! Sunt aşa de entuziasmat, încât vreau să-i spun lui Keith şi mă înec, dar nu mor. Doar îmi intră apă în nas.

— Per, linişteşte-te! Dacă-ţi intră apă în nas nu înseamnă că te îneci.

Mă ridic din nou. Sunt peşti chiar la picioarele mele. E ca şi cum aş fi într-un acvariu gigantic! Încerc să ţopăi pe ocean, dar îmi intră şi mai multă apă în nas şi îl stropesc pe Keith, ceea ce nu-i place deloc.

— Termină! spune.

Nimănui nu-i pasă că se scurge apă şi nisip după noi până în camera de hotel.

Putem face tot ceea ce vrem.

Ce mişto!

31

În Hawaii, răsare cel mai strălucitor soare. O parte din balconul nostru are vedere spre ocean, iar cealaltă parte spre o stâncă mare numită Diamond Head[40]. Mi se pare că sună ca *Diamond Girl.* În trecut era un vulcan, dar a fost închis sau aşa ceva. Cred că ar trebui să-l redeschidă. Ar fi interesant.

Mă imaginez spunându-i lui Keith:

— Hei, Keith! Vulcanul! Fugi!

În hol, au broşuri care îi informează pe turişti cu privire la toate lucrurile pe care le pot face în Hawaii. Turiştii sunt oameni care vizitează locuri şi nu locuiesc acolo. Sunt turist în Hawaii, dar nu sunt turist în Everett. Aş putea fi turist dacă aş merge în Seattle. Asta nu ştiu sigur, pentru că s-ar putea să nu fii turist dacă eşti în acelaşi stat. Toate broşurile sunt colorate şi mi-e greu să mă decid pe care să le iau. Sunt gratuite şi sunt ca nişte vederi, dar au chestii interesante de citit. Ca de exemplu: „Cea mai distractivă petrecere din Hawaii" sau „Salvaţi broasca ţestoasă pe cale de dispariţie" sau „Închiriaţi o limuzină pentru o zi". Luăm pagini şi pagini de asemenea broşuri şi le ducem în cameră. Mă uit la poze cu bărci şi delfini.

— OK, Per, ce-ai vrea să faci? întreabă Keith.

Sunt norocos că el a mai fost în Waikiki, pentru ceva numit R&R când a fost în Vietnam. Îmi spune că-i place să-şi amintească. Buni îmi spunea mereu că a-ţi aminti e altceva decât a-ţi aduce aminte.

— Să-ţi aminteşti! Hahaha! Un prilej bun ca să minţi în legătură cu lucrurile care s-au întâmplat în trecut, pufnea buni.

— Ah, Dumnezeule, gagicile, Per! Trebuia să le alung cu bâta!

Keith era foarte arătos când era tânăr. Aşa spune el.

---

[40] Cap de diamant

— Căcat pe băţ! spunea buni când îl auzea. Mănâncă căcat!

Eu nu rostesc cuvântul cu C.

Cutia lui buni e pe comodă. E întoarsă ca să vadă oceanul prin uşa glisantă din sticlă.

— Deci, unde vrei să-i împrăştii cenuşa?

Keith o mută pe buni cu un centimetru ca să vadă mai bine.

— Cum adică să-i împrăştii cenuşa? întreb.

— Ştii tu. Am mai vorbit despre asta. Să o presari. Să o arunci, spune Keith.

Niciunde. Nu vreau să o împrăştii pe buni în Hawaii, doar să o aduc să viziteze.

— Vrei să spui că o luăm înapoi cu noi acasă?

— Da.

— Nu vrei să laşi măcar o parte din cenuşa ei aici?

— Keith, ce scârbos! Trebuie să fie păstrată toată! N-ai îngropa un trup în două locuri.

Simt că mă supăr puţintel. Mi-e dor de buni. Nu vreau să las nici măcar o bucăţică din ea în Hawaii.

— În regulă. În regulă. M-am prins. Doar o excursie. Nu te ambala!

Keith îmi spune tot timpul să nu mă ambalez. Eu nu-i spun niciodată să nu bea, să nu se scobească în nas sau să nu tragă vânturi.

Keith îl întreabă pe valetul din faţa hotelului:

— Amicul meu şi cu mine suntem aici pentru câteva zile. Ce ar trebui să vizităm?

Un valet parchează maşinile oamenilor. Numele lui e Francisco. Ca jumătate din San Francisco. Seamănă perfect cu Gary, doar că e bronzat, e scund şi are mult păr.

— Mergeţi să faceţi Turul memorial Arizona, spune Francisco.

Ne urcă într-un autobuz şi facem o plimbare cu barca cu motor, pe apă.

— Hei, Keith! Uite! Peşti! strig.

— Şşşş! Nu ţipa! sâsâie el.

Observ că toată lumea de pe vas e tăcută.

Arizona e un vas mort dintr-un război care întristează pe toată lumea.

— Keith! Ia uită-te aici!

Sunt multe nume de oameni care au murit într-un război şi o cameră de rugăciune micuţă cu vitralii de un albastru-galben care scânteiază. Doamna de lângă mine seamănă cu buni, cu excepţia faptului că e mai scundă şi are părul cam pufos. Tenul ei e maro-închis. Al lui buni era alb sau poate, gri.

— Bună, sunt Perry. Cum vă numiţi? Semănaţi cu buni a mea, spun.

— Sunt Myrtle. E şi buni aici cu tine?

Se uită în jur.

— Nu, e la hotel. E moartă, îi spun.

Myrtle ridică din sprâncene şi îşi deschide gura. Arată mai bine după ce îi spun că acum buni e doar cenuşă într-o urnă.

— Şi totuşi, nu o să o împrăştiem, spun.

Myrtle îmi spune că sunt unic. „Unic” înseamnă că nu eşti ca alţi oameni, într-un sens bun. Nu înseamnă diferit, care înseamnă că nu eşti ca toţi ceilalţi oameni, într-un sens negativ.

Vorbim despre război.

— Consider că războiul e un lucru rău. Oamenii mor. Asta e părerea mea.

Buni îmi spunea tot timpul să le spun oamenilor părerea mea.

— Perry, ai grijă să spui că e doar părerea ta. Nu uita că nu toţi oamenii gândesc la fel, îmi spunea buni.

— Da, războiul e rău.

Myrtle trebuie să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi.

Pete de ulei albastre şi strălucitoare se ridică din epavă, bulbucind la suprafaţă. Arată ca bălţile după ploaie când trec maşinile prin ele, după ce a ieşit soarele. Clipocesc şi sclipesc.

În autobuz, spre hotel, îl întreb pe Keith despre război.

— Keith, ai fost la război, nu?
— Mda.
Şi el are ochii înlăcrimaţi.
— Cum e? întreb.
— Nu vrei să ştii, spune şi îşi propteşte capul de spătarul scaunului.
— Ba da, Keith, vreau.
Se întoarce spre mine şi vocea lui bubuie:
— Nu, Perry! Nu, nu vrei!
Stau şi mă gândesc.
Şi cred că e Keith cel care nu vrea, de fapt, să ştie.

32

În Hawaii am învăţat trei lucruri.

Unu – oamenii mă plac pentru că am câştigat la loto. Doi – poţi face lucrurile pe care le vrei chiar dacă eşti mort. Şi trei – dacă vreau ca Cherry să fie iubita mea, trebuie să-i cumpăr cadouri. Am învăţat asta la aeroport. Poţi învăţa o grămadă de lucruri la aeroport.

Aşteptam să urcăm în avion şi ne uitam la toate lucrurile mişto pe care le poţi trimite prin poştă, precum nuci de cocos şi fălci de rechin. Am văzut o fată care semăna cu Cherry. Avea părul blond, nu vopsit cum e al lui Cherry. Era mai înaltă şi avea nasul mai mare, dar avea cercei pe faţă şi tatuaje ca şi ea.

— Fii atent, tipa aia arată precum Cherry! îi spun lui Keith.

— Uită-te la tipul care e cu ea! E destul de bătrân ca să-i fie bunic, mârâie Keith.

Încearcă să tragă cu ochiul într-un sutien-nucă de cocos de pe o fată hula din plastic.

Tipa Cherry probează brăţări şi zâmbeşte.

— Câteodată ăsta e singurul mod în care un tip poate avea o gagică, îmi spune Keith.

Îmi vine o idee.

— Crezi că lui Cherry i-ar plăcea asta?

Îi arăt un colier.

— Da, cu siguranţă. Fetelor le plac rahaturile astea.

I-am cumpărat lui Cherry colierul şi o cutie de alune macadamia[41], îmbrăcate în ciocolată.

Keith a cumpărat o cutie cu pixuri în care – atunci când le apeşi – apare o fată hula dezbrăcată.

Ce mişto!

---

[41] Tip de alune cu boabele de culoare albicioasă, închise într-o cochilie foarte tare, de culoare maronie, cu aromă asemănătoare nucilor de cocos (n.red.)

Eram prea obosit ca să ţopăi în avion. Simţeam că m-am distrat deja cât pentru tot restul vieţii. M-am gândit la asta pe tot drumul de întoarcere. La faptul că tuturor ne este dată la fel de multă distracţie în viaţă, cât creier. Unii o păstrează pentru când sunt bătrâni, în timp ce alţii o folosesc pe toată, la începutul vieţii. Eu mi-o folosesc pe toată la mijlocul vieţii. Ce mişto!

Eram deja acasă de două zile, când am văzut-o pe Cherry. M-am dus să-mi cumpăr un Slurpee, dar era ziua ei liberă. A trebuit să mai iau un Slurpee a doua zi.

— Bună, Cherry! M-am întors din HAWAII!

Bronzul mi se decojeşte de pe frunte. Keith mi-a zis că toată lumea va crede sau că am fost în vacanţă, sau că am o boală de piele groaznică.

Sper că Cherry nu va crede că am vreo boală de piele.

— Am fost în vacanţă şi ţi-am adus ceva.

Îi dau un săculeţ de plastic verde cu alb pe care scrie HAWAII. Zâmbeşte când vede ciocolata. Zâmbeşte larg când vede colierul. O ajut să şi-l pună la gât, chiar în magazin.

— Super! Mersi.

Trebuie să se aplece ca să vadă cum îi stă cu colierul în uşa metalică a frigiderului. Ar fi putut să mă întrebe pe mine. I-aş fi spus că arată minunat.

— Se numeşte scoică puka. „Puka” înseamnă gaură. Hahaha! Mi se pare că e amuzant.

Cherry spune că şi ei i se pare amuzant. Mă prinde de gât, îmi trage capul spre ea şi mă pupă zgomotos pe obraz.

Keith avea dreptate. Cadourile sunt o metodă bună de a-ţi găsi o iubită.

Când ajung acasă mai târziu, trebuie să mă aşez pe canapeaua lui buni şi să ţopăi de fericire.

33

Joia, Mike Dinelli vine la magazin ca să se asigure că sunt bine. Joia după-amiaza, Gary joacă golf şi ia prânzul cu cumnatul lui Leslie, care are nume de fată, dar căruia i se spune Les. Nu-i zic asta. Nu ar fi frumos. Keith se duce la magazinul de produse pentru navigaţie Pacific ca să ia comenzile. Are mai multe responsabilităţi acum. Aşa spune Gary.

John mă sună să vadă dacă a trecut Mike pe la mine şi îmi cere un cec.

David mă sună să vadă dacă a sunat John şi îmi cere un cec.

Elaine mă sună să vadă dacă au sunat David sau John şi-mi spune să-i trimit un cec.

Louise doar mă sună şi-mi cere un cec.

Mike îmi dă câte o carte de vizită cu numele lui, de fiecare dată când vine. Uneori, îmi aduce prânzul. Întotdeauna îmi aduce o pungă imensă de bomboane Hershey’s Kisses. E mişto că nu mai trebuie să mi le cumpăr eu. Trebuie să le pun în frigider pentru că nu pot mânca bomboanele aşa de repede. Nu e bine să mănânci prea multe dulciuri.

Nu pot să ies să iau prânzul cu Mike, pentru că trebuie să am grijă de magazin cu Manny. El spune că putem doar să stăm şi să vorbim.

— Trebuie să începem să ne cunoaştem, Perry. Sunt prietenul lui John şi al lui David şi vreau să fiu şi al tău.

— În regulă, spun.

El este cel care mă protejează şi doreşte o împuternicire. Aduce cu el o foaie de hârtie de fiecare dată când vine.

— Trebuie să semnezi hârtia asta.

— Ce zici, îţi scrii numele aici, deasupra liniei ăsteia?

— Vreau să văd cum te semnezi.

— E important să semnezi.

— Asta te va proteja.

Este pentru împuternicire. Aşa spune el.

Nu vreau să-i scriu nicio împuternicire când lucrez la magazin. Sunt prea ocupat.

Manny e la casă şi îi ajută şi pe clienţi în acelaşi timp. E foarte aglomerat joia. Mă uit prin cataloage ca să găsesc marfă pentru magazin.

— Deci, domnule Crandall, spune Mike şi râde.

— Perry. Spune-mi Perry!

Asta e gluma noastră. I-am spus că atunci când oamenii îmi spun domnule Crandall, mă simt de parcă aş fi făcut ceva rău, iar el mă tachinează. Îmi place când oamenii glumesc. Eu şi Keith glumim des.

— Compania mea are un plan special pentru câştigătorii la loto care au ales opţiunea cu anuitatea. Poţi avea acces la bani acum şi nu trebuie să mai aştepţi după plăţile anuale. Fraţii tăi consideră că asta ar fi o investiţie bună pentru tine.

Mike pare înfometat.

— Vrei să cumperi nişte prăjiturele sau cafea? îl întreb.

Nu mănâncă niciodată cu mine, deşi el aduce mâncarea.

Acum că, la Holsted, există un spaţiu pentru băuturi şi gustări, vin aici toţi pescarii. Stau la mese, beau cafea şi vorbesc unii cu alţii. Gary se plânge că nu cumpără niciodată marfă, dar eu ştiu că nu-i adevărat.

Toate locurile sunt ocupate, aşa că trebuie să stăm în picioare până când îmi termin masa de prânz. Mike cumpără o ceaşcă de cafea decofeinizată. Consider că tipul ăsta de cafea e o porcărie. Ideea de bază a cafelei este să te ţină treaz, dar nu-i spun asta.

— E o afacere bună pentru tine, Perry. Ţi-am face o mare favoare. Ai putea investi banii şi ai putea câştiga mult mai mulţi.

Mike vorbeşte cu voce joasă. Se uită încontinuu la uşă, de parcă ar aştepta să se deschidă.

— Cât de mulţi bani mi-ai da?

E atât de caraghios! Oamenii vor să vorbească despre

banii mei de loterie mai mult decât vreau eu.

— Ei bine, noi luăm restul plăţilor şi tu ai primi patru milioane bani gheaţă chiar acum.

Mike vorbeşte repede, i se văd gingiile roz.

— Dar am câştigat douăsprezece milioane. Patru pentru douăsprezece, nu mi se pare prea corect.

— Dacă ai face treaba asta în oricare alt mod, ai avea de plătit multe impozite enorme. Enorme. În felul ăsta, pentru că poţi să-ţi investeşti toţi banii odată, e chiar în avantajul tău. Trebuie să vorbeşti cu Elaine şi cu fraţii tăi. Ei toţi zic că e un plan bun.

Când spune cuvântul „avantaj”, gândul mă duce la buni.

De fiecare dată când auzea cuvântul ăsta, buni îmi spunea:

— De fiecare dată când cineva îţi spune că „e în avantajul tău”, să ştii, Perry, că de fapt e în *avantajul* acelei persoane. Să nu uiţi! E în *avantajul* altora.

— Ei bine, nu cred că ar fi corect faţă de tine. Adică, ar fi nesimţire din partea mea să profit de tine doar pentru că am câştigat la loto. Ar trebui mai degrabă să investeşti banii pentru tine, spun.

El e prietenul meu. Nu profiţi de prietenii tăi.

Buni ar fi mândră de mine. Mike nu pare prea fericit. De fapt, arată de parcă ar avea nevoie de o pastilă Tums.

— Auzi, Mike? Nu vrei un Tums? întreb.

Îmi fac griji. Mike e prietenul meu şi nu vreau ca prietenii mei să fie bolnavi.

Ăsta e momentul când Mike se opreşte din vorbit. Când oftează din toţi rărunchii şi pleacă.

Arată de parcă ar avea griji.

Odată a înjurat. Chiar dacă de-abia s-a auzit, eu l-am auzit. Am două urechi bune.

— Nu e frumos să înjuri, i-am spus, iar el şi-a cerut scuze.

Eu nu înjur cu voce tare, dar mulţi oameni fac acest lucru. Ca şi băiatul care aduce ziarul de duminică şi, când îl aruncă, ratează preşul de la intrare. Strigă cuvântul cu F. Sau, dacă vorbeşte Keith, spune ceva cu F aproape în

fiecare propoziţie. Buni îl tot atenţiona că o să-i spele gura cu săpun. Chiar ar fi făcut-o. Asta-mi făcea mie când înjuram. Spunea că a fi beat nu e o scuză pentru a fi necioplit şi nesimţit. Aşa-i spunea lui Keith.

Dar eu ştiu că nu sunt nici necioplit şi nici nesimţit. Hahaha! Rimează. M-am prins. „Rimă” înseamnă cuvinte care sună la fel, ca Cherry şi Perry.

Oricum, era săpun de păcură. Îl folosea ca să-mi spele gura. E maro şi are gust de varză de Bruxelles, din care nu mănânc, pentru că îmi vine să vomit. Şi săpunul de păcură mă făcea să vomit, aşa că buni mă ameninţa doar cu spălatul gurii, dacă vorbeam murdar. Nu trebuia să facă mai mult. Era aşa de deşteaptă!

Când s-a întors Keith, Manny i-a spus că am avut un vizitator. Ce gură-spartă!

— Cine a fost, Per?

Keith îşi împachetează berea în hârtie ca să poată să servească şi clienţii şi să bea în acelaşi timp.

— Un tip, Mike. E un protector.

— Nu mai vorbi cu tipi din ăştia! O să intri în bucluc. Ţi-a lăsat o carte de vizită? Cum îl cheamă?

Îi dau cartea de vizită de la Mike. Îmi dă câte una în fiecare joi. Am o mulţime.

— Ce dracu’ înseamnă „protector”?

Keith îmi aruncă o privire care mă face să fiu bucuros că e prietenul meu. Ştiu că el crede că trebuie să aibă grijă de mine, întocmai ca şi Mike, dar pot să-mi port şi singur de grijă. Keith ia o înghiţitură lungă de bere, mototoleşte cartea de vizită şi o aruncă în gunoi.

Am Puterea.

Aşa zice Mike.

34

— A sunat Marleen de dimineaţă, spune Keith. Scapă la trei. Putem să plecăm de la serviciu devreme şi să vorbim cu ea pe *Diamond Girl.*

— Marleen? Nu cunosc nicio Marleen.

— E reportera aia, spune Keith. Îţi aminteşti? Scrie un articol despre noi.

Acum înţeleg de ce poartă cravată şi pantaloni curaţi.

Gary nu e supărat că ne luăm liber pentru interviu.

— Publicitate, Keith! spune. Aveţi grijă să vorbiţi despre magazin şi să scrie adresa corectă în ziar. Uite! Daţi-i un breloc şi un pix cu magazinul de produse pentru navigaţie Holsted.

— La naiba, îi dau vreo cinci! spune Keith.

Marleen e înaltă, are o voce gravă şi poartă blugi şi o flanelă. Are cizme negre mari, ca ale lui Keith, pe care şi le dă jos ca să urce pe *Diamond Girl.* Pe bărci nu se poartă cizme, pentru că lasă urme negre pe fibra de sticlă. Marleen seamănă mult cu Keith. Părul ei are aceeaşi culoare gri-maro ca al lui şi e prins la spate într-o coadă de cal, ca a lui.

— Bună, Perry. Sunt Marleen. Arleen cu un M.

Îmi strânge mâna cu putere şi simt cum îmi amorţesc degetele.

Izbucnesc în râs.

— Hahaha! Eu sunt Perry cu P! spun, şi îmi masez degetele. Ştii, te-am văzut la televizor!

— Se prea poate! La ştiri.

Marleen îmi zâmbeşte.

Îi şoptesc lui Keith:

— Un star de televiziune! Mişto!

Keith pare dezamăgit şi îmi şopteşte:

— O *dike*[42]*,* Per! Ce noroc pe mine!

[42] Lesbiană

Dike înseamnă şi o construcţie care opreşte apa, şi o fată căreia îi plac alte fete, în loc de băieţi. Ce interesant! mă gândesc eu. Un baraj e puternic şi opreşte apa. Poate de aceea fetele cărora le plac alte fete sunt numite *dike.* Probabil sunt puternice. Marleen e drăguţă. Îi număr firele de păr de pe bărbie în timp ce vorbesc cu ea.

— Oamenii profită şi ajung la concluzii greşite, înţeleg… şi vocea i se stinge ca finalul unui cântec.

Spune „înţeleg" de vreo şaisprezece ori. Ştiu pentru că le număr. Apoi, pune întrebarea greşită:

— Deci, oamenii te tratează diferit când află că eşti retardat?

La început, nu spun nimic. Dacă aş fi un desen animat, mi-ar ieşi aburi din urechi.

— Nu ştiu. Ce credeţi?

Picături de scuipat îmi zboară din gură. Acum chiar m-am enervat.

— Păi… Marleen se uită la Keith. Am spus ceva ce nu trebuia?

— Bingo! spune Keith. Îşi strânge ţigara între degete şi azvârle chiştocul peste bord. Per nu e retardat. E lent. Asta e altceva decât retardat.

— Care e numărul tău? o întreb pe Marleen.

Mâinile îmi tremură.

E derutată.

— Adică, numărul meu de telefon? Ce vrei să spui?

— Nu. Numărul tău. Numărul meu e 76. Nu sunt retardat. Care e numărul tău? întreb.

— Nu-l ştiu.

— Hahahaha! râd. Atunci de unde ştii că nu eşti retardată?

— Nu sunt.

— De unde ştii?

— Ştiu că nu sunt.

Se uită la Keith de parcă i-ar cere ajutorul.

— Nu te uita la mine! Are dreptate. Nici eu nu ştiu ce număr am. Căcat! Am fost şi înrolat în armată. Aş putea fi

retardat.

Keith se apleacă să-şi mai aprindă o altă ţigară.

Marleen scrie tot ceea ce îi spun şi alte lucruri pe care nu i le spun. Mă uit peste umărul ei în carneţel.

Keith ştie că sunt încă furios şi mimează cu buzele: „Îmi pare rău”.

Deşi Keith pare dezamăgit că lui Marleen îi plac fetele, se înţeleg destul de bine. Râd şi beau împreună. Marleen ţine o ladă frigorifică plină cu bere în spatele camionetei. Sunt sticle, nu cutii. Îmi oferă şi mie una.

— Nu, Perry nu bea alcool. *Nada!* E un abstinent cu frica lui Dumnezeu, spune Keith.

Asta înseamnă că nu beau bere.

— Uită-te la camioneta asta, Per! Şi mai are şi patru locuri! Arată spre locul în care e parcată camioneta verde a lui Marleen. Doamne, ce-mi mai plac camionetele de calitate! spune Keith.

— Şi mie! e de acord Marleen şi ia o altă duşcă de bere.

Nu dă semne că va pleca prea curând. Stomacul meu chiorăie de parcă aş fi Gigi. E aproape ora cinei. Keith pare că a uitat cu desăvârşire să-i dăruiască lui Marleen brelocul şi pixul sau să vorbească despre muncă. Mă gândesc profund la ce aş putea să-i spun ca să plece.

— Tipul ăla din închisoare. Numărul lui era şaizeci şi nouă, spun.

— Despre cine vorbeşti?

Marleen se opreşte din scris şi îşi ridică privirea.

— Despre Russell. Îl chema Russell. Probabil că prietenii îi spun Rusty.

Aşa am hotărât eu şi Keith.

— Russell James Cook. Aşa-l chema. Sunt mai mulţi cu numele ăsta. O grămadă. Caută-i la tine la ziar, i-a spus Keith. Se întâmplă des. Mai ales în Texas.

— Despre ce vorbeşti?

În timp ce Keith îi explica lui Marleen despre Rusty, mi-am amintit de vremea când am aflat prima oară despre asta. Acum zece ani. Îmi citea ziarul la serviciu. Credea că

m-ar interesa să aflu despre Russell.

— Per? Ia uită-te la asta! E vorba de un tip condamnat la moarte. Coeficientul lui de inteligenţă e şaizeci şi nouă. Nu vrea să consimtă că e retardat. Dacă ar consimţi, ar primi doar închisoare pe viaţă. În schimb, o să fie prăjit. Ce zici de asta?

Keith considera că e o prostie. Russell locuia în Texas. Dacă ucizi pe cineva în Texas, eşti prăjit.

— Nu pot să înţeleg de ce un tip, în loc să facă închisoare, preferă să moară decât să admită că e retardat! a spus.

Şi Marleen spune acum acelaşi lucru.

— Nu înţeleg de ce a făcut un asemenea lucru. A fost executat, nu?

Cât de idioţi pot fi oamenii câteodată!

— Russell a preferat să moară decât să spună că e retardat, iar eu aş face la fel.

Sunetul vocii mele se ridică spre velele lui *Diamond Girl.*

Încă îmi amintesc titlurile din ziar. Numai despre asta s-a scris timp de două săptămâni. Şi apoi l-au omorât.

35

Oamenii îi puneau întrebări lui buni:

— Maică-sa nu ştia?

— Avea peste patruzeci de ani?

— Nu şi-a făcut analizele?

— Nu l-a putut naşte la termen?

Buni se enerva.

— L-aţi omorî doar pentru că e mai lent? Aţi face asta?

Primul meu test de inteligenţă n-a fost bun. Mi-a ieşit un număr mic, iar buni şi bunu erau supăraţi. Buni m-a întrebat despre test şi i-am povestit. Două lucruri. În primul rând, mi-era teamă. Credeam că am dat de belea. Şi în al doilea rând, îmi venea să fac pipi, foarte, foarte tare. Mi-era teamă că o să-mi ud pantalonii şi ceilalţi copii o să râdă. Nu m-am putut concentra. „A te concentra” înseamnă să faci tot posibilul. N-am putut să fac tot posibilul. Deoarece coeficientul de inteligenţă nu a fost bun, nu am mai putut să fiu în clasă cu Kenny şi cu ceilalţi copii. Buni mă ajuta la teme.

— Eşti lent, Perry! Nu există nimic rău pe care timpul să nu-l rezolve.

În acel moment, când buni a plescăit din limbă, s-a auzit ca şi aspersorul de la şcoală. A rugat-o pe învăţătoare să-mi mai facă încă o dată testul, dar ea nu a fost de acord.

— Coeficientul de inteligenţă nu se va schimba în mod concludent de la un test la altul. Cam zece la sută.

Învăţătoarea nu a vrut să-mi mai facă un alt test.

Buni era furioasă.

— Vreţi să spuneţi că v-aţi putea înşela? Că ar putea avea cu zece puncte mai mult?

— E puţin probabil.

Oamenii spun asta când nu au dreptate şi când nu mai vor să se certe.

Totul a fost altfel cu domnişoara Elk, noua mea

învăţătoare. M-a ajutat să fac un test cu numere. Mi-a zis că pot să fiu tot ce îmi doresc. Mi-a zis că, dacă nu vreau să fiu retardat, nu o să fiu. Stăteam după ore şi făceam teste până când nu mi-a mai fost frică. Îmi explica mereu cât de importante sunt testele de inteligenţă. Încercam din răsputeri să fac tot posibilul. Mi-a ieşit numărul 76. Era mai mare decât 75. Era un număr bun, a zis buni. Cel mai bun număr posibil, au chiuit ea şi bunu.

Eram mulţumiţi, dar şcolii nu-i păsa. Au spus că al doilea test nu contează, m-au luat din clasa domnişoarei Elk şi m-au pus într-o clasă „de toleranţă”. Am plâns în fiecare zi. Apoi, buni a spus că nu mai trebuie să merg la şcoală.

Când m-a întrebat Keith, i-am povestit totul. Am vorbit despre multe lucruri. Despre şcoală. Despre mâncărurile preferate. Despre navigat. E prietenul meu. Prietenii vor să ştie totul despre tine.

— Buni a fost o profesoară bună. Nu-i păsa că sunt lent, dar mulţi nu acceptă asta.

Le spun numele. Îi ştiu pe de rost.

— Mai întâi, şoferul de autobuz. Se enervează dacă nu-ţi scoţi abonamentul repede sau dacă nu ai bani potriviţi. Apoi, doamna de la casa pentru cincisprezece sau mai puţine produse, de la magazinul universal.

Trebuie să respir adânc şi des, pentru că mi-e greu să vorbesc despre faptul că sunt lent.

— Dacă stai la rând la casa aia şi nu mai ştii câte lucruri ai cumpărat – poate ai mai multe cutii de lapte sau de suc – atunci oamenii cred că eşti retardat, se holbează la tine şi vorbesc urât. Dacă ai douăzeci de produse şi stai la rând la casa pentru cincisprezece sau mai puţine produse, dar eşti la costum şi vorbeşti la mobil şi arăţi important, atunci nu eşti decât nesimţit. Asta e în regulă. E mai bine să fii nesimţit decât retardat, îi spun.

Îi explic lucruri pe care el nu le ştia. Nu ştia că sunt multe numere care înseamnă retardat. Când eşti retardat, ai mai puţin de 70 sau mai puţin de 75.

Dar nu când ai 76. Niciodată când ai 76.

36

Îmi place să merg pe jos până la magazinul universal din port. Mă relaxează. Pot să gândesc. Câteodată, mai şi fredonez. Există trotuar până acolo şi e uşor de ajuns oricând, în timpul zilei sau al nopţii. E aproape de apă. Mă duc acolo să cumpăr ravioli Chef Boyardee pentru cină. Ravioli sunt bucăţi mici de carne, învelite în aluat, peste care se toarnă sos pentru spaghete. Au gust bun, sunt uşor de pregătit şi sunt mai bune decât SpaghettiOs. Le pui în cratiţă şi le încălzeşti până vezi bule mici de apă. E important să nu te apropii cu faţa de ele, pentru că pot exploda, te lovesc în faţă şi te rănesc. Cam ca şi coşurile de sub piele. Când intru în magazin, clopoţelul clincăne.

— Bună, Cherry! strig.

Cherry poate face pe oricine să se simtă bine. E aşa de drăguţă! Vreau să o întreb dacă e iubita mea azi, dar mă abţin când o văd. Ceva nu e regulă. E căzută în spatele tejghelei şi plânge. Îmi dau seama pentru că are ochii roşii şi îi atârnă muci pe inelul din nas. Bine că are un şerveţel şi îşi şterge nasul.

— Bună, Perry!

Când îşi şterge faţa, observ că e vânătă în jurul unui ochi şi că are o zgârietură lungă pe obraz. Arată ca braţul meu după ce am fost bătut.

— Cherry! Dumnezeule! Ai avut un accident?

Poate că a avut un accident de maşină. Dacă a avut un accident, atunci e norocoasă că e în viaţă. Accidentele de maşină pot fi foarte grave. Poţi muri într-un asemenea accident.

— Nu. Da. Da, cred că poţi să-i spui şi aşa. Îşi şterge nasul din nou, se aude de parcă ar fi o raţă sau poate o gâscă de la grădina zoologică din Parcul Woodland. Viaţa mea e un accident de maşină, şi începe să plângă din nou, tare.

— Cherry, te rog, nu plânge!

O mângâi pe mână şi pe umăr. Îşi şterge nasul.

Iubiţii îşi ajută iubitele când au probleme, dar eu nu ştiu ce să fac.

Mă decid să cumpăr sendvişuri pentru prânz de la magazinul universal şi să nu mai merg la Gilly’s, ca să pot vorbi cu Cherry mai mult. Cherry merge cu mine în spate şi mă ajută să le aleg pe cele potrivite.

— Lui Manny îi plac cele cu brânză. Ai cu brânză?

Ştiu că nu au din cele cu rac artificial. Au cu ton, ceea ce în regulă. Îmi place tonul. Când termin de ales sendvişurile, Cherry pare mai fericită, cu excepţia ochiului ei vânăt. Îmi atinge mana când îmi dă înapoi restul.

— Mersi, Perry! spune. Mersi mult!

Mă întorc la serviciu şi mă întreb ce fel de accident o fi avut.

Keith nu e în biroul lui Gary şi stă de vorbă cu un cumpărător în timp ce eu car mâncarea în camera din spate. Manny stă rezemat de perete şi citeşte ziarul.

— Magazinul universal din port? Nu-mi plac sendvişurile lor, comentează Manny.

Tot timpul are ceva de comentat în legătură cu sendvişurile de la magazinul universal din port, dar le mănâncă întotdeauna, chiar şi coaja.

Prin uşa deschisă, aud un bărbat care vorbeşte cu Keith. Vocea lui e puternică şi monotonă. Ca şi a prezentatorului ăluia de la televiziune. Stau lângă uşă. Vreau să-i spun lui Keith de sendviş, dar nu vreau să-l întrerup. Nu e politicos.

— Aşadar, îl cunoşti? întreabă bărbatul.

Împinge un cărucior gol, înainte şi înapoi, pe podea. Roţile fac ZDRONC! ZDRONC! Mă întreb despre cine vorbeşte.

— Da, spune Keith. Îl cunosc.

— Sunteţi prieteni buni?

Bărbatul se uită la mine, apoi la cărucior şi apoi la Keith. Seamănă cu Manny, doar că are păr argintiu şi picioare mai mari.

— Da, ne cunoaştem de mult timp.

Keith îmi face semn cu mâna să mă apropii.

— Cred că e minunat să ai un prieten milionar, spune bărbatul. M-am prins. Vorbesc despre mine. Mă simt jenat.

— Uite, fă cunoştinţă cu Perry Crandall! Perry, el e Ernie. Ernie, Perry!

Keith îmi pune o mână pe umăr.

— Mă bucur să te cunosc, Ernie! îi spun întinzând mâna.

Ernie se uită de la Keith la mine.

— Interesant. Carevasăzică… îţi împărţi câştigurile cu familia şi cu prietenii?

— Desigur, spun. Să împărţi e un lucru frumos.

Keith îşi flutură mâna prin aer.

— Ei, face ce doreşte!

— Sunt sigur. Sunt sigur. Norocosule!

Ernie râde de parcă ar lătra. Merge spre uşă şi împinge căruciorul cu o mână. Căruciorul se loveşte de perete şi ricoşează.

— La naiba! spune Keith. Oamenii nu sunt doar entuziasmaţi să cunoască un câştigător la loto, ci chiar şi un prieten al acestuia. Şi mai sunt şi invidioşi, pe deasupra.

Mă urmează în camera din spate să-şi ia sendvişul.

Asta e altă treabă. Oamenii sunt invidioşi pe loterie.

Nu i-am cumpărat bere lui Keith. Am cumpărat doar coca-cola, dar nu pare să observe.

Când muşc din sendviş, îmi amintesc că trebuie să-i spun ceva lui Keith.

— Cherry are un ochi vânăt şi o zgârietură pe obraz, spun.

— Ce? Cum?

Keith se îndreaptă în scaun.

— Un accident, răspund.

— Căcat! Dracu’ să-l ia! mârâie Keith.

Îşi rupe sendvişul în bucăţi şi-l aruncă la gunoi.

— Mă întorc!

Parcă ar fi Terminator. Ce mişto! Mă ridic să-l urmez. Poate Keith are diaree. Oamenii pleacă repede când îi

apucă cufureala.

— Keith, nu vrei un Pepto-Bismol? Am Pepto-Bismol.

Dar nu spune nimic. Nu se duce la baie.

În schimb, îşi smulge jacheta de pe perete şi dispare pe uşa de la intrare.

37

Dacă un tată îşi snopeşte fiica în bătaie nu înseamnă că va merge neapărat la închisoare. Dar când un tip îl snopeşte în bătaie pe tată pentru că şi-a bătut fiica, ajung amândoi la închisoare. E o chestie foarte derutantă. Nu ai dreptul decât la un telefon când eşti arestat. Am aflat asta de la Keith. A putut să dea un telefon imediat, pentru că poliţistul Roy Mallory l-a recunoscut când l-a văzut la secţie. Keith m-a sunat pe mine.

— Trebuie să mă scoţi pe *bail.* Vino să mă iei. Yo e la magazinul universal din port, spune Keith.

— Nu am carnet de şofer, îi spun.

— Ştiu. Şi Cherry trebuie să fie pe drum. Am nevoie de cinci sute de dolari. Adu-ţi carnetul de cecuri!

Bail înseamnă să scoţi apa care-ţi intră în barcă sau bani care te scot din puşcărie. După ce închid, aud o bătaie în uşă. E Cherry cu un rucsac.

— Perry, trebuie să-l scoatem pe Keith de la închisoare.

Gâfâie pentru că a fugit pe scări.

— Ştiu. M-a sunat, îi spun. Mă întreb cum e la închisoare. Cred că e înspăimântător. Mă întreb dacă Keith e înspăimântat.

— Nuuu. Cred că pe Keith nu-l înspăimântă nimic, spune.

Mă surprinde că Cherry ştie unde locuiesc, dar apoi îmi amintesc de momentul în care am fost atacat la magazin şi l-a ajutat pe Keith să mă aducă acasă. Cămaşa ei e zdrenţuită la poale şi blugii îi atârnă pe jos. Burta îi iese peste curea. E moale şi albă. De buric e prins un inel din aur. E atât de frumoasă, încât mă uit ţintă în ochii ei. Sunt căprui, roşii şi umezi.

— Trebuie să-i duc nişte bani lui Keith, pentru cauţiune, spun.

— Conduc eu. O luăm pe Yo. Keith mi-a aruncat cheile înainte să-l ia poliţiştii.

Cherry se smiorcăie şi îşi şterge ochii cu mâneca. Cred că ar trebui să folosească un şerveţel, pentru că tot machiajul negru e acum pe cămaşa ei albă.

— Am nevoie de o locuinţă, spune. Nu mă pot întoarce acasă. Niciodată. Inspiră ca şi cum i-ar fi greu să vorbească. Nu cunosc pe altcineva în afară de tine sau de Keith. Nu pot ruga pe altcineva. Pe nimeni altcineva.

Spune asta încet, tandru şi repede. Faţa ei e îndreptată în jos de parcă ar fi tristă sau de parcă s-ar aştepta să-i spun nu.

— Da, spun. Da, poţi sta aici.

De ce ar refuza-o cineva, mă întreb. N-aş putea-o refuza niciodată pe Cherry.

E mai scundă decât mine şi arată ca o pisicuţă care trebuie ţinută în braţe. Râcâie podeaua cu piciorul. Unghiile de la picioare sunt mov. Cred că e cam frig ca să ţi se vadă picioarele prin pantofi, dar se pare că lui Cherry nu-i pasă.

— Hai să mergem să-l luăm pe Keith!

Când Cherry mă aude spunând asta, lasă rucsacul să cadă pe jos şi zâmbeşte. Ochii ei sunt încă înlăcrimaţi, dar zâmbetul ei e atât de frumos, că rămân fără grai. Îmi simt faţa fierbinte. Mă aplec să-mi leg şireturile de la pantofi, îmi iau jacheta şi-mi bag portofelul în buzunarul de la spate.

E bine că e Cherry cu mine, pentru că ea trebuie să descopere unde e secţia de poliţie Everett din centru. Nu ştiu să conduc. Sunt impresionat că Cherry ştie să conducă o maşină cu cutie de viteze manuală. Yo tremură de două ori când uită să apese pe ambreiaj.

— E uşor să te încurci, pentru că sunt trei pedale acolo jos, Cherry. Te descurci bine.

E important să le spui oamenilor că se descurcă bine.

Vorbeşte cu mine tot drumul până la secţie.

— Tocmai scăpasem de la muncă. Lucrasem în schimbul de dimineaţă. Am plecat chiar după ce ţi-ai cumpărat tu sendvişurile. Tata ajunsese deja acasă. Nu mă aşteptam să ajungă aşa de devreme şi i-am spus că, dacă mă mai atinge o dată, chem poliţia. Pe bune, de data asta. Credea că

glumesc. A ţipat la mine şi m-a plesnit atât de tare, încât mi-a dat sângele. Am fugit în baie, am luat telefonul şi am sunat la nouă-unu-unu. Apoi, Keith a intrat valvârtej pe uşa din faţă, asemenea lui Hulk, cu pumnii în aer. A fost super! L-a lovit pe taică-meu în faţă, l-a izbit de perete şi l-a ameţit. A fost uimitor. Cherry oftează. Am fost aşa de dezamăgită că sunasem la poliţie! A fost prima oară când i-am sunat, pentru că m-a bătut. I-au arestat pe amândoi.

— Aş fi vrut să fiu şi eu acolo.

Am pierdut totul. Trebuie să fi fost foarte interesant.

Amândurora ne plac benzile desenate cu Hulk. Şi Slurpee şi ciocolatele PayDay.

Poliţistul Mallory ne recunoaşte pe Cherry şi pe mine şi ne arată împrejurimile personal, pe când ceilalţi poliţişti îl scot pe Keith din închisoare. Îmi arată cum funcţionează dispozitivul de luat amprente şi mă murdăresc cu cerneală neagră pe degete. Mi-a spus că, de obicei, nu acceptă cecuri, dar ştiu că al meu e bun. Ce mişto!

Keith e foarte bucuros să ne vadă. Are doar o tăietură mică deasupra ochiului, o buză umflată şi cămaşa plină de sânge.

— Mulţumesc, Per!

Keith mă bate pe spate. Îmi mai spune mulţumesc de încă vreo zece ori. Cherry îl îmbrăţişează pe Keith şi îi spune mulţumesc de vreo douăzeci de ori. Eu nu bat pe nimeni pe spate. Plătesc doar amenda lui Keith. Keith îndeasă o grămadă de hârtii în buzunar şi mergem la Yo. Se aşază pe locul şoferului şi eu mă înghesui lângă Cherry, lângă uşa din dreapta. Nimeni nu spune prea multe pe drumul spre casă. Doar Cherry îşi mai trage nasul din când în când. Parcă e Gigi când îşi caută mâncarea pe jos.

Gary ne aşteaptă în faţa magazinului.

— Ce naiba se întâmplă, Keith? M-a sunat Roy Mallory! Mi-a zis că te-ai bătut cu cineva.

— S-a rezolvat. Nu-ţi pune fustele în cap!

Ce caraghios! Doar fetele poartă fuste. Gary nu râde şi vorbeşte încet cu Keith, apoi pleacă.

Stăm în parcare, uitându-ne unii la alţii şi apoi Keith ne urează noapte bună. Se îndreaptă spre barca lui, bătându-se pe buzunare. Îmi dau seama că-şi caută ţigările Camel. Cherry mă urmează sus. Se tot uită înapoi după Keith când urcăm scările, dar el nu se întoarce. Îşi muşcă buza când descui uşa.

Îi arăt apartamentul.

— Poţi dormi în patul meu şi eu o să dorm pe canapeaua lui buni. Uite baia şi un prosop curat.

N-am mai avut alţi musafiri decât pe Keith şi lui nu-i spun nimic.

Când îi arăt televizorul, îmi dau seama că e impresionată.

— Super!

Şi îşi trece mâna peste bluză cum fac şi eu când nu-mi vine să cred că am, în sfârşit, un televizor.

O las pe Cherry să facă duş prima. Iese cu părul ud care fâşâie când îl piaptănă. Poartă pantaloni roz de trening, o flanelă şi se aşază pe canapeaua lui buni. Intru şi eu în baie. Când ies în pijama şi în halatul de baie, Cherry se uită pe fereastră. Keith stă în cockpit şi fumează. *Diamond Girl* stă liniştită pe apă. Îi văd carcasa reflectată pe suprafaţa neagră, ca şi cum ar fi două bărci. Mă simt ciudat stând lângă Cherry. Cam agitat, emoţionat, excitat. Îmi transpiră mâinile. Penisul îmi e sculat. Iau pledul pe care l-a făcut buni, mi-l înfăşor în jurul mijlocului şi mă întind pe canapea. Îmi ţin pleoapele închise cu putere. Nu ştiu ce să fac altceva. Cherry intră în dormitor.

Când trece pe lângă mine, îşi întinde mâna, mă mângâie pe obraz şi spune:

— Noapte bună, Perry! Şi mersi!

Aud uşa închizându-se şi încerc să adorm. Îmi trebuie mult, mult timp. Încă îi simt atingerea pe faţă. Se aud zgomote prin perete şi ceasul din bucătărie ticăie. Tic-tac, tic-tac.

Cred că am adormit pentru că am visat-o pe Cherry. Plângea şi pe urmă râdea. L-am trântit pe jos pe taică-său dintr-o singură lovitură, dar n-am ajuns la închisoare. Eram

ca Hulk, dar mai frumos şi mai înalt, cu părul blond. În vis, Cherry îşi punea o mână în jurul mijlocului meu şi îmi atingea penisul.

Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea.

Când mă trezesc, pantalonii de pijama îmi sunt uzi, dar nu de la pipi.

Cherry doarme încă. Hainele mele de ieri sunt încă pe jos în baie. Le iau pe mine pentru că nu vreau să merg în dormitor să-mi iau altele curate.

Pun pijamaua în maşina de spălat, apoi pregătesc terciul şi-mi fac cuvintele.

Îmi place de Cherry foarte, foarte mult.

38

— Aşadar, ai o colegă de apartament acum.

Aşa spune Gary. Apoi, întreabă de fiecare dată:

— Cum vă înţelegeţi?

Spun „bine”, dar nu e vorba doar de mine, ci şi de Keith. Amândoi avem o colegă de cameră. E ca şi cum am împărţi-o pe Cherry. Ea petrece mult timp pe *Diamond Girl.* Cherry şi Keith vorbesc şi fumează în cockpit. Îmi spune că, pentru că eu nu fumez, nu e corect ca ei să pufăie în apartamentul meu, dar eu le spun că nu mă deranjează. Îmi aminteşte de buni, cu excepţia faptului că ţigările lor nu sunt mentolate şi fumează mai mult de două.

Eu şi Keith mâncăm bine la cină acum. Cherry găteşte mâncăruri ca Hamburger Helper[43], chili[44], Chicken Tenders[45] şi ne pune să mâncăm amândoi salate. Mâncăm şi deserturi bune, ca HoHo[46], Twinkies[47] şi budincă la conservă. Îmi face curăţenie în baie şi spală pe jos. E aşa de mişto! Nu mai trebuie să fac nimic. Ne spală chiar şi toate rufele. Miercuri dimineaţă, trebuie doar să-mi amintesc să le pun pe cele murdare în coşul de rufe.

„N-am de gând să caut prin fiecare nenorocită de cameră din apartament ca să-ţi găsesc rufele, Perry!”

Chiar şi când e *pissed*[48]*,* Cherry e frumoasă. *Pissed* nu e un cuvânt urât. Nu e ca şi când ai spune *I have to take a piss*[49] sau *piss on it*[50]*.*

Îmi împătureşte hainele. Eu trebuie doar să pun masa. Keith mănâncă cu noi în fiecare seară. Îi spun lui Cherry că

---

[43] Marcă de mâncăruri instant, la cutie (n.red.)

[44] Tocană condimentată, cu ardei iuți și carne (n.red.)

[45] Bucăți lungi prăjite de carne de pui fără os (n.red.)

[46] Prăjituri glazurate, umplute cu cremă, de formă cilindrică (n.red.)

[47] Prăjituri din aluat pufos, umplute cu cremă (n.red.)

[48] Supărată

[49] Trebuie să mă piș

[50] Las-o baltă!

pot găti eu, dar ea spune că trebuie să-şi câştige dreptul de a sta la mine. Încă mai lucrează la magazinul universal din port, dar nu o las să-mi plătească chirie.

Munceşte din greu, ca mine. Uneori răspunde la telefon.

— Cine e Elaine? mă întreabă.

— Soţia verişorului-frate David.

— Ţi-a lăsat un mesaj. Spune că are nişte hârtii pe care trebuie să le semnezi. Care e problema ei? M-a făcut curvă la telefon. Nici măcar nu mă cunoaşte! I-am trântit telefonul. Ce scârbă!

Când Keith şi Cherry sunt pe *Diamond Girl,* mă duc în dormitor. Lucrurile lui Cherry sunt împăturite frumos în comoda mea. Împărţim apartamentul, dar eu intru în dormitor doar ca să mă uit la cutiile lui buni şi bunu. Când mi-e dor de ei, mă uit la poze şi le aranjez lucrurile. Împrăştii totul în jur.

E aproape ora prânzului şi aud uşa de la apartament deschizându-se.

— Perry? Eşti aici?

E vocea lui Cherry. Parcă ar cânta. Îi iubesc vocea.

— Vrei macaroane cu brânză la cină? Am cumpărat şi hot dog! Am fost la magazin cu Keith, strigă.

Împing cutia spre perete, chiar când intră în cameră. Miroase a fum de ţigară. Îmi place mirosul, pentru că îmi aminteşte de buni. Nu am timp să-mi iau lucrurile împrăştiate pe pat.

— Perry? Ce sunt toate astea?

— Lucrurile lui buni şi ale lui bunu. Sunt ale mele acum.

— Mişto! spune. Eşti norocos. Eu nu am aşa ceva. Nu am nimic de la familia mea.

Se aşază pe marginea patului şi se uită la amintirile mele. Scot picupul lui bunu şi pun un disc.

— Ăsta e Sousa. Cei din armată merg în pas de marş pe muzica asta, îi spun.

Batem din picioare pe muzică.

— Asta ce e? întreabă şi despătureşte o foaie de hârtie. Pare a fi o listă.

I-o iau din mână. Include toate numele oamenilor pe care trebuie să-i ascult: Gary, poliţistul Roy Mallory, pompierii.

Citesc toate numele.

Pot să fac ce spun ei, zicea buni.

Nu am mai citit lista asta de mult timp. Nu am mai avut nevoie de ea. E ca şi cum aş putea decide singur de cine să ascult acum.

— Nimic, spun.

O împăturesc din nou şi o pun în cutia lui buni.

39

Primul meu Crăciun după ce am câştigat la loterie a fost mişto-trist. Mişto pentru că Crăciunul e magic, dar trist pentru că buni nu era cu mine. Mie şi lui buni ne plăceau decoraţiunile de Crăciun.

— Cherry! Eu şi Keith mergem diseară să ne uităm la luminile de Crăciun. Vrei să vii şi tu?

Nu ştiu de ce, dar încep să transpir şi am crampe ca şi când aş fi mâncat prea multe nacho cu brânză şi ardei sau ori de câte ori o vizitez pe Cherry la magazinul universal din port. Nu mai are ochiul vânăt şi se dă cu albastru strălucitor pe gene.

— Sigur. Da. Pare distractiv.

Mi se pare că vorbeşte serios. Cherry vorbeşte serios întotdeauna. De aia îmi place de ea. Îmi vine să strig: „Uraaa” şi să ţopăi. Mă abţin până ajung la Holsted ca să fac asta.

Îi spun lui Keith că o să vină şi Cherry şi Manny râde de mine în spatele casei. Părul lui e atât de negru şi des, încât pare un leopard, doar că nu are pete, labe sau dinţi ascuţiţi. E slăbănog şi miroase a usturoi azi.

— Perry are o iubită. Perry are o iubită.

Manny cântă încet ca să nu-l audă Keith.

Îi spun să înceteze. Mi-e jenă şi simt că mă înroşesc. Manny se concentrează atât de tare ca să mă tachineze, încât nu-l aude pe Keith în spatele lui.

— Taci dracu’ din gură, idiotule!

Keith ştie întotdeauna ce să spună. Adaugă:

— Crăciun fericit, boule!

Şi îi înmânează un plic cu unul dintre cecurile-bonus pe care l-am ajutat pe Gary să le scrie.

Am fost foarte fericit să le dau tuturor bonusuri de Crăciun. Manny zâmbeşte atotştiutor şi îşi deschide felicitarea de Crăciun de la magazinul Holsted. Îi pică faţa

când vede suma de pe cecul din interior. Fluieră şi cântă tot restul zilei şi mă bate pe spate.

— Nu te supăra, Per! Nu te supăra! Să ai un Crăciun al naibii de fericit şi tu, da?

Nu mă mai tachinează despre nicio iubită.

Crăciunul este momentul pentru a dărui.

Primul cadou de care îmi amintesc au fost soldăţeii. Erau în ciorapul meu. Buni ţipa când îi înfundau aspiratorul. Erau soldăţei foarte buni şi puteau fi ascunşi peste tot. Eu şi Keith am găsit unul în calorifer când m-am mutat din casă. Micuţul rămăsese ascuns acolo de ani de zile. Am fost impresionat.

Al doilea cadou de care îmi amintesc a fost jocul de desenat „Etch a Sketch”. Ăsta a fost primul cadou dificil. Lucram la un desen şi apoi, uitam, şi îl puneam cu faţa în jos şi se ştergea. Şi plângeam.

— Termină cu smiorcăiala, Perry!

Buni îmi zicea mereu să termin cu smiorcăiala şi să încerc din nou. Îmi zicea asta de fiecare dată şi îmi spunea să încerc din nou. Îmi zicea asta de fiecare dată când îi spuneam că nu sunt în stare de nimic.

— Încearcă din nou, Perry, spunea ea. Încearcă din nou! Şi nu te opri!

Toată luna decembrie făceam chestii legate de Crăciun. Scriam liste cu nume şi ne gândeam ce să le luăm. Listele erau o pasiune a lui buni. Şi a mea. Tot ce aveam nevoie se găsea la Kmart sau la magazinul pentru armată-marină. Eu şi Keith ne duceam apoi, fără ea, şi îi cumpăram lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult în acel an. Acum trei ani, i-am luat o cădiţă electrică pentru picioare, iar acum doi ani i-am luat un aparat de masaj pentru spate care se potrivea pe canapea. Anul trecut, o cutie imensă de floricele.

— Dacă o persoană ar putea mânca singură toată chestia asta, n-ar mai fi nevoiţi să facă floricele timp de un an de zile!

Buni aprecia tot ceea ce economisea timp.

La magazinul pentru armată-marină, erau tot timpul o

tonă de chestii bune.

— Ce ziceţi de astea?

Găsisem gamele. Erau de un verde-închis şi aveau inscripţionate cuvintele ARMATA SUA cu litere negre, pe o parte. Erau super mişto.

Le-am cumpărat pentru John, David şi Louise. Deşi nu îi vedeam foarte des, le cumpăram cadouri de Crăciun. Ei erau tot timpul prea ocupaţi ca să ne cumpere şi nouă ceva. Nu mă supăr.

Buni râdea ca o vrăjitoare când găseam ceva foarte interesant şi cumpăra pentru toată lumea de pe listă. Economisea timp. Acum cinci ani, a fost extrem de frig şi a nins mult, aşa că le-am cumpărat tuturor izmene şi tricouri de corp. Lui Keith chiar i-au plăcut şi încă mai poartă tricourile, deşi sunt întinse, pătate şi au o grămadă de găuri de la ţigări. Eu şi buni ne distram pe cinste la cumpărături. Îmi vine să plâng numai când mă gândesc că buni nu o să mai fie aici de Crăciun.

Mai punem benzină în Yo, pentru că Yo pierdea benzină şi mergem până la Seattle. Cad fulgi mici de zăpadă şi e perfect. Buni numea zăpada care nu se prinde, „zăpadă imaginară”.

„Toate avantajele pe care ţi le oferă zăpada, dar niciuna dintre problemele inerente, spunea ea. Nu sunt blocaje în trafic, nu aluneci, nu se dau peste cap orarele autobuzelor. Zăpada imaginară e mult mai frumoasă decât zăpada reală şi te face să simţi că e Crăciun.”

Cherry mă înghesuie lângă uşă şi mi se face cald, apoi frig, şi mă simt excitat. Ea stă la mijloc. Pe Keith nu pare să-l deranjeze Cherry, cum îl deranjez eu când ţopăi, vorbesc prea mult sau stau prea aproape. Îşi pune braţul în jurul ei şi şi-l ia de acolo doar când trebuie să schimbe vitezele.

— Priviţi! Zăpadă!

Cherry arată spre parbriz. Doar ştergătorul din dreptul şoferului merge, celălalt doar tremură. Tot timpul există ceva în Yo care nu merge. Keith nu pare prea fericit şi îşi împinge buza de jos în sus şi strânge de volan.

— Asta de unde a mai apărut? Nu văd! Căcat! Sper să nu se depună. Va fi nasol dacă se depune când ne întoarcem.

Mă pune să deschid fereastra şi să împing ştergătorul ca să-l fac să meargă.

— Haide! Hai că poţi! spun.

După ce-l împing de câteva ori, porneşte şi Keith izbucneşte în râs.

Râd pentru că râde şi el.

— Uneori, lucrurile nu au nevoie decât de puţină încurajare, îi spun.

Când ajungem în zona cu decoraţiuni, zăpada s-a depus deja pe jos şi Yo alunecă atunci când luăm o curbă. Mai sunt mulţi oameni care au venit să vadă luminile de Crăciun. Ne trezim într-o coadă lungă de maşini şi trebuie să înaintăm încet, ceea ce e distractiv pentru că, de obicei, Keith conduce prea repede.

Casele sunt decorate cu lumini colorate, care strălucesc şi se mişcă.

— Oamenii ăştia se întrec unii pe alţii în decoraţiuni! spunea buni.

Preferatele mele sunt cele cu reni şi alte chestii pe acoperiş.

— Îmi plac luminile albastre. Uitaţi-vă la aia!

Cherry arată spre stânga.

— Uitaţi-vă acolo!

Arăt în partea opusă unde cineva a pus un Snoopy imens din plastic pe o sanie, pe verandă.

Săracul Keith trebuie să se uite în faţă şi în spate de fiecare dată când unul din noi devine captivat de ceva. În cele din urmă, se uită fix în faţă, îşi muşcă buza şi încearcă să nu lovească maşina din faţă. Când ajungem la capăt, mie şi lui Cherry ne e foame, aşa încât Keith opreşte la Drive-In Dick, ca să cumpărăm milk-shake şi cartofi prăjiţi.

— Keith, care e partea care-ţi place cel mai mult la Crăciun? îl împunge Cherry cu un cartof prăjit.

— Finalul.

Keith pare cam îmbufnat. Se scobeşte între dinţi cu paiul

lui Cherry.

— De ce eşti aşa de plictisit? E Crăciunul, spune ea.

Vreau să-i spun lui Cherry să nu mai pună întrebări. Sunt aceleaşi întrebări pe care le punea şi buni. Iar Keith face acelaşi lucru pe care-l făcea şi cu buni. Îşi scoate portofelul, îl deschide şi aruncă pe masă o fotografie.

— Uite-aici! O cheamă April. A fost soţia mea. Şi copilul? Fiul meu, Jason. A fost făcută acum mai mult de treizeci de ani. S-a măritat cu fostul meu prieten cel mai bun, Roger. Ultima oară când am văzut-o a fost când am plecat în Nam.

Ochii lui Keith se strâng şi apoi se deschid din nou.

— 24 decembrie 1971, zice cu o voce care nu seamănă cu a lui Keith. Am semnat şi documentele de divorţ şi pe cele de adopţie în acelaşi timp, ascunzându-mi fundul sub o masă de la popotă în timp ce vietnamezii îmi mitraliau jumătate din companie. Credeam că o să mor oricum. Ce mai conta? Asta e ceea ce fac nenorociţii ăia de avocaţi, dacă vrei să ştii neapărat. Profită de teama de moarte a unui soldat. Nu sunt decât nişte nenorociţi lacomi de bani. A trebuit să mai şi plătesc privilegiul de a o fi pierdut pe nevastă-mea şi pe fiu-meu, rahatului ăluia care m-a înjunghiat pe la spate.

— Aşa că, nu-mi place! Pune poza în portofel şi portofelul înapoi în buzunar. Crăciunul e o mare plictiseală.

Scuipă vorbele, odată cu paiul.

Cherry tace şi eu sunt trist acum. Aş vrea să-i cunosc pe April şi pe Jason. Par a fi simpatici.

Ştiu că, diseară, Keith va bea. Va începe cu bere. Apoi va căuta sticlele pe care le-a luat din casa lui John. Ştiu că le ţine în dulapul de jos din bucătăria de pe barcă. Sunt aproape goale. Mâine va fi mahmur şi îi va fi rău şi nu va mai bea o bună bucată de timp, iar apoi, ceva îi va reaminti de povestea asta şi va începe din nou să bea.

E trecut de unsprezece când ajungem în Everett. Keith parchează maşina pe locurile de handicapaţi.

— Hei! Nu ai voie să parchezi aici, spune Cherry.

Nu cunoaşte regulile noastre.

Nu vreau să-l enerveze pe Keith. E deja trist.

— E şi pentru maşini handicapate. Yo are dreptul. Îi curge destul ulei ca să fie anemică.

Keith se uită cu asprime la ea şi apoi, la propriile picioare, ca şi când i-ar părea rău că s-a răstit la ea.

— Vii, Cherry? o întreb, şi încep să urc scările cu spatele.

Cherry doarme în patul meu, iar eu dorm pe canapeaua lui buni.

Ea se uită în jos şi dă cu piciorul în pietriş.

— Cred că mai stau puţin pe barca lui Keith, Perry, dacă nu te superi. Lasă-mi uşa descuiată!

Cherry îşi înălţă capul, se uită fix la Keith şi zâmbeşte.

El se uită fix la ea şi faţa i se schimbă complet. Îi zâmbeşte lent. Nu rostesc niciun cuvânt. Se uită doar unul la celălalt.

— Sunteţi bine? întreb.

Nu-mi răspund.

— Cherry? spun din nou.

Ochii lui Keith se măresc, de parcă atunci s-ar fi trezit.

— O să am grijă de ea, Perry, nu-ţi face probleme! Du-te la culcare!

Vocea lui e piţigăiată, ca a unui şoarece într-o cursă.

— Bine.

Sunt obosit. Vreau să merg la culcare.

Braţul care mi-a fost rănit mă înţeapă când urc scările. Încă mă mai deranjează câteodată. Trebuie să închid şi să deschid pumnul ca să nu-mi amorţească. Fac un duş, îmi iau pijamaua şi stau în faţa ferestrei uitându-mă la zăpada care cade. Pun câte o bomboană Hershey’s Kisses în gură şi mă uit fix afară.

Ciocolata se topeşte în gură, nu în mână. Hahaha! Asta e o reclamă, mă gândesc eu.

Luminile de la debarcader fac cheiul să arate ca o felicitare de Crăciun. Nu e bine să mănânci mult dulce înainte de a merge la culcare, aşa că pun punga deoparte, mă duc la baie şi mă spăl pe dinţi.

Când vin înapoi la fereastră, văd o licărire galbenă prin

hublourile bărcii lui Keith. Le văd cum pâlpâie şi cum se întunecă. După o vreme, o văd pe *Diamond Girl* mişcându-se. Se balansează cu putere înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi. Parâmele i se întind şi trosnesc. Mă uit la ea vreo oră până când nu se mai mişcă şi pluteşte uşor pe apă. E linişte. Casc de îmi trosnesc fălcile şi mă duc la culcare.

40

Crăciunul e un moment pentru a face daruri. A fost greu să mă hotărăsc ce să le cumpăr lui Louise, lui David şi lui John.

„Coşuri cu fructe, îmi zice buni în gând. Trimite-le coşuri mari şi elegante cu fructe!”

I-am mulţumit lui buni pentru ajutor.

Le-am trimis şi cecuri. A trebuit să trimit coşul cu fructe al lui Louise la John acasă, pentru că nu am adresa ei. N-am vizitat-o niciodată. Are o căsuţă poştală care e un fel de cutie. Nu poţi trimite flori unei căsuţe poştale. Cred că e prea mică pentru un coş cu fructe. E doar un locşor. Louise a venit pe la magazin, cu trei zile înainte de Crăciun, ca să ceară alt cec. Am auzit-o, pentru că mă ascundeam în camera din spate. M-am uitat pe furiş prin crăpătura de la uşă. Are părul castaniu, cu şuviţe galbene, acum. Încă mă înfricoşează. Îi auzeam unghiile bătând pe tejghea. Keith i-a spus să aştepte şi a venit în locul unde mă ascundeam.

— Ce vrei să fac? Vrei să-i dau un şut în fundul ăla slăbănog? sâsâie.

— Nu, am sâsâit şi eu.

Parcă am fi şerpi.

Mă pun în genunchi pe jos şi scriu un alt cec.

— Nu trebuie să-i dai bani de fiecare dată când vine. Asta e o porcărie!

Keith nu înţelege. Îi dau bani ca să plece. Nu ca să vină.

— A plecat? şoptesc prin uşă.

— Da, a plecat.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur, spune Keith.

Petrecem ajunul Crăciunului cu familia lui Gary. Sandy, soţia lui Gary, e nostimă şi e blondă, iar fiicele sale, Kelly şi Meagan, mă ştiu de când veneau la magazin. Una e cu cinci ani mai mare decât cealaltă.

Era o vreme când le confundam. Kelly e cea mare, iar Meagan e cea mică. În casă miroase a curcan, plăcintă cu dovleac şi alte mâncăruri de Crăciun. Îmi lasă gura apă şi trebuie să-mi înghit saliva. Îmi chiorăie maţele atât de tare, încât Kelly se uită ciudat la mine.

— N-am mâncat nimic la prânz, îi spun.

Keith aduce cadourile din Yo şi le aşază sub pom. Face vreo cinci drumuri. Se comportă foarte frumos şi spune cuvântul cu F şi cu C doar de trei ori. Deschide cu umărul uşa batantă, care se balansează, şi îl loveşte peste fund.

— FFFuuuuutuuuuu! îl aud spunând.

Se străduieşte din răsputeri.

Meagan şi Kelly par impresionate de cerceii de pe faţa lui Cherry şi de culorile din capul ei.

— Mi-am scos cercelul din limbă, pentru că e Crăciunul, spune ea şi scoate limba ca să le arate gaura rămasă.

Amândouă se holbează în gura ei şi apoi se duce cu ele la baie ca să le arate cercelul din buric. Cherry e îmbrăcată cu un top roşu cu paiete şi cu o fustă lungă.

E atât de frumoasă! Ţopăi pentru că i-am cumpărat un cadou care cred că o să-i placă. Dacă o să-i placă mult, poate că o să fie iubita mea.

În living e un brad adevărat. Eu şi buni n-am avut niciodată unul adevărat. Al nostru era din aluminiu şi avea o roată colorată care se băga în priză. Era luminat de un bec de patruzeci de waţi care făcea ca bradul nostru să-şi schimbe culorile, până când a căzut plasticul. Am pierdut mai întâi galbenul, apoi roşul, iar de Crăciunul trecut a căzut şi verdele. Am încercat să-l repar cu hârtie creponată, dar nu trecea lumina prin ea. Buni a zis că nu e nicio problemă, având în vedere că deja ţinuse peste treizeci de ani.

Luminile bradului lui Gary au becuri roşii, verzi, albastre, albe şi galbene. Se mişcă şi sclipesc. Mă uit la ele cu ochii întredeschişi ca să le fac să strălucească. Sandy ne dă ochelari speciali din carton care, când îi pui pe nas, fac ca luminile să se transforme în clopoţei, îngeri sau stele.

Facem schimb ca să vedem ce au ceilalţi. Eu îmi ţin ochelarii la ochi chiar şi când îmi desfac cadourile. Sunt ca un star de cinema. Primesc cămăşi, o cutie imensă de bomboane Hershey’s Kisses, un Game Boy – care e mişto –, dar nu ştiu cum funcţionează, şi multe alte chestii.

Cherry desface pachetul de la mine, mai întâi. O pereche de cercei cu diamante pe care i-am cumpărat de la magazinul Zales. E atât de fericită, încât ţipă şi fuge la baie.

— Cred că-i plac, îmi şopteşte Sandy.

Şi eu cred acelaşi lucru.

Buni zicea că fericirea cea mai mare e când dăruieşti lucruri celor pe care îi iubeşti. Am multă fericire în inimă şi stau cu cadourile în poală şi mă uit cum ceilalţi deschid cadourile de la mine.

Spre casă, Cherry vorbeşte despre mama ei. Eu vorbesc despre buni, iar Keith despre cât de frig era în Oregonul de Est, unde a crescut el.

— Era zăpadă până la cur! Căcat! Era frig!

Keith nu se mai abţine să nu folosească acum cuvintele astea, mai ales că s-a chinuit să le ţină în el toată noaptea, la Gary acasă.

— Când eram mică, înainte ca părinţii mei să înceapă să bea, am avut un brad, şi mătuşile, unchii şi verişorii mei veneau în vizită. După ce s-au despărţit, n-a mai fost la fel.

Cherry e tristă când spune asta.

— Eu şi buni aveam un brad artificial. Îl montam după Ziua Recunoştinţei şi îl demontam în ziua de Anul Nou. L-a pus în camera din spate când s-a stricat. Era argintiu. Mai ştii, Keith? Era în prima tură pe care am dus-o la gunoi.

După ce toată lumea s-a culcat, am pus ciorapii pentru Cherry şi Keith în faţa televizorului. E ca un şemineu fals. Sunt foarte bun la aranjatul ciorapilor. Mai întâi, cumperi dulciuri şi portocale pentru că ţin mai mult. Apoi, cumperi chestii mici precum brelocuri, pixuri şi rebusuri sau lanterne mici şi mostre de săpun. Aranjez bine ciorapii.

Dorm pe canapea, iar Keith şi Cherry dorm în dormitor. Zgomotul care se aude mă ţine treaz doar puţin timp. Sunt

foarte obosit. Următorul lucru pe care-l ştiu e mirosul de clătite şi Cherry care mă împunge în coaste ca să mă trezesc.

— A venit Moşul aseară! cântă.

Şi Dumnezeule! Chiar a venit! Moşul, care e cu siguranţă Cherry şi Keith, mi-a adus un laptop. Un alt ciorap cu numele meu pe el era lângă al lor. Am primit o pălărie, nişte şosete cu bărci pe ele şi un fluier din care am fluierat până când Keith a urlat:

— Termină dracului odată, Per!

Nu mă supăr.

Cherry mi-a arătat cum să folosesc laptopul şi am scris toate indicaţiile. A zis că o să-mi dea lecţii de calculator în fiecare zi, ca făcând parte din cadoul ei. Crăciunul e întotdeauna o zi bună. Dar Crăciunul ăsta a fost de două ori minunat. Keith şi Cherry s-au dus după cină pe *Diamond Girl* ca să fumeze. Am stat până târziu, jucându-mă cu calculatorul meu. Înainte să adorm, am auzit vocea lui buni.

„Crăciun fericit, Perry!” mi-a urat.

— Crăciun fericit, buni! i-am răspuns. Crăciun fericit!

41

Cuvintele mele de azi sunt *pass*[51], *passable*[52] şi *passage*[53]*.* Le scriu pe calculator. Am început noul caiet în Word. Îmi place asta. *Word*[54]*.* Îţi spune din start despre ce e vorba. *Word* pentru cuvintele mele.

„A trece.” Prima definiţie pe care o citesc mă întristează. E pe calculator. Ca şi buni şi bunu. Înseamnă a muri. A trece dincolo. Am fost nevoit să-mi închid Mac-ul, aşa îi spun eu calculatorului. Caut „Jurnalul de amintiri cu buni”.

Loteria îmi aminteşte de buni.

Când cumpăram bilete, îmi spunea:

— Ştii, Perry? Viaţa nu e decât o nenorocită de loterie. Unii au creier, alţii nu. Unii au cancer. Alţii câştigă accidente de maşină şi de avion. Totul e o loterie. O nenorocită de loterie.

Îmi place să cred că buni a fost fericită. N-am câştigat loteria creierelor, dar am câştigat-o pe cealaltă. Apoi, încep să mă întreb. Există şi o loterie a fericirii? O loterie a tristeţii? Stă oare Dumnezeu în ceruri şi trage numere pentru oameni? Pentru Keith? Pentru mine? Mă face să-mi pun întrebări în legătură cu Dumnezeu. E oare totul în viaţă legat de numere?

Luna ianuarie e rece şi foarte umedă în Everett. Le trimit din nou cecuri verişorilor-fraţilor mei. Încă vor împuternicirea de la mine. În curând va fi februarie. Va fi tot mohorât, dar va fi luna inimilor.

Mă gândesc la cadoul care i-ar plăcea lui Cherry de Sfântul Valentin. Cred că acum ar putea deveni iubita mea. Poartă cerceii cu diamante tot timpul. Poate ar trebui să-i cumpăr ciocolată. Fetelor le place ciocolata. Mie îmi place

---

[51] A trece

[52] Peste care se poate trece

[53] Trecere

[54] Cuvânt.

ciocolata. Le mai plac şi bijuteriile şi cărţile. Cherry citeşte tot timpul câte o carte. Pe copertă sunt tot timpul bărbaţi bine făcuţi şi bronzaţi, cu pieptul păros şi gol. Uneori, unul ţine în braţe o femeie cu sânii pe-afară. Mari. Nu sunt prea greu de citit pentru mine, povestirile sunt distractive ca de exemplu, naufragii şi bărbaţi care gâfâie în faţa organelor genitale ale unei femei şi spioni. Învăţ multe. Când Cherry termină o poveste, mă lasă pe mine s-o citesc.

Keith râde când ia în mână una din cărţile noastre.

— De ce citiţi porcăriile astea?

Îi dă lui Cherry câteva din cărţile lui. *The Sea Wolf, The Electric Kool-Aid Acid Kit* şi *The Illustrated Man.* Ea le citeşte pe toate şi apoi mi le dă mie. Sunt mai grele şi pe unele nu le înţeleg. Cu excepţia cărţii *The Sea Wolf,* care a fost mişto. Cherry citeşte foarte repede, iar eu citesc încet.

— Ştii, Keith, chiar ar trebui să citeşti una dintre cărţile noastre înainte să spui că sunt porcării, spune ea.

În concluzie, Keith citeşte una dintre cărţile lui Cherry.

— La naiba, chiar sunt bune!

Îşi mişcă sprâncenele ca un libidinos. Ştiu asta pentru că aşa îi spune Cherry.

— Eşti libidinos! ţipă ea, după ce el îi aruncă un zâmbet atotştiutor şi o ciupeşte de fund.

Libidinosul e o persoană care apucă femeile de fund. Eu n-aş pune mâna pe fundul unei fete, pentru că nu cred că e frumos. Cherry râde şi se strâmbă la Keith. Strâmbăturile lui Cherry sunt plăcute, pentru că are toţi cerceii ăia pe nas şi în limbă. Face nişte strâmbături a-ntâia.

Keith îmi spune că citeşte cărţile lui Cherry în fiecare seară înainte de culcare. Aduce cartea cu el la serviciu când ajunge la o parte interesantă şi citeşte când e rândul lui să stea la casă. Uneori, îi lasă pe cumpărători să aştepte şi nu lasă cartea din mană.

— Face minuni, Per! Nu ştiam ce-mi lipsea!

Keith trebuie să-şi îmbrace cartea în hârtie maro pentru ca Manny şi Gary să nu vadă ce citeşte.

ÎI PRIVESC noaptea de la fereastra mea.

Keith stă la pândă în cockpit, prefăcându-se, probabil, că e un pirat care vine să o siluiască pe Cherry. *Ravish*[55] sună ca *radish*[56] şi are legătură cu sexul. Cherry îmi povesteşte totul. Îmi spune că ea şi Keith interpretează unele povestiri. E ca un fel de joc.

— E chiar distractiv, Perry! Stimulează imaginaţia şi sexul e minunat!

Urechile mi se înroşesc când aud asta. Imaginaţia e un tip de minciună. Sexul e ceva despre care nu trebuie să vorbeşti.

Keith şi Cherry se ceartă uneori când el se uită la baschet la televizorul meu şi apoi bea câteva beri, vreo opt sau zece. Trebuie să număr cutiile.

— Nu mai bea rahatul ăsta!

Cherry urlă foarte tare. E la fel de temperamentală ca şi Keith.

Keith ţipă şi el:

— La dracu', asta nu e treaba ta şi o să beau dracului, dacă asta vreau, la dracu'!

Apoi, Cherry plânge şi Keith o îmbrăţişează şi îi spune că ea e *Diamond Girl* a lui. Îi şopteşte în ureche şi îi mângâie părul, şi se sărută, şi se împacă, şi asta e mişto.

Uneori, mă simt prost când se ceartă în faţa mea.

— Perry, nu e mare lucru. Înseamnă că suntem o familie şi familiile se ceartă. Suntem toţi o familie. Familiile se ceartă, apoi se sărută şi se împacă.

Cherry îmi freacă mâna.

Familiile sunt mişto. Şi eu aveam o familie cu buni şi cu bunu şi acum am o familie cu Keith şi cu Cherry. Suntem o familie şi cu Gary şi Sandy.

Avem seri de spaghete împreună sâmbăta, cum aveam şi cu buni. Oamenii sunt drăguţi când te cunosc. I-am spus lui Gary de serile de spaghete când i-am mulţumit pentru

[55] A silui
[56] Ridiche

Crăciun.

— Îmi lipsesc serile de spaghete. Eu cu Keith şi cu buni jucam cribbage şi îi băteam pe amândoi.

— Ăsta cu serile de spaghete e un plan bun, a spus Gary. Poate că poţi să-l baţi pe Keith la cribbage în mod regulat, dar nu cred că mă poţi bate pe mine la Scrabble şi, cu siguranţă, nu pe Sandy, m-a tachinat el.

Lui Sandy îi place ideea unei seri de joc în familie, acum că Kelly a mai crescut. Gary îmi spune că adolescentele sunt de speriat.

— E oribil! O să mă bage în mormânt. Kelly de-abia a împlinit treisprezece ani şi vrea deja să aibă un prieten! Şi machiajul? Şi-l pune cu lopata!

Gary povesteşte oricui e interesat să asculte de problemele vieţii cu o adolescentă.

Keith o numeşte pe Kelly „fetişcană”, ceea ce o înfurie la maximum.

— Fetişcano! Fetişcano! Fetişcano! cântă cu o voce înaltă şi şoptită.

Doar eu şi Kelly auzim, pentru că noi doi ştim ce înseamnă „a fi tachinat”. Majoritatea oamenilor nu ştiu ce înseamnă asta. Sunt voci şi lucruri speciale pe care le spui. Keith se pricepe foarte bine la asta. Mă bucur că e prietenul meu şi nu mă tachinează. Cherry îi spune că e sămânţă de scandal, iar Kelly îi spune că e cap pătrat. Aruncă în el cu perne de pe canapea şi cu popcorn.

Sandy şi Gary ţipă la Kelly.

— Comportă-te ca un om matur!

— Linişteşte-te!

— Faci din ţânţar armăsar!

Asta nu e corect şi o enervează şi mai tare pe Kelly.

Keith cântă în barbă:

— Ţânţar! Ţânţar! E un mic ţânţar!

E nostim să-i priveşti.

— Maaaami! urlă ea ca şi Gigi. Taaaaaaaaati!

Dar ei nu-i spun decât să se maturizeze, ceea ce, cred eu, îşi doreşte şi ea cel mai mult. Îi spun că maturizarea nu

e tocmai roz. Aşa cum îmi spunea buni când mă văicăream că sunt prea mic.

— Perry, te maturizezi, apoi îmbătrâneşti şi mori! Nu fi atât de grăbit! Maturizatul nu e tot timpul roz.

După ce-mi spunea asta, îşi masa şoldul cu cremă Ben-Gay şi fuma o ţigară.

Sosul de roşii al lui Sandy e aproape la fel de bun ca acela al lui buni. Când nu jucăm cribbage sau Scrabble, jucăm crazy eights[57] sau Monopoly. Keith e bun la Monopoly şi ne bate pe toţi. Eu sunt încă cel mai bun la cribbage, dar devin tot mai bun la Scrabble datorită cuvintelor mele. Nu ştiam că există un joc pentru cuvinte. Cred că o să ajung să-mi placă Scrabble cel mai mult. Cherry nu prea e bună la jocuri şi, în cea mai mare parte a timpului, doar se uită. O ajută pe Sandy în bucătărie şi îşi citeşte cartea.

— *Echt!*

Reuşesc un scor pentru un cuvânt triplu şi H-ul meu e pe un pătrat cu două litere.

— Ăsta nu e un cuvânt!

Lui Kelly îi place să comenteze când vine vorba de jocuri şi reguli.

— Kelly e o plângăcioasă! cântă Keith.

— Ba da, este. Înseamnă adevărat sau veridic, spun.

— Nu te cred. De unde ştii toate cuvintele astea?

Îşi încreţeşte nasul şi arată ca un porc. I-aş spune, dar ştiu că o s-o enerveze şi mai tare şi n-ar fi frumos. Mă ciupeşte când e nervoasă. Nu vreau să fiu ciupit.

— Citesc dicţionarul, îi spun. Asta e adevărat sau *echt.* Buni mă punea tot timpul să fac cuvinte.

După ce spun asta, mă îndepărtez de ea pe canapea, ca să nu fiu lângă degetele ei ciupitoare.

— Nu cred, până nu văd, avertizează Keith. Stai pe loc sau joci? Vrei să-l provoci?

— Da, normal că vreau.

Kelly fuge în birou şi aduce cel mai mare dicţionar pe

[57] Joc de cărți (n.red.)

care l-am văzut vreodată. Mi-ar trebui mai mult de o viaţă ca să-l citesc pe ăsta. Ar trebui să fac douăzeci sau poate, cincizeci de pagini pe zi. Sunt impresionat. Are chiar şi cuvinte străine, franţuzeşti, nemţeşti şi din spaţiul cosmic.

— Auzi, Kelly, ar fi trebuit să citeşti douăzeci de pagini pe zi ca să termini dicţionarul ăsta, dacă buni ar fi fost şefa ta.

— Înfiorător! Răsfoieşte paginile de la litera e. Văd cum îi pică faţa. Nu-i corect! Mi-a tras clapa! Apoi: Maaaaaaaaaami! Taaaaaaati!

Keith chicoteşte cum făcea buni.

— Hihihi!

Trage o linie mare sub scorul lui Kelly.

— Tu eşti cea care a luat dicţionarul cu expresii străine! Ar fi trebuit să iei dicţionarul *Webster.* Nu te pune cu Perry la cuvinte! spune.

Îmi dublează scorul şi Kelly stă o tură. Se adânceşte şi mai mult în colţul canapelei. Buza inferioară îi ajunge aproape de piept.

— Ai putea citi pagini din dicţionar în fiecare zi, îi sugerez.

Îşi întoarce capul la perete, îşi strânge gura până când nu i se mai vede, şi-şi dă ochii peste cap până când i se vede doar albul ochilor.

— Asta ar fi aşaaaa o pierdere de vreme! spune.

În minutul următor, o şi văd cu cărţulia în braţe, răsfoind-o.

— Hahaha! mă tachinează ea. Uite unul pe care pun pariu că nu-l ştii! *Tyro*[58]*!*

Arată spre pagină cu o unghie extrem de murdară. Kelly are dreptate. Nu am ajuns încă până la cuvintele cu T, aşa că nu mă simt prost. Sunt încă la cuvintele cu P.

Câştig jocul. Keith e pe locul doi. Gary, pe locul trei. Meagan e pe locul patru, iar Kelly e ultima.

— Cina e gata! strigă Sandy, şi Kelly scoate limba la Meagan tot drumul până la masă.

---

[58] Novice

Kelly duce cu ea dicţionarul şi se aşază cu el deschis în poală în timp ce mănâncă. Meagan o loveşte cu picioarele printre barele de la scaun. Le privesc tot timpul. E foarte distractiv.

— Copiii sunt o bucurie. Nu-i aşa, Sandy?

Gary zâmbeşte distrat când spune asta. Îmi schimb părerea şi mă decid că, poate, din cauza asta nu mai are păr pe cap.

42

Eu şi Keith avem o şedinţă cu Gary şi apoi mergem la biroul avocatului. Avocatul lui Gary e Tom Tilton.

— Domnule Tilton, verişorul-fratele meu e avocat, spun.

— Lasă asta, Per! spune Gary.

— Perry, spune-mi Tom! Ai vrea mai degrabă să foloseşti serviciile lui? întreabă Tom.

— Nu! spun Keith şi Gary în acelaşi timp şi atât de tare, că trebuie să-mi astup urechile.

Vorbesc despre afaceri, dar eu ascult cu atenţie. Sunt auditor.

— Ce putem face ca să-l protejăm pe Perry de fraţii lui şi de ordinara aia de Elaine?

— Cum putem să-i protejăm viitorul?

— M-am gândit să mă extind. Sincronizarea e bună.

— Ce crede Perry despre toate astea?

— Doreşte de ceva vreme să fie partener la Magazinul Holsted.

Ce fel de parteneriat ne recomandaţi?

— SRL? Un alt tip de companie?

— Suntem o asociaţie familială.

Ascult îndeaproape. Deşi sunt auditor, mi-e greu să înţeleg, dar încerc.

Scriu un cec cu multe zerouri pentru magazinul Holsted. Keith trebuie să mă ajute să le fac să încapă pe linie. Acum sunt investitor. Am multe hârtii pe care trebuie să le păstrez acasă.

Sunt om de afaceri. Am cheltuit mulţi bani din contul curent. Mai mult de jumătate. Dar încă îmi rămân mai mulţi bani decât am avut vreodată. Încă mai am contul de economii. De el nu mă ating. E pentru viitorul meu.

— Economiseşte jumătate şi cheltuie jumătate.

Aşa spunea buni să fac.

— E protejat acum, nu? Keith se uită peste umărul meu.

Per, dă-mi voie să citesc eu înainte să semnezi tu!

Keith e prietenul meu. Ca şi Gary. El spune că o să primesc un salariu mai mare acum că sunt investitor. Ce mişto!

Acum am multă protecţie.

Îl am pe Keith.

Îl am pe Gary.

Şi îl am pe Mike Dinelli.

John vine uneori cu Mike. Îi aud vorbind:

— Mai avem nevoie de timp. Îl putem convinge. Încă puţin timp.

— Nu mai e timp. Partenerii mei au nevoie de garanţii că banii vor fi înlocuiţi. Că îl poţi face pe fratele tău să coopereze. Devin nerăbdători. Foarte nerăbdători.

Parcă ar fi flămând când vorbeşte aşa.

Afacerile îi pot face flămânzi pe oameni, decid eu. Chiar şi Gary, Keith şi cu mine suntem flămânzi după ce ne facem treburile. Ne hotărâm să mergem acasă la Gary să comandăm pizza şi să mâncăm îngheţată.

E ca o petrecere, doar că nu avem baloane sau tort.

Kelly scoate limba la mine peste masă şi îmi spune că a ajuns la litera C. Gary şi Sandy îşi zâmbesc unul altuia şi apoi îmi zâmbesc mie.

— Aş fi vrut să ştiu dinainte ce simplu era să o fac să studieze cuvinte din dicţionar. Sandy se apleacă şi îmi şopteşte la ureche: Ai o influenţă bună asupra ei.

Mă freacă pe umăr şi-mi zâmbeşte. Mă simt bine când sunt atins astfel. Ca şi cum am fi prieteni.

Înainte de loterie, oamenilor nu le plăcea să mă atingă. Buni zicea că le e frică, dar eu n-am înţeles niciodată. Poştaşul nu-mi dădea mâna, iar casieriţa de la alimentara QFC îi dădea întotdeauna lui buni restul, deşi eu îi dădusem banii.

— Hei! spunea buni. Uită-te la el! Nu muşcă!

Acum, când merg cu Keith sau Cherry să facem cumpărături, toţi îmi spun pe numele mic şi-mi fac semn să vin la rândul de la casa lor.

Când vreunul din ei merge la Las Vegas, trebuie să le ating moneda norocoasă sau să mângâi piciorul de iepure. Ce trist! De ce să tai piciorul unui iepure pentru noroc? Nu e niciun noroc pentru iepure, mă gândesc eu, să-şi piardă un picior în acest mod.

Gary ţine un pahar cu vin în mână şi se întinde pe spate, pe canapea.

— Deci, Perry, sunt curios să aflu ce crezi că ar mai trebui să facem la magazin.

Mă concentrez cât pot de tare. Acum sunt, în mod oficial, om de afaceri.

Sandy şi Cherry sunt în bucătărie şi pun îngheţata în boluri. Ţipă ca să ne întrebe dacă vrem mai multă îngheţată de ciocolată sau de căpşuni. Îmi distrag atenţia.

Sandy o strigă pe Kelly să vină să le ajute cu vasele.

— Maaaaamiiiii! Nuuuuuu.

N-am mai auzit pe nimeni care să pună atâtea vocale într-un cuvânt cum face Kelly. E distractiv să o aud cum se văicăreşte, şi iar îmi distrage atenţia.

— Deci? întreabă Gary.

— Încă mă gândesc, spun.

Gândesc mai bine când e linişte, dar asta e bine pentru experienţa mea. Oamenii de afaceri trebuie să se poată concentra chiar şi când le este distrasă atenţia.

Keith bea bere şi se uită la baschet pe canalul ESPN. Din când în când, pufneşte sau bate cu piciorul în pământ şi urlă:

— Căcat, ce tâmpenie au putut face!

Când începe să geamă:

— Offff, Dumnezeule mare! Nu!

Îmi distrage atenţia şi trebuie o iau de la zero cu concentrarea.

— Keith, vezi cum vorbeşti. Bine?

Gary trebuie să-i reamintească să nu pronunţe cuvinte urâte.

Nu-i spun că Meagan şi Kelly spun lucruri de două ori mai urâte când el şi Sandy nu sunt în cameră. Mă gândesc la ce

m-a întrebat Gary, în timp ce amestec cărţile de cribbage. Când fac ceva cu mâinile, asta mă ajută să gândesc.

— Cărţi şi felicitări despre navigaţie, un loc în care poţi învăţa despre bărci, spun. Chestii de pescuit. Reviste. Lucruri cu bărci pe ele şi oameni care ştiu multe despre navigat.

Gary dă din cap în sus şi în jos ca şi căţelul de pluş de la geamul din spate al automobilului Dodge al lui Manny. Întotdeauna a fost drăguţ când venea vorba de mine, dar acum chiar mă ascultă. Nu sunt mai rapid, dar e ca şi cum oamenii ar crede că sunt. Banii au făcut ca partea înceată din mine să nu mai fie importantă.

Keith mă tratează la fel. Încă mai ţipă la mine, mă loveşte pe spate şi trage vânturi. Încă pare îngrijorat şi devine irascibil, mai ales atunci când îl enervez spunându-i să îi sunăm pe April şi pe Jason. El şi cu mine suntem ca înainte.

— Poate vor să afle veşti despre tine. Să ştie unde eşti, i-am spus ieri.

A dat din cap.

— Nu, nu vor, e prea târziu. Per, nu ştii ce vorbeşti. Taci din gură, futu-i mama mă-sii!

Să fii prieten înseamnă că poţi să spui: „Taci din gură” folosind cuvântul cu F.

Doar că eu nu spun cuvântul cu F.

43

Îmi fac griji din cauza lui Keith, mai ales când bea. La fel şi Cherry. Îmi fac griji ca şi buni.

— Îmi fac griji din cauza lui Keith, spunea buni, dar, când o întrebam ce vrea să spună, zicea doar: îmi fac griji, atâta tot!

Ne-am dus odată să ne uităm la focurile de artificii din port. Keith ne-a invitat, pe mine şi pe buni, să stăm în cabina lui *Diamond Girl* şi să privim serbările de 4 iulie.

— Oraşul Everett o face lată anul ăsta! comenta buni. Toţi banii contribuabililor cheltuiţi! Îi aruncă în aer şi îi ard până nu mai pot! croncănea ea.

Keith s-a simţit bine în primele zece minute, apoi a început să transpire şi să-şi încleştеze pumnii. Antene strălucitoare verzi şi roşii se împrăştiau şi se topeau pe cerul negru. Nu puteam să-mi iau ochii de la strălucirea de deasupra capului meu. Explozii puternice şi bubuituri. Una după alta. Locul de acostare al lui *Diamond Girl* era aproape de fâşia de nisip unde era amplasat locul de acţionare a artificiilor. Simţeam vibraţiile.

Keith a început să înnebunească, dar în tăcere. Buni a observat prima. Eu încă mă uitam în sus. Ochii-mi erau pe cer. Când m-am uitat în jos, buni îl ţinea pe Keith în braţe. Plângea cu sughiţuri la pieptul ei. A trebuit să mă uit în altă parte. Eram jenat şi mi-era teamă pentru el.

— Erau copii, l-am auzit zicând. Nişte copilaşi. Femei şi copilaşi.

Gemea în braţele ei.

— I-au aruncat în aer! Nenorociţii i-au aruncat în aer de parcă nici n-ar fi existat!

Când s-au terminat artificiile, eu şi buni am stat în barcă până Keith a adormit. A trebuit să ne întoarcem cu autobuzul.

Mai târziu, am întrebat-o pe buni ce s-a întâmplat.

— I-a fost rău? Îi era frică?

Buni a dat din cap şi a oftat.

— Keith a trecut deja prin mult prea multe. Toţi avem o limită, mi-a spus.

— Ce vrei să spui?

Nu mi-a răspuns imediat, ci a dat din cap şi şi-a strâns buzele până când au intrat în gură.

— Blestematul ăla de război, a zis în cele din urmă. L-a distrus. Vietnamul l-a distrus pe Keith. L-a distrus.

A repetat asta de mai multe ori.

Îmi amintesc că eram derutat de fiecare dată când spunea asta.

— Vietnamul e o ţară, i-am spus lui buni. Cum de l-a distrus pe Keith?

— Războiul de acolo. Blestematul ăla de război, îmi răspundea, apoi îmi întorcea spatele şi pleca din cameră.

44

Bărbaţii le dăruiesc cadouri iubitelor lor de Sfântul Valentin. Îi dau lui Cherry o felicitare, o cutie cu ciocolată şi o brăţară de aur cu numele ei scris cu pietre roşii. Am cumpărat-o tot de la Zales. Personalul de acolo e simpatic. Mă plac pentru că cheltuiesc bani.

Cherry are o zi liberă şi vine jos să mănânce prânzul cu noi.

— Ohhh, Per, *îmi place la nebunie!*

Mă sărută pe obraz de trei ori şi îmi dă o felicitare şi o cutie. O desfac. E o cutie imensă de bomboane Hershey's Kisses.

Ştie exact ce-mi place. Pe felicitare scrie: „La mulţi ani de Sfântul Valentin! Cu dragoste, Cherry".

Mi-a spus Per. Mă iubeşte. A scris-o cu mâna ei. Asta înseamnă că e adevărat.

Gura îmi e uscată şi inima îmi bate repede. Cherry trebuie să fie iubita mea acum.

Mă îmbrăţişează şi îmi spune:

— Cel puţin există cineva care îşi aminteşte de Sfântul Valentin. Scoate limba la Keith, dar el o ignoră.

— Diseară o scot pe Sandy în oraş. Vrea cineva să stea cu copiii? Per? Cherry? întreabă Gary.

— Cherry nu va putea. Are treabă diseară, spune Keith repede.

Vocea lui are nişte nuanţe pe care nu le-am mai auzit până acum. Văd apărând două pete roşii pe obrajii lui Cherry.

— Da, sigur.

Sunt dezamăgit. Cherry nu va sta cu copiii.

— Stau eu cu ei, îi spun lui Gary.

— Numai ca să nu se omoare, Per. Nu prea vrem să le lăsăm singure împreună. Te duc eu la mine şi apoi te aduc înapoi când terminăm, spune. Nu o să dureze mult.

Aş vrea să-i propun lui Cherry să fie iubita mea înainte să plec, dar ea şi Keith sunt într-un colţ al magazinului, cu capetele apropiate. Îl văd pe Keith cum îi ia o mână şi o duce la buze.

Gary vorbeşte încontinuu pe drumul spre casă:

— Deci, care-i treaba cu Keith şi Cherry?

— Nu ştiu, spun. Niciuna.

Nu cred că e vreo treabă cu Keith şi Cherry.

Sandy are o listă care e lipită pe blatul de la bucătărie.

— E zi de şcoală mâine, deci trebuie să-şi termine temele înainte de a se juca la calculator sau înainte de a se uita la televizor. Mă bazez pe tine, Perry.

Sandy are o rochie pufoasă, neagră şi ruj de buze roz.

Meagan mă îmbrăţişează în jurul taliei, iar pe Kelly o aud înainte să o văd.

— Maaaaaaaamiiii! Kelly se aruncă pe un scaun. Nu am teme.

— O bucată de carne, piure de cartofi şi prăjitură cu morcovi la desert. Numărul de la club e pe frigider. Îţi mulţumim mult, Perry!

Gary intră cu paltonul lui Sandy, o apucă de umeri şi cântă fals:

— O duc pe iubita mea cea mai bună la dans de Sfântul Valentin!

O învârteşte prin bucătărie. Ea îşi acoperă urechile.

— Ai face bine să fiu singura ta iubită! îl avertizează ea pe Gary, care o conduce spre uşă.

În timp ce iau cina cu Kelly şi Meagan, mă gândesc că trebuie să fie foarte greu să fii părinte.

— Aveţi ceva teme? întreb.

— Nu! spune Kelly.

— Nu! spune Meagan.

E mult mai uşor să fii bonă decât părinte. Tot ce trebuie să-ţi aminteşti e că toţi copiii mint şi se pârăsc.

— Kelly, ai teme. Mi-a spus Meagan, zic.

Kelly o plesneşte pe Meagan.

— Hei, n-am spus nimic!

— Cap pătrat!

— Tu eşti cap pătrat!

— Nu sunt!

— Ba eşti!

Mă uit la ceas.

Trei ore mai târziu, aud o cheie în broască şi sunt foarte fericit. Cred că Sandy a văzut uşurarea de pe faţa mea când şi-a pus poşeta pe canapea.

— Vai, Perry! Au fost îngrozitoare? Îmi pare rău!

— E în regulă, spun şi ies la jeepul lui Gary.

Mă duce acasă, îmi povesteşte despre cină şi dans şi mă întreabă din nou despre Keith şi Cherry.

— Sandy zice că e ceva acolo. Parchează în faţa magazinului. Ce părere ai?

— Suntem prieteni, spun. Suntem toţi prieteni. Suntem o familie. Nu ştiu ce e acolo.

Şi îi urez noapte bună.

Yo nu e în parcare, iar *Diamond Girl* e neluminată şi liniştită. Fac un duş fierbinte şi lung şi mă arunc pe canapea. Nu mai am chef de televizor după Kelly şi Meagan, şi adorm pe burtă cu faţa pe mâini.

Noaptea e strălucitoare. Luna e pe cer. Mă trezeşte sunetul muzicii. Cred că visez.

Fată de diamant... tu străluceşti...

Deschid ochii. Ceasul meu clipeşte intermitent. Unu şi şaisprezece minute. Sunetul vine din parcare. Mă ridic. Mi se învârte capul şi mă aşez din nou. Când mă simt mai bine, mă duc la fereastră în vârful picioarelor şi mă uit afară. E întuneric. Stelele strălucesc. Au luat foc. Toate luminile din lume se reflectă în faţa mea în apă. Yo e în parcare şi uşa din dreptul şoferului e larg deschisă.

Sunt bucuros că te iubesc... Sunt bucuros că eşti a mea...

Muzica vine din maşină. Keith şi Cherry dansează, strâns îmbrăţişaţi. Le văd respiraţia scoţând aburi în aer. Keith poartă costum. Nu l-am mai văzut îmbrăcat aşa niciodată şi nu arată gras în el. Rochia lui Cherry e lungă, scânteietoare şi se târăşte pe jos. Keith pune o mână pe părul lui Cherry.

Îi apropie capul de al său şi o sărută cu putere. Se sărută timp îndelungat. Îi privesc cum se îndreaptă încet spre chei, mergând unduindu-se, la braţ.

Dansând. Parcă ar fi Sandy şi Gary.

Fie noapte, fie zi. Ca o stea strălucitoare.

Ca un cuplu. Uşa camionetei rămâne deschisă. Muzica pluteşte în aer. Şi apoi, mă prind.

Dansând. Cherry e iubita lui Keith.

Nu a mea. Şi încep să plâng.

A doua zi, bateria lui Yo e moartă.

45

Lista mea are două pagini. I-o arăt lui Keith.

— Ce e asta? întreabă.

— Lista de loterie. Vezi, am bifat televizor, vacanţă în Hawaii şi reparat *Diamond Girl* şi pe Yo. Nu-ţi mai aduci aminte de jocul pe care-l jucam cu buni?

— Care e următoarea chestie?

Îşi îngustează ochii. Keith are nevoie de ochelari când citeşte.

— Locul de la parcul memorial din Marysville.

Ăsta e un cimitir.

— Locul?

Pare derutat.

— Vreau să cumpăr locul de lângă bunu, pentru ca buni să fie cu el.

Keith îmi spune că asta e o idee bună şi că mă duce la Marysville.

— Unde zici că e?

A întrebat de trei ori în timpul micului dejun.

— La cimitir, îi reamintesc.

Cherry zice că ea crede că ştie unde e şi vine cu noi.

Dar de fapt, nu ştie.

Găsim uşor Marysville, dar găsim greu parcul memorial din Marysville.

Eu ştiu unde e, dar nu ştiu să ajung acolo. Keith nu ştie nici unde e şi nici cum să ajungă acolo. Cherry nu ştie unde e, dar crede că ştie cum să ajungă.

Ne oprim la IHOP[59] ca să ne uităm în cartea de telefon. Apoi trebuie să mâncăm clătite. Trebuie să ne mai oprim şi la staţia de benzină Chevron din Marysville, ca să întrebăm, şi la patiseria lui Katy, ca să luăm gogoşi. Este o benzinărie Shell la un semafor, aşa că întrebăm din nou, ca să fim siguri că mergem în direcţia bună. De data asta, Cherry

[59] The International House of Pancakes - Casa internațională a clătitelor

scrie indicaţiile.

Parcul memorial din Marysville e verde şi ud, poate pentru că a plouat, sau poate pentru că l-au udat cu aspersoare. Biroul e întunecos şi are lambriuri din lemn. Mângâi pereţii care se simt la pipăit de parcă ar fi din metal. Mă văd în ei şi mă strâmb. Cherry îmi scoate limba ca şi când aş tachina-o. Ne strâmbăm unul la celălalt în perete până când Keith ne atenţionează.

— Cu ce vă pot ajuta?

Un bărbat înalt şi cu păr alb, într-un costum negru, se îndreaptă spre noi de după o tejghea. El trebuie să fie responsabilul cu cimitirul. Arată exact ca şi bunu, dar bunu avea mustaţă, era mai scund şi e mort.

— Vrem să cumpărăm locul de lângă George Crandall.

Keith ştie exact ce să ceară. Îi spunem că buni a murit în luna august anul trecut şi eu încep să plâng. Responsabilul cu cimitirul pare un pic derutat până când pun urna lui buni pe tejghea. Poate vrea să o vadă sau să vorbească cu ea sau mai ştiu eu ce. Ca şi probele de pe Tribunal TV. Îmi plac emisiunile alea. Sunt foarte mişto.

Omul de la cimitir se numeşte Leo. Asta înseamnă leu.

O să mă coste mai mult de 2.600 de dolari, spune Leo. Pot cumpăra locul de lângă bunu, dar îmi mai trebuie şi un cavou pentru urna lui buni. Asta e o casă de marmură pentru oamenii morţi. E foarte interesantă. Mai sunt şi alte taxe.

— Doriţi şi o slujbă lângă mormânt? întreabă Leo.

Mă uit la Keith.

— Tu ce zici, Keith? întreb.

— Ne descurcăm noi singuri, îi spune Cherry lui Leo. Apoi îmi şopteşte tare în ureche:

— Te taxează şi pentru asta, ştii? Te taxează pentru tot.

Cherry nu aruncă niciodată cu banii, aşa spune Keith.

— E bine să avem lângă noi pe cineva care să ţină socoteala, spune cu mâna la gură.

Avem nevoie de cineva care să sape groapa pentru cavou şi de cineva care să îngroape urna şi să arunce la loc

pământul, plus gravarea pe care o vrem pe piatra de mormânt. Apoi, optzeci de dolari pentru o vază de alamă pentru flori. După ce Leo face socoteala, scriu cecul pentru parcul memorial din Marysville. O iau pe buni, iar eu îi spun la revedere. Sunt cam trist, pentru că era plăcut să o am acasă, dar ştiu că va fi mai fericită să fie îngropată lângă bunu.

— Ştiţi că puteţi păstra o urnă mai mică cu o parte din cenuşă.

Nu înţeleg ce spune Leo şi îi dau una cu cotul lui Keith.

— Ce vrea să spună? întreb. Cum o parte din cenuşă?

— Nu vrei să ştii, îmi spune şi apoi, îi zice lui Leo:

— Per ar vrea să o păstreze întreagă.

Trebuie să plâng din nou şi chiar şi Keith are ochii înlăcrimaţi. Cherry trebuie să ne îmbrăţişeze pe amândoi – mai întâi pe mine, apoi, pe Keith. Scriem ce vrem să fie gravat.

Keith scrie cu majuscule: „DOROTHEA MARIE KESSLER CRANDALL”.

— Altceva? întreabă. Nişte date?

— Nu.

— De ce nu? Cel puţin anii, sugerează Cherry.

— Bine, spun, şi scriu anii.

— Dar nişte gânduri? întreabă Leo.

Devine cam complicat.

— Cum adică? întreb. Nu mă gândeam decât la numele ei pe piatră ca şi la bunu.

— Ca de exemplu, „Odihnească-se în pace!” Chestii din astea, propune Cherry.

Ştiu că încearcă să mă ajute.

— Buni nu se odihnea niciodată. A dormit şi apoi a murit, îi spun.

— Avea vreo poezie preferată sau un verset din Biblie pe care aţi vrea să-l scrieţi sub nume? întreabă Leo.

Încerc să mă gândesc la ceva, dar buni nu le prea avea cu versetele din Biblie.

— Dar „Îi vom simţi lipsa” sau „O iubim mult”?

Toţi trei începem să plângem şi Leo se vede nevoit să deschidă o altă cutie de şerveţele Kleenex.

Apoi, îmi vine o idee, probabil cea mai bună idee a mea. Când vede ce am scris, Keith râde şi Leo se încruntă.

— Sunteţi siguri? întreabă Leo. Sunteţi foarte siguri?

Când îi spunem că da, ia foaia completată de noi şi ne spune că totul va fi gata în douăzeci de zile.

După trei săptămâni, Keith, Cherry şi cu mine ne întoarcem la cimitirul din Marysville cu două buchete mari cu irişi violeţi, crini galbeni, trandafiri roz şi magnolii albe şi ţinem o slujbă privată proprie.

Buni şi bunu sunt împreună acum. Piatra de mormânt din granit roşu are gravat „George Henry Crandall”, pe o parte şi „Dorothea Marie Kessler Crandall”, pe cealaltă parte, cu toate datele scrise corect dedesubt. Şi mai jos, în mijloc?

„Nu face pe deşteptul!”

Lui buni i-ar plăcea asta.

46

— Trebuie să vorbim.

La telefon e John. David, Louise, Elaine, John şi Mike mă sună în fiecare săptămână. Îmi cer câte un cec, îmi cer să semnez hârtii, împuternicirea, să-mi vând plăţile de la loterie, să investesc. Când cred că s-ar putea să fie ei, las să răspundă robotul. CeCe e singura care nu mă sună.

— E prea ocupată să cumpere căcaturi pentru pişăciosul ăla de câine al ei, de aia, îmi spune Keith.

Astăzi aşteptam un telefon de la Sandy, aşa că am ridicat receptorul de îndată ce a intrat robotul. Cherry a înregistrat un mesaj pe robotul meu. Era vocea ei, de parcă aş avea o secretară. Ce chestie mişto!

„Perry L. Crandall nu este disponibil în acest moment. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj şi el vă va suna înapoi. Biiiiip!”

Mi-a plăcut pentru că suna foarte formal, foarte corporatist, dar Keith mi-a spus că am nevoie de unul mai mişto.

El a înregistrat:

„Perry L. Crandall este plecat să se drogheze şi să-şi cheltuiască toţi banii şi nici prin gând nu-i trece să vă sune înapoi. Biiiiip!”

John s-a supărat când a auzit mesajul şi l-a făcut pe Keith nesimţit şi iresponsabil. David a râs şi a zis că e amuzant. Louise a închis pentru că a crezut că a greşit numărul şi Elaine a zbierat nişte cuvinte urâte care au fost înregistrate.

— Familiei mele nu-i place mesajul meu, îi anunţ pe Keith, Gary şi Cherry.

— Asta-i tare de tot! zice Keith.

— Păcat! zice Cherry.

— Ce mesaj? întreabă Gary.

Keith şi Cherry se întrec acum la mesaje pe robot şi eu nu am nicio legătură cu asta.

Astăzi, mesajul e următorul:

„Perry L. Crandall vânează iurte în Mongolia. Dacă supravieţuieşte, vă va suna înapoi.”

Iurtele sunt corturi, mi-a zis Keith. Nu se vânează şi eu nu sunt în Mongolia. Nu mă supăr.

— Perry? Eşti acolo?

Cuvintele lui John se aud tare de parcă ar crede că nu aud. Suntem înregistraţi pentru că am răspuns prea târziu.

— Da, sunt aici.

Nu ştiu ce ar vrea să-i spun. E greu de ghicit ce i-ar face să închidă telefonul sau ce i-ar face fericiţi. Încerc să-mi dau seama ce, ca să scap de ei. Ce bine ar fi să fie Keith aici, dar e jos.

Familia mea mă face să mă simt nelalocul meu când sună. Mă întreabă cum mă simt. Mă întreabă ce fac, dar înainte să pot răspunde, îmi cer bani.

— Ce mai faci, Perry? John nu aşteaptă să vorbesc şi întreabă: Te-ai mai gândit la scoaterea banilor de loterie şi investirea lor în – aud ceva care sună a „fondfiduciarfamilial”…

E un cuvânt foarte lung şi nu-mi spune nimic.

Buni mi-a zis că verişorii-fraţii mei nu au sunat niciodată după ce a murit bunu, pentru că le era teamă că ea o să le ceară bani. N-a făcut asta niciodată. Aveam tot ce ne trebuia, deşi ar fi fost bine să ne putem repara televizorul când s-a stricat. Cu Louise mă pot descurca mai uşor, pentru că doar cere un cec şi eu pot să i-l trimit prin poştă. Nu e nevoie să o văd. Nu e nevoie să vorbesc cu ea. Nici nu mai ştiu ce culoare are părul ei acum. E mai uşor să trimiţi cecuri prin poştă decât să vorbeşti.

— La ce, John? Despre ce e vorba?

Deşi întreb, ştiu care va fi răspunsul. Vrea să vorbească despre bani. Întotdeauna vrea să vorbească despre bani. Înainte de episodul cu loteria, nu suna niciodată. Înainte de episodul cu loteria, nu aveam despre ce discuta. Acum avem. Vorbim despre bani. Despre bani şi cecuri. David, John şi Elaine vor să mă ajute cu banii.

— Lucrurile se înrăutăţesc. Nu mai avem timp. Aseară

vorbeam cu Mike despre situaţia ta. Toată lumea e îngrijorată din cauza ta. Perry, ţi-ai făcut testamentul?

John vorbeşte super rar, de parcă n-aş înţelege engleza americană.

— Testamentul? Nu cred. De ce?

Ştiu că ăsta are de-a face cu banii, dar n-am altceva de spus.

— Noi credem că ar fi nevoie. Mike îmi zice că eşti un adevărat om de afaceri. Spune că ai nevoie de testament ca să fii om de afaceri.

— Mike e deştept. Testamentul e mişto.

Îmi place când oamenii mă numesc om de afaceri.

— Ascultă, Perry! Mama nu o duce prea bine cu investiţiile ei. Are nevoie de bani. Eu am nişte obligaţii financiare urgente. David are şi el problemele lui financiare. Noi toţi ne aşteptam ca tu să ne ajuţi. La urma urmei, suntem o familie. Vrem să-ţi vinzi anuitatea. Să investeşti în fondul fiduciar familial. Să împărţim profiturile. Aşa ar fi cel mai corect. Aşa am face noi dacă am fi în locul tău.

O aud pe buni pufnind în mintea mea.

„Slabe speranţe!”

Mă concentrez din răsputeri.

— Ce vrei să fac?

Acum devine entuziasmat.

— Te-ai gândit la ce-ai vrea să faci cu banii pentru Mike Dinelli? Să semnezi o împuternicire? întreabă John. E un consultant financiar excelent. Lucrează cu noi îndeaproape. Spune-i că vrei să lucrezi cu el! Că vrei să semnezi. Ascultă-l! Vrea să te ajute. Ajută-ne! Putem stabili o altă întâlnire. O să-i spun că eşti de acord să semnezi împuternicirea. Noi suntem prieteni. E un tip super.

Vocea lui John se aude de parcă ar suge unul din baloanele alea care te fac să vorbeşti ciudat.

— Da, spun. E şi prietenul meu.

Iarăşi cuvântul ăla, „împuternicire”. Mă simt precum Hulk.

O aud pe buni din nou în mintea mea.

„Atenţie!”

— Ar trebui să-l asculţi. Spune-i că o să-l asculţi! Spune-i că o să semnezi! Te rog, Perry, e important!

John nu se opreşte din vorbit.

Vreau să întreb de ce, dar nu o fac. Cuvintele „de ce” îl enervează cel mai mult pe John, deşi nu urlă când le aude. Îmi dau seama că e furios de fiecare dată când le folosesc. E cam înfricoşător să-l enervezi. Acum, se comportă de parcă ar fi fericit. Pare chiar mai entuziasmat decât înainte.

— Perry, va fi mult mai bine când ne vei lăsa pe toţi să te ajutăm. Există căi legale ca să îţi recuperezi impozitul. E de-a dreptul ridicol că nu te-ai folosit de cunoştinţele noastre până acum. E mare păcat. De exemplu, când o să înfiinţăm fondul, o să-l administrăm noi pentru tine. Nu va trebui să faci nimic. Noi vom munci în locul tău. Tu doar cheltuieşti banii. O să vezi. Stabilesc o întâlnire. Nu vei regreta. Mă auzi?

Nu rostesc niciun cuvânt. Nici nu trebuie. John vorbeşte şi pentru mine. Ca întotdeauna, de altfel. Ba el şi David vor să mă ajute să-mi investească banii de loterie, ba vor să împărţim banii între noi. E foarte derutant.

Toarnă cu găleata când pun telefonul jos. Văd picături de ploaie pe fereastră. Înainte le spuneam zile triste zilelor ploioase.

— Cerul plânge, îi spuneam lui buni. Cerul plânge după bunu.

Acum plânge după amândoi. Mă uit în jos. Keith e pe barcă. Îl văd trăgând de o prelată de plastic. Cred că-i intră apă pe la hublouri. Poate că ar trebui să comandăm nişte garnituri noi de la magazin. Îl privesc cum lucrează. Înveleşte bine colţurile şi le prinde cu cablu.

Mă duc în dormitor după muzica lui bunu. Pe copertă scrie: „Cavalcada Valkiriilor”. Sunt cai şi cineva cu barbă pe copertă, îmi aminteşte de bărbatul de la magazinul din port care m-a prins de braţ. Era înfricoşător, dar acum e la închisoare. Scot discul, îl pun pe picup, întorc butonul şi pun acul pe disc. Îmi imaginez că sunt într-un film şi închid

ochii.

Sunt pe o barcă. Aud trompete care se aseamănă cu sunetul valurilor. Cu vântul. Navighez. La prova lui *Diamond Girl.* Gust sarea de pe buze. Simt înclinarea şi lovitura carcasei de apă.

Aveam şaisprezece ani când a murit bunu. Scosesem *El Toro* pentru un tur pe apă. *El toro* înseamnă taur în spaniolă şi era o barcă de 2 metri şi jumătate. Taurul este fiul vacii. Când am cumpărat-o de la dealer, bunu mi-a zis să-i dau un nume.

— Dar are un nume, spusesem. Uite!

Şi am arătat spre literele din plastic de pe lateralul ei.

— Astea reprezintă clasa ei, Perry. Înseamnă taur. E o marcă. Precum Coca-Cola sau Pepsi.

— Taurul. Îmi place. Îmi place *el toro,* am insistat.

I-am dat bărcii numele de *El Toro,* deşi era o ea.

O scoteam în larg la fiecare sfârşit de săptămână şi uneori chiar şi în timpul săptămânii.

Ultima oară când am părăsit docul, bunu părea preocupat. Mi-am dat seama de asta, pentru că transpira. Ştiam că a împrumutat bani cuiva şi trebuia să se ducă la bancă mai târziu. Ştiam că avea întotdeauna afaceri de rezolvat, dar în larg, toate grijile îi dispăreau. Făceam cu rândul la cârmă – mai întâi eu, apoi, el. Vântul se oprea, apoi se stârnea brusc şi ne lua prin surprindere. Râdeam amândoi şi *El Toro* se domolea, apoi sălta înainte.

— Te iubesc, bunu!

— Perry, eşti un băiat bun. Cel mai bun.

Apoi, s-a întins şi mi-a dat părul din ochi. Când ne-am întors în port, s-a dat jos din *El Toro* şi a căzut în genunchi pe chei, de parcă s-ar fi rugat. Ca într-o biserică. Am legat parâma de tachet şi, apoi, l-am prins de mână. Întotdeauna mă ajuta să fac asta. Nu şi acum.

Mi-a rostit numele:

— Perry.

Era ca o şoaptă. Şi-a dat ochii peste cap.

Şi dus a fost.

Marty era acolo când s-a întâmplat. Nu ştiam ce să fac. Bunu era întins pe chei. Oamenii au venit în grabă să ne ajute. Cineva, cred că Gary, a sunat-o pe buni. Ambulanţa a venit, dar nu au pus sirena când au plecat. Buni a aflat de la Marty.

— A căzut ca o piatră. Ca o piatră.

O ţinea strâns de mână.

După asta, am pierdut şantierul naval. L-a luat banca. A trebuit să vindem *El Toro.* Nu ne mai puteam permite să o ţinem. Aşa mi-a spus buni. Şantierul a fost cumpărat de altcineva şi Gary Holsted m-a angajat la el. Mi-a zis că a fost cea mai bună investiţie pe care o putea face. Mă bucur. Îmi place să lucrez la Holsted.

Ascult muzica lui bunu şi intru în living să mă uit pe fereastră. Apa are o culoare pe care nu o cunosc. Gri, sau poate verde. Prelata albastră a lui Keith acoperă cabina. Văd lumini prin port. Strălucesc ca şi lumânările dintr-un dovleac. Ştiu că Cherry e cu el acolo şi mi-aş dori să mă cheme şi pe mine.

Cherry e iubita lui Keith şi Keith e prietenul meu. Ştiu asta acum.

Mi-e dor de buni. Mi-e dor de bunu. O vreau pe Cherry. Gâtul mi-e plin de tristeţe. Mă doare inima. Ascult vocea lui buni, dar e altundeva. Poate cu bunu. Aş vrea să fie aici cu mine. Îmi lipesc fruntea pe mâini pe fereastra rece, rece şi mă gândesc la ce ar trebui să fac.

47

Pe măsură ce se apropie primăvara, avem tot mai multe zile pe care bunu le-ar numi „zile de navigat”. Senine, dar răcoroase. Cherry nu a mai navigat niciodată, şi acum că motorul lui *Diamond Girl* e reparat, Keith spune că poate ar trebui să mergem toţi pe insula Whidbey la sfârşit de săptămână.

— Oh, da! Sunt entuziasmat. Da, Keith, hai să mergem!

— Ce trebuie să luăm cu noi?

Cherry e practică.

— Hai la magazin!

Keith ne duce la QFC şi ia cu noi o ladă frigorifică.

— Nu luăm mai multe decât încap aici.

Keith ştie de ce avem nevoie.

Diamond Girl are doar o sobă cu propan, cu un singur arzător.

— Pâine, brânză, maioneză, batoane de cereale, prăjiturele, biscuiţi, suc… spune ea.

— Cherry, eşti foarte bună la aprovizionare, îi spun. Sigur n-ai mai făcut asta niciodată?

— Glumeşti, nu? Sunt doar cumpărături pentru oameni care vor mânca pe o barcă. Cât de greu poate fi?

Ia şi mai multe cutii de pe raft.

— Pot face chili. Băieţi, ce altceva mai vreţi?

Mă uit la Keith şi el rânjeşte. Fasolea îl face să tragă vânturi. Nu cred că chili ar fi o idee bună, dar nu-i spun nimic lui Cherry.

Întreb în schimb:

— Ancora ta e în regulă, Keith?

Îmi amintesc că Keith a zis că frânghia şi lanţul ancorei ar trebui înlocuite.

— S-a rezolvat, spune.

A reparat barca în ultimele trei luni cât nu a reparat-o în ultimii trei ani.

— Când aveţi de gând să vă întoarceţi? întreabă Gary. Vă pot urmări.

Îi dă lui Keith o staţie de radio portabilă nouă-nouţă VHF şi un pachet de baterii.

După ce am folosit o şurubelniţă ca să introducem bateriile, Keith mă lasă s-o încerc. N-am mai folosit o staţie de pe vremea când eram cu bunu. Era aşa de mişto!

— Portul Everett. Portul Everett. Aici *Diamond Girl.* Cerem permisiunea să intrăm în port. Terminat.

Staţia pocneşte.

„Recepţionat, *Diamond Girl!* Aveţi permisiunea. Terminat.”

Voiam să părăsim locul de acostare pe la unsprezece, dar acum e aproape două după-masa. Soarele străluceşte în apă. Motorul lui *Diamond Girl* face TU TU TU. Keith o îndreaptă spre Whidbey, iar eu împachetez şi strâng parâmele.

— De unde ştii cum să faci asta, Per? Cherry mă urmăreşte din cockpit. Mi-e cam frică să merg cu barca. Se mai şi scufundă, nu? Sper că ştiţi că nu ştiu să înot, da? întreabă.

— E în regulă, spun. Nici eu nu ştiu să înot. Keith a încercat să mă înveţe în Hawaii, dar n-am avut destul timp.

Cuvintele mele nu par să o facă să se simtă mai bine.

Scot vestele de salvare.

— Uite, avem din astea! Nu te vei îneca. Poţi să iei una pe tine, dacă vrei.

— Da, cred că aşa o să fac. Şi dacă totuşi cad în apă? Ce fac?

Ia una din mâna mea şi o ajut să o îmbrace. Trebuie să lungesc cureaua care îi înconjoară mijlocul. Îi ating sânul din greşeală, dar nu pare să observe. E în regulă să atingi doar din greşeală. În orice caz, mă excit.

— Apa e atât de rece aici încât ai muri de frig înainte să te îneci, spune Keith.

Încearcă să fie de ajutor.

— Ridic-o, Per! Ridică vela principală! îmi cântă Keith cu

voce de pirat şi apoi, lui Cherry: E limbajul marinarilor. ARRRRH!

Apoi o apucă de un sân.

Keith direcţionează *Diamond Girl* în bătaia brizei proaspete şi o lasă în voia vântului. Trag tare de velă. La navigat mă pricep. Când vela e ridicată, o leg de tachet şi mă aşez repede.

— Cherry, atenţie la cap! urlu când ghiul îşi schimbă direcţia.

Vântul e la traversă şi *Diamond Girl* se înclină. Ochii lui Cherry se măresc şi se prinde de marginea cabinei.

— Îţi vine să vomiţi? întreb.

Oamenii pot să aibă uneori rău de mare. Clatină din cap în semn că nu.

— Sigur? Îţi aduc o pungă, spun.

Zburăm. Suntem liberi. Navigăm. Vântul mă loveşte peste faţă şi deschid gura să gust aerul sărat. Cherry mă priveşte şi face la fel.

Zburăm de minute bune. De ore bune. Pot face asta la nesfârşit. Bunu e în mintea mea. Şi buni. Închid ochii şi hotărăsc că, dacă ar trebui să mor, aş muri chiar acum. Într-atât sunt de fericit.

Keith ştie un golfuleţ după colţul de la portul Whidbey. Soarele apune. Trebuie să ancorăm înainte de-a se întuneca. Îmi chiorăie maţele. Îmi amintesc că n-am mâncat de prânz. Acostăm de-a lungul coastei şi apoi plutim în zigzag. Valurile ne împing.

— Aici, spune Keith şi opreşte motorul.

Îl ajut să arunce şi să aranjeze ancora. Nu suntem departe de plajă. *Diamond Girl* nu trage multă apă. Apa e adâncă de doar şase metri. Nu văd fundul, dar, după felul cum s-a aranjat ancora, ştiu că e cu pietre, şi nu cu mâl.

Se întunecă încet. Cherry deschide conservele de chili şi le încălzeşte pe sobă. Suntem atât de înfometaţi, încât mâncăm pâine fără unt cu chili pe farfurii de hârtie. Nu avem chef să spălăm vase. Folosim linguri de plastic. Cherry face cacao caldă şi plescăim prăjiturele de terci de

ovăz şi Oreos. *Diamond Girl* pluteşte. Briza se linişteşte. Apa e netedă ca oglinda. Farurile maşinilor se mişcă şi licăresc de pe ţărm. Le privim în timp ce vorbim şi aţipim.

— Ar vrea ei să fie în locul nostru, spune Cherry somnoroasă şi se lasă pe Keith. Ar vrea ei să fie în locul nostru.

Cred că asta e adevărat. E *echt.*

Îmi pun o pătură pe umeri şi mă întind pe cealaltă parte a cabinei. Aici dorm eu când sunt pe *Diamond Girl.*

Sunt fericit şi încep să ţopăi, dar Keith spune:

— Per? Nu ţopăi pe vas, bine?

Lui Keith nu-i place să ţopăi pe *Diamond Girl.* Se duce jos şi revine cu o chitară. Sunt uimit, pentru că nu ştiam că Keith ştie să cânte la vreun instrument. Zdrăngăne şi ne cântă. Are o voce clară şi adâncă.

Ce faci cu un marinar beat…

Eu şi bunicul meu…

Să navighezi… du-mă departe…

Cherry se cuibăreşte lângă el, în timp ce el cântă şi o văd că se uită în sus şi îi perie barba cu un deget. El se întoarce şi îi cântă la ureche. Îmi dau seama că îi place de Cherry şi ei de el.

Mi-aş fi dorit ca Cherry să mă placă pe mine mai mult, dar nu cred că e posibil. Deşi i-am cumpărat cadouri, tot pe Keith îl place mai mult. Deşi sunt bogat, tot de Keith îi place mai mult. El e sărac şi nesimţit şi necioplit, cum ar fi spus buni. Dar lui Cherry tot de el îi place mai mult.

E greu.

Keith îmi cântă. Ne cântă nouă. L-aş putea asculta la nesfârşit, dar adorm cu cântecele lui în ureche. Dorm. Şi *Diamond Girl* se leagănă.

48

Buni nu vorbea aproape deloc despre tatăl meu.

Am crezut că era mort.

Mă întrebam cum o fi murit. Probabil într-un accident de maşină. Aşa mor majoritatea oamenilor. În maşină. Sau poate din cauza unui infarct de la colesterol. Poate asta a fost. Poate că a fost omorât. Nu e prea posibil, dar e totuşi posibil. Posibil. Cum e şi să câştigi la loterie.

Apoi, i-am auzit pe John şi pe David vorbind. Au venit să mă viziteze joi, după ce a plecat Mike Dinelli. Vin întotdeauna când Gary şi Keith nu sunt la Holsted.

— A fost de acord să ne întâlnim. Ne apropiem! Sunt sigur!

— Ce a zis Mike despre asta?

— A zis că ar fi bine să fie aşa. Nu mai avem mult timp.

— Mike a sugerat că Perry ar trebui să-şi facă testamentul. Ne-a explicat că mama ar primi toţi banii dacă Perry ar muri acum.

— Crezi că va muri?

— Orice e posibil.

— Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

— Nu fi naiv, David! Probabil crezi şi în Iepuraşul de Paşte, în Moş Crăciun şi în faptul că tata îi trimite în fiecare lună lui mami bani din ascunzătoarea lui din insulele Cayman.

Tata trăieşte.

Ei au spus că trăieşte. Habar n-aveam.

David a zis că insulele Cayman sunt ca şi Hawaii. Însorite.

Habar n-aveam că tatăl meu stă la soare în insulele Cayman după ce a furat banii clientului său. Habar n-aveam. M-am întrebat de ce o fi furat banii. M-am întrebat de ce a plecat şi de ce eu n-am ştiut niciodată.

I-am întrebat pe Gary şi pe Keith dacă ei ştiau răspunsurile la toate „de ce”-urile mele. Voiam să ştiu. Nu

mă puteam gândi decât la asta.

Gary oftează şi se uită în tavan.

— Perry, cred că e timpul să afli.

Şi îmi povesteşte despre tatăl meu.

— A durat ani întregi. I-a supt. Când a dat de bucluc, bunu tău a luat un împrumut garantând cu afacerea lui pentru cauţiune, pentru ca tatăl tău să nu meargă la închisoare înainte de proces. Când a fugit din oraş, au pierdut banii. A fost o luptă…

Gary se uită din nou în tavan. Mă uit şi eu, dar nu văd nimic.

— Cred că bunu tău s-ar fi scos până la urmă. A ipotecat totul ca să cumpere macaraua pentru şantier. Era ultima lui şansă ca să reuşească. Când lucrurile s-au înrăutăţit, avea nevoie doar de o portiţă de scăpare, de un împrumut ca să-l pună pe picioare. Nenorociţii ăia de nepoţi ai lui nu l-au ajutat niciodată. Nu-i telefonau înapoi. Apoi, a fost prea târziu. A pierdut totul. A pierdut tot ce a lucrat în viaţa asta.

Vorbeşte cu voce joasă, ca şi cum buni şi bunu s-ar supăra că eu ştiu.

Un singur lucru pe care l-a spus Gary nu era adevărat. Nu a pierdut tot ceea ce lucrat în viaţa asta. Bunu a lucrat şi pentru mine.

Eu sunt încă aici.

Asta e adevărat. Este *echt.*

Când oamenii pentru care ai lucrat toată viaţa sunt încă aici, ai totul.

Keith a ascultat povestea fără să-l întrerupă, ceea ce e un lucru greu pentru el. Toţi gândim în acelaşi timp şi nu vorbeşte nimeni, până când Keith îşi drege glasul şi spune:

— Nu m-ar mira dacă nu ar încerca aceleaşi porcării şi cu Perry.

— Nu. Nu vor decât împuternicirea mea.

— Căcat!

Gary sare în picioare. Nu prea spune el cuvântul cu C foarte des. Keith înjură cât pentru toată lumea.

— Împuternicire? Nu pot fi atât de tâmpiţi!

— Perry, ai semnat ceva? Orice?

Gary formează un număr.

— Tom? Trebuie să vorbesc imediat cu tine!

Ceva se întâmplă, dar nu-mi dau seama ce.

Gary şi Keith spun lucruri pe care nu le înţeleg, dar le ascult. Sunt un auditor.

— Ce a spus avocatul?

— A zis că nu e uşor să declari pe cineva incompetent, dar nu ăsta e marele pericol.

— Cât a costat?

— Nimic. Nu fi cinic, Keith! Nu toţi avocaţii sunt aşa. Tom mi-a zis că sunt alte căi.

— Alte căi?

— Căi mai bune pentru a-i lua banii.

— Ca, de exemplu?

— Cu o împuternicire, îi pot vinde anuitatea de loterie. Să delapideze toţi banii legal. Căcat! Ce ne facem?

— Trebuie să fim cu ochii-n patru. Să ne asigurăm că nu-l pun să semneze nimic.

— Pe tine nu te deranjează toate astea? mă întreabă Keith. Nu te îngrijorează ce fac fraţii tăi? Ce a făcut tatăl tău?

Îmi dau seama că vrea să mă ajute.

— Verişori-fraţi. Sunt verişorii-fraţii mei şi nu, nu mă deranjează. Sunt trist. Sunt trist pentru buni şi bunu. Sunt trist pentru toată lumea. Mă întreb de ce buni nu a vrut ca eu să ştiu. Erau doar bani.

Şi urc la mine în apartament.

Erau doar bani, mă gândesc, când mă întind pe canapea. Reflectez la toate lucrurile astea dimineaţa înainte să mă scol. Dimineaţa este un moment bun pentru a reflecta. Eu şi buni reflectam tot timpul dimineaţa. Făceam concursuri de gândire.

— Mă întreb cum pot pune frişca într-un Twinkie.

Ăsta-s eu.

— Mă întreb cum poţi mânca aşa de mult.

Asta-i buni.

— Mă întreb de ce „douăsprezece” înseamnă o duzină.

Ăsta-s eu.

— Mă întreb cum de au fost aleşi tâmpiţii ăia din Congres.

Asta-i buni, din nou.

E important să reflectezi. Descoperi lucruri când reflectezi. Aşa am aflat că Louise e mama mea şi că David şi John sunt fraţii şi verişorii mei. Aveam zece ani. Ştiu pentru că am scris toate lucrurile astea în cel de-al treilea jurnal. I-am numit verişori-fraţi.

— Uneori, oamenii nu locuiesc împreună cu familiile lor, spunea buni. De exemplu, când un copil e adoptat înseamnă că altcineva poate avea mai multă grijă de el. Îl poate iubi mai mult.

Plângeam pentru că Kenny de mai jos de pe stradă zicea că părinţii mei nu m-au vrut şi de aceea nu locuiam cu ei.

— Părinţii tăi te-au dat. Ştiu cine sunt fraţii tăi. Sunt amândoi nişte jigodii şi tu eşti retardat. Taică-tău e un nemernic şi maică-ta – o curvă!

Kenny m-a împins prin curte. Buni plivea grădina din spate.

— Stai cu ea pentru că eşti retardat!

— Nu sunt!

— Ba eşti! Ea e singura care te-a vrut. Retardatule!

Apoi, m-a trântit pe jos, m-a lovit tare peste faţă şi mi-a spart nasul.

Am strigat-o pe buni.

— Buni! Buni!

— Ieşi naibii afară din curtea mea!

Buni a fugit repede, dar Kenny era mai rapid.

Nu ştiam ce înseamnă „nemernic” sau „curvă”. Când am întrebat-o pe buni, s-a enervat şi i-a dat telefon mamei lui Kenny.

— Să nu se mai apropie fiu-tău de Perry! a zis. Să nu se mai apropie de el!

Eu şi Kenny eram prieteni. Îmi amintesc. Ne jucam împreună înainte să mergem la şcoală. El avea cinci ani şi

eu aveam patru. Ne jucam la mine în curte, pentru că aveam o cutie cu nisip făcută dintr-o şalupă veche pe care o avusese bunu în port. O barcă plină cu nisip. O acopeream în fiecare seară cu prelată ca să nu intre pisicile. Tuturor copiilor le plăcea să se joace la mine acasă. Când mama lui Kenny şi-a început serviciul, buni ne supraveghea pe amândoi.

Apoi, Kenny s-a dus la grădiniţă, dar eu nu am putut merge pentru că eram născut târziu şi aveam multe accidente la toaletă. Kenny aducea prieteni acasă ca să ne jucăm după ce venea de acolo.

— De ce te joci cu retardatul ăsta? spuneau.

Sentimentele mele erau rănite.

— Uite! Şi-a rupt pantalonii la spate!

— Miroase!

— Retardatule! Retardatule! Retardatule!

— Nici măcar părinţii lui nu-l vor!

— L-au abandonat!

— Retardatule!

Buni a încercat să-mi explice de ce nu mai aveam voie să mă joc cu Kenny.

— Oamenii sunt răi. Îţi spun să faci tot felul de lucruri. Simt nevoia să creadă că sunt mai buni. Le place să chinuiască tot ceea ce cred că e mai slab decât ei.

Asta era o noutate pentru mine. Eram slab? Nu mă consideram slab. Doar lent. Am început să reflectez şi la asta. De ce tachinează oamenii? Am început să-i privesc pe oameni şi să încerc să-i descifrez. Am muncit mult să devin auditor.

Manny mă tachina într-un mod rău, mai ales când a început să lucreze la Holsted. O făcea doar când Keith şi Gary nu erau prin preajmă. Nu mă mai tachinează. Acum spune:

— Ce mai faci, Per?

Şi:

— Ce mâncăm azi la prânz? şi chestii din astea.

Acum Gary se uită fix în ochii mei când mă întreabă

despre comenzi.

— Tu ce crezi? întreabă. Tu ce crezi?

Toată lumea se uită fix în ochii mei. Ce bine e! Înainte nu se uitau în ochii mei. Se uitau în depărtare sau în sus, sau în portofele. Niciodată în ochii mei.

Keith e acelaşi. Încă trage vânturi când e lângă mine. Nu trage vânturi când e lângă Cherry. A încercat o dată, sau poate o fi făcut-o din greşeală, dar ea l-a pocnit tare.

E nepoliticos să tragi vânturi lângă o fată.

49

John mi-a telefonat toată săptămâna şi mi-a vorbit despre un testament. Testamentul meu. Spune că ştie pe cineva care mă va ajuta. E important, spune el. Şi Mike Dinelli mă poate ajuta. Ne poate ajuta pe amândoi. Trebuie să semnez nişte hârtii pentru protecţie.

Keith este la spitalul veteranilor pentru o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi. Încearcă să nu bea, ceea ce mie mi se pare un lucru bun. Acum merge la AA în fiecare sâmbătă dimineaţa la nouă. Cherry s-a dus la magazinul din port ca să cumpere gogoşi pudrate cu zahăr. Trebuie să le mâncăm repede, înainte să se întoarcă Keith, pentru că el încearcă să slăbească, iar noi, nu.

Sună telefonul. Sună încontinuu.

— Prietenul tău, Keith, e pe-acolo? întreabă John.

— Nu.

Nu am timp să-i spun că vine mai târziu.

— Ţi-am luat un cadou. Un pachet de bomboane Hershey’s Kisses. Sunt la mine la birou. Ai mai văzut vreodată o cutie de Hershey’s Kisses?

— Da, spun.

O cutie e mult. Şi noi primim cutii cu tot felul de chestii la Holsted. N-am mai văzut o cutie de Hershey’s Kisses.

— Deci, plec acum ca să te iau şi să te aduc la mine la birou. E foarte important să ai un testament. Eşti om de afaceri, Perry. Poţi să-ţi faci testamentul şi să-ţi iei şi bomboanele. Va fi o surpriză pentru prietenii tăi. Îţi plac surprizele, nu?

Nu am intenţionat să uit că vine. Dar, când mi-am luat jacheta şi m-am dus jos să o caut pe Cherry, Gary m-a întrebat dacă pot să stau cu Kelly şi cu Meagan.

— E ziua de naştere a lui Sandy. Am luat bilete la un matineu la The Rep. Am planificat totul. Dacă aţi putea să staţi cu fetele până la şase, ar fi minunat.

Gary ştie că e mai uşor dacă stăm amândoi cu ele.

Uit complet de John. Îmi place să mă joc pe calculator cu Kelly şi cu Meagan.

Cherry se întoarce cu gogoşi şi-mi întinde una.

— Da, stau cu ele împreună cu Per. Pot să fac o baie?

Îi place să facă baie la Gary şi la Sandy, pentru că la mine nu e decât duş. De fiecare dată când mergem să stăm cu fetele, Cherry face baie. Stă în apă cu spumă. Stăm atât de mult de vorbă cu Gary, încât se întoarce Keith. Parchează în faţa singurului loc pentru handicapaţi.

— Iar îi curge ulei lui Yo? întreb.

Trebuie să-mi şterg zahărul pudră de pe faţă ca să nu observe.

— Yo sângerează rău de tot!

Keith îşi dă jos jacheta de piele şi se bagă dedesubt să presare nisip pentru pisici pe jos. Lui Gary nu-i plac urmele de ulei în parcare.

— Vrei să vii cu noi să stai cu fetele, Keith? întreb.

— Ca douăsprezece ace în ochi, spune Keith, şi îşi ia jacheta pe el.

— Ce scârbos! Keith!

Lui Cherry nu-i prea place modul lui de a spune: „Nu, mulţumesc”, îmi dau seama după felul în care îşi dă ochii peste cap şi oftează. O îmbrăţişează şi o sărută neglijent pe gură.

— Mă duc să pun nişte bandaje, să sablez nişte funduri de bărci şi să fac nişte bani. Spune asta şi o plesneşte pe Cherry peste fund. Distraţi-vă şi ne vedem mai târziu!

Ne face cu mâna.

Gary ne duce cu maşina, pentru ca Yo să poată muri în linişte în parcare.

Sandy ne întâmpină la uşă.

— Vă mulţumesc mult! Dacă le lăsăm singure, se bat tot timpul. Data trecută, au spart o oglindă din baie.

Gary nici măcar nu opreşte motorul. Pleacă de îndată ce urcă Sandy în maşină.

Desfacem o pungă imensă de chipsuri, Kelly ne toarnă

tuturor coca-cola şi stăm în bucătărie. Cherry se scuză şi fuge în baie. Stă acolo mult timp.

Când iese, e verde.

— Cherry, eşti bine?

O urmez în living. Kelly şi Meagan vin după mine.

— Mda.

E greu să o înţeleg. Bolboroseşte şi se ţine de stomac.

— Vrei să faci baie?

Dă din cap că nu.

— Nu azi. Nu cred.

Se face ghem pe canapea.

— Eşti bine? Kelly e curioasă. Eşti bolnavă? Da? Da? Da? Da?

Meagan o plesneşte pe Kelly şi apoi, se ascunde în spatele meu.

După câteva minute, se bat şi eu sunt la mijloc. Cherry ne ignoră pe toţi şi adoarme pe canapea. Trebuie să le despart de cinci ori ca să nu se omoare.

Îmi pare rău că nu am nişte frânghie să le leg, dar asta nu ar fi frumos. Totuşi, îmi pare rău că nu am nişte frânghie. Cu Cherry adormită, e foarte greu să le ţin pe fetele astea departe una de cealaltă. Ar fi fost mai uşor dacă eram doi. Sunt obosit şi-aş vrea să dorm şi eu. A fost o zi lungă. Mă bucur când Gary şi Sandy ajung acasă.

E amurg şi toate luminile de afară strălucesc în port când Gary ne lasă acasă. Ferestrele magazinului Holsted sunt întunecate. Azi a fost rândul lui Manny să închidă magazinul.

— Vrei să comandăm o pizza sau altceva? o întreb pe Cherry.

Mi-e foame şi vreau mâncare adevărată.

— Sigur. Hai să vedem unde e Keith!

Cherry pare mai trează. E încă puţin verde. Ne plimbăm de-a lungul cheiului. Keith stă întins în cockpit cu o cârpă udă peste faţă.

— Ce e, Keith? Eşti bolnav, iubi? Te doare capul?

Cherry ridică un colţ al cârpei. Ochiul lui Keith e vânăt.

— Uau, e aproape la fel cum a fost şi al tău, spun.

— Per?

Keith pare nervos pe mine.

— Da?

Mă întreb ce am făcut.

— Crezi că m-ai putea anunţa totuşi când unul dintre fraţii ăia ai tăi trebuie să apară?

— Oh, nu! Oh, Dumnezeule! Trebuia să mă întâlnesc cu John! Am uitat. Îmi pare rău. Trebuia să merg undeva cu el, şi nu la Gary. Am uitat!

E numai vina mea.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai bătut?

Cherry îl freacă pe frunte pe Keith, iar el o freacă pe fund. Trebuie să mă uit în altă parte, pentru că sunt jenat.

— Nemernicul ăla de John a venit cu nenorocitul ăla de prieten care arată ca un mafiot să-l caute pe Perry. M-au acuzat că-l ascund. Căcat! Am lucruri mai bune de făcut decât să-l ascund pe Perry. Le-am spus, dar nu m-au crezut! Keith mormăie. Prietenul ăla al lui e un bătăuş. Sigur ştii ce pune la cale frate-tău?

— Asta-i tot? Cherry sărută acum vârfurile degetelor lui Keith. Asta e tot ce s-a întâmplat?

— Păi, câteva lucruri acolo. Am aruncat cu un ciocan. El a aruncat cu o piatră. Am aruncat cu o şurubelniţă şi apoi, nenorocitul ăla de prieten mi-a tras o lovitură drept la ţintă.

Cherry ridică puţin cârpa ca să se uite dedesubt.

— Auuuu! Ai grijă! Mă doare!

— În filme, pun o friptură pe ochiul vânăt. Am văzut în Rocky unu, doi sau trei. Sau poate că trebuie să mănânci ouă crude.

Încerc să fiu de ajutor, dar Cherry arată de parcă i s-ar face rău din nou.

— Taci din gură, Per!

Keith pare îmbufnat.

Nu mă supăr.

Cherry îl ajută să se ridice, îi dă patru aspirine şi mergem sus în apartament. Sunăm ca să comandăm pizza la Pizza

Bob. Vin atât de des şi sunt atât de faimos, încât nici nu trebuie să le dăm adresa sau numele. Ne recunosc vocile.

Ne uităm la un DVD până ne vine mâncarea. Îmi plac filmele cu bărci, cu navigat pe timp de furtună şi tipi care ţipă. Ăsta e minunat şi mor mulţi oameni. Keith şi Cherry stau cuibăriţi pe canapea. Încerc să mă uit la film ca să nu mă uit la ei. Keith îşi ţine mâna pe sânul lui Cherry. Şi mie mi-ar plăcea să-mi pun mâna acolo, dar nu îndrăznesc. Nu e iubita mea şi asta mă întristează. Mă excit şi trebuie să mă scuz şi să merg la baie.

Dacă buni ar şti ce fac, mi-ar spăla gura cu săpun sau mai ştiu eu ce.

Nu ştiu de ce, dar mă simt bine.

50

Depozitul de vizavi de şantierul naval Carroll e de vânzare. Gary vrea să-l cumpere şi eu vreau să fiu om de afaceri. E o idee bună, aşa că mă hotărăsc să cheltuiesc restul banilor din contul meu curent pentru a investi în Holsted. Nu mă ating de economii. Ne întâlnim din nou cu Tom Tilton, avocatul lui Gary. Keith vine cu mine. Mă ajută cu afacerea mea. Îmi spune acelaşi lucru pe care mi l-a spus buni. Despre avantaj, doar că el îl numeşte *up-and-up.*

— Asigură-te că asta e o afacere cinstită! spune şi arată ca un câine de pază, doar că nu latră şi nu are zgardă sau blană.

Up-and-up înseamnă corect. Înseamnă bine. Înseamnă că nimeni nu va profita. Cămaşa lui Keith e băgată în pantaloni, iar părul lui e curat şi pieptănat. Coada de cal e prinsă frumos la spate. Barba şi mustaţa sunt tunse. Observ că are pantaloni şi pantofi noi.

— Arăţi bine, Keith, spun.

Într-adevăr. Arată foarte bine.

— Te-ai parfumat cu Old Spice? Bunu se dădea cu Old Spice. Parcă ai mai şi slăbit.

Mirosul lui îmi aminteşte de bunu.

Toată lumea începe să vorbească deodată. Eu ascult. Sunt auditor.

— Putem cumva să-l protejăm pe Perry?

— Nu se descurcă cu atâţia bani.

— S-a descurcat bine până acum.

— Împuternicire? SRL? SA?

— Dar ce putem face? Fraţii lui pun ceva la cale. Sunt sigur.

E plictisitor. Încep să mă gândesc ca să-mi vină idei.

— Hei! spun. Am nevoie de un testament! Pot să-mi fac un testament?

— Vrei un testament?

Tom pare surprins. Poartă o cravată albastră strălucitoare şi are păr lung ca o vedetă rock, dar nu are chitară.

— Ce fel de cravată e asta? Vreau şi eu una.

E fină şi moale.

— E din mătase, spune avocatul.

— Are gusturi scumpe acum, explică Keith, dar se înşală.

Îmi place doar culoarea albastru strălucitor şi cum se simte la pipăit. Avocatul scoate nişte hârtii şi mă ajută să fac un testament.

— Te ajut să faci un testament. Pe cine ai vrea să numeşti beneficiar?

— Să numesc cum?

— Cui vrei să-i laşi banii când o să mori?

— Când o să mor? O să mor? Mă uit la Keith după ce spun asta. Sunt îngrijorat. Mori chiar după ce-ţi faci un testament?

— Nu, Per. Un testament este un act prin care decizi ce se va întâmpla cu banii tăi în caz că mori.

Keith vorbeşte cu mult calm. Ştie că nu vreau să mor.

Gary spune:

— E doar o precauţie, dar ca om de afaceri, e important să ai grijă de asemenea lucruri. E o idee bună. Ce te-a făcut să te hotărăşti să faci un testament?

— John. Şi Mike. Voiau să merg la ei la birou şi să fac unul. Trebuie să merg acolo sau pot să fac unul şi aici? Mă aşteaptă cu bomboane Hershey’s Kisses. O cutie întreagă.

Keith şi Gary se uită unul la celălalt.

— De ce Dumnezeu ar sugera un testament?

— Ce speră să obţină?

— Ei sunt cele mai apropiate rude.

— Nu, Louise e.

— Mama lor ar primi toţi banii, nu fraţii, dacă Perry nu ar specifica altfel.

— Dar ar trebui să moară înainte să-i primească.

— Dumnezeule, crezi că ar risca aşa ceva?

— În loc de treizeci de arginţi – pungi cu Hershey’s

Kisses.

— Ştii ce? spune Gary. O să ne facem amândoi testamentele.

— Deci, cui vrei să-i laşi toţi banii după ce mori? Eşti om de afaceri acum. Ai bunuri. E o dovadă de responsabilitate financiară dacă laşi lucrurile în ordine după ce mori.

Tom vorbeşte repede, ca o mitralieră din filme.

— Dar voi fi mort, îi spun.

— Ce spui de persoanele pe care le iubeşti?

Trebuie să mă gândesc. Apoi, îmi vine o idee. Vreau să-mi las toţi banii lui Keith, lui Cherry şi lui Gary.

— Dar familiei? întreabă avocatul.

— Au deja mulţi bani. Aşa-mi spunea buni întotdeauna. De aia mi-a dat mie totul. Mi-a dat chiar şi casa.

— Ţi-a lăsat ţie casa? Am crezut că le-a lăsat-o fraţilor tăi.

Gary are riduri pe frunte.

— Nu, i-am dat lui John o împuternicire şi el a semnat de treizeci şi două de ori. A fost un contract *escrow.* Aşa am primit cinci sute de dolari.

Tom scrie într-un carneţel galben.

— De unde ştii că fraţii tăi au mulţi bani, Perry?

Buni mormăia de fiecare dată când plătea factura la electricitate sau cea de telefon. Am zis cu vocea ei:

— Fraţii ăia ai tăi au o grămadă de bani. Nu au nevoie de ai mei. Casa va fi a ta, Perry, ţără nicio sarcină. A zis că era a mea, dar John a avut nevoie de împuternicirea mea. Ca şi Hulk, le spun.

Keith începe să scoată fum. Aproape că văd fum ieşindu-i pe urechi.

— Gary, ce ţi-am spus eu ţie?

— Keith! Stai jos! Eşti ca un leu în cuşcă!

— Fir-ar să fie, Gary, ţi-am spus că eşti naiv şi tu mi-ai zis să nu-mi fac probleme! Astea au fost cuvintele tale! Nu-ţi face probleme, nu vor îndrăzni! Au făcut-o deja! Ştiu exact ce fac!

— Opreşte-te! Opreşte-te!

— Tom?

— La noi în firmă avem o zicală: şarlataniile mici pline de succes le precedă mereu pe cele mari. Nu pot spune că a fost ceva ilegal. Cu siguranţă, a fost imoral, dar a fi imoral nu e împotriva legii.

— Vor ca Perry să-şi facă testamentul. De asta sunt îngrijorat.

— Nu eşti singurul.

— Ce facem cu testamentul meu? întreb.

Sunt plictisitori când vorbesc între ei şi cu mine, nu. E nepoliticos să-ţi ignori prietenii.

— Ştii ce, Perry? Nu e o idee bună să-ţi excluzi aşa rudele. Ar trebui să le laşi ceva, pentru că altfel testamentul ar putea fi contestat.

Avocatul se uită la Gary ca şi cum ar aştepta un răspuns. Cred că ar trebui să se uite la mine. E decizia mea. Ar trebui să se uite la mine. Îmi spune că „a contesta” înseamnă că nu se va face cum am vrut eu.

— Am o idee, spune Keith şi începe să râdă. Ce ziceţi de asta?

Şi ne expune planul lui.

Eu cred că este o idee bună. Avocatul mă întreabă dacă sunt sigur.

— Da, sunt sigur! spun ţipând.

E foarte bună ideea lui Keith. Dacă mor, mama mea primeşte 5.000 de dolari şi picupul lui bunu, David primeşte 5.000 de dolari şi televizorul meu de şaizeci şi nouă de centimetri, iar John 5.000 de dolari şi cel mai bun lucru. Canapeaua lui buni.

Gary râde şi spune:

— Dacă ceva îi va garanta lui Per că e în siguranţă, atunci asta va fi.

— Dar nevestele lor? întreabă Keith. Nu le poţi uita!

— Ştiu! spun. Elaine poate primi bicicleta mea şi CeCe, jacheta mea verde cu glugă. Are doar puţină vopsea pe ea. E o jachetă bună şi călduroasă.

Când terminăm, Keith şi cu mine primim copii ale testamentelor. Mă simt ca un adevărat om de afaceri,

pentru că am multe hârtii de dus în apartament.

Când Gary termină de vorbit cu avocatul, Keith merge la baie să facă pipi, iar eu îmi scot calculatorul şi încep să adun. Extrasul meu de cont pe luna asta e împăturit în buzunar. O să primesc următorul cec de la loterie în octombrie. Primesc dobânda pe contul de economii şi, în plus, primesc cecul obişnuit de la Holsted. O să primesc un salariu şi mai mare, pentru că sunt asociat. I-am spus lui Gary că nu am nevoie de tot atâţia bani ca şi el, pentru că nu sunt însurat şi nu am doi copii, o soţie şi o ipotecă, dar el a spus că suntem asociaţi şi asociaţii trebuie să împartă. A zis că magazinului îi merge bine. Ce mişto!

Încă nu spun nimic despre contul meu de economii. Buni mi-a zis să nu o fac. Contul meu curent nu mai are atâtea zerouri acum, după ultima mea investiţie la Holsted, dar sunt încă mulţi bani acolo. E bine. Sunt om de afaceri.

La Holsted, Gary spune tuturor că sunt noul lui asociat. Anunţă că ne vom extinde. Îl promovează pe Keith ca director. Manny e îmbufnat, până când Gary îl promovează ca asistent al directorului. Prima misiune a lui Keith e să angajeze oameni noi. Îl aduce pe Charles de la magazinul de produse Pacific şi îmi spune că a angajat deja un alt om.

A doua zi, îmi dau seama despre cine e vorba. Manny stă la casa cu computer, cu Cherry. În loc ca Manny să-i arate cum se foloseşte, ea îi arată toate lucrurile pe care trebuia el să le ştie.

— E aceeaşi maşinărie cu care am lucrat şi la magazinul universal din port, îi spune.

Cherry are cercei doar în ureche şi cămaşa cu mânecă lungă îi acoperă tatuajele.

— Vezi? Poţi să faci şi alte copii ale bonului de aici. E foarte drăguţă şi profesională. Poţi accesa inventarul dacă intri în programul ăsta.

Manny o priveşte pe Cherry un timp, şi apoi îmi spune:

— Fata asta chiar se pricepe!

Îmi dau seama că e impresionat. Îl văd cum încearcă să tragă cu ochiul sub bluza lui Cherry când ea se apleacă să

ia bandă de marcat.

Cherry vomită doar dimineaţa, înainte să vină la serviciu. O las să folosească baia mea, pentru că e şi colega mea de apartament, nu doar a lui Keith. *Diamond Girl* nu are decât un closet de proră mic. Cherry ar putea vomita în chiuvetă, într-o pungă, dar spune că preferă toaleta. Nu mă supăr.

Cherry e minunată cu clienţii, mai ales cu cei care nu ştiu ce vor. În loc să-i facă să se simtă penibil, cum fac Keith şi Gary, îi ajută să-şi dea seama ce vor. De obicei, asta înseamnă că ei cumpără mai mult decât vor, pentru că îi sunt recunoscători.

În curând, nu îl va mai lăsa pe Keith sau pe Gary să se ocupe de clienţi.

— Doar Perry, Manuel şi cu mine vom lucra la casă. Tu şi Keith nu aveţi abilităţi de comunicare cu clienţii, le dă ea lecţii.

Cherry citeşte de mult articolul despre management din ziar, şi ea e cea care îmi trimite fotografia la articolul dedicat afacerilor „Oameni în mişcare”, de la ziarul *Everett Herald.*

„Magazinul de produse pentru navigaţie Holsted are un nou asociat”, scrie deasupra fotografiei mele. Dedesubt e scris numele meu, de câţi ani lucrez la Holsted şi spune că am câştigat Loteria Statului Washington.

Cherry e foarte deşteaptă.

Asta e o reclamă bună.

51

Încheiem afacerea pentru noul nostru depozit. E destul de mare ca să depoziteze bărci în timpul iernii, iar azi, primim cheile. Se numeşte încheiere. Mi se pare nostim. La urma urmelor, primim cheile. N-ar trebui să se numească deschidere?

Vorbeşte avocatul lui Gary. Nu înţeleg ce spune.

— În ce limbă vorbeşte? îi şoptesc lui Keith.

— Într-un limbaj de rahat! Vorbeşte în limbajul de rahat cu un mare R. Toţi avocaţii îl învaţă la şcoală.

Keith nu prea spune cuvântul cu R. Spune cuvântul cu F şi cu C şi „Doamne Sfinte”. Şi eu pot spune „Doamne Sfinte”. Nu e un cuvânt urât. Gary spune „Isuse” şi „porcărie” pentru că are copii. John spune cuvântul cu H („Hristoase”), iar David, cuvântul cu S („Sisoie”). Eu nu spun niciunul dintre aceste cuvinte.

Keith poartă o cravată albastră care seamănă perfect cu a mea, care e verde. Îmi place culoarea verde. M-am plictisit. Lovesc scaunul cu picioarele până când Keith se uită la mine şi îşi pune un deget pe buze. Asta înseamnă că nu trebuie să fac zgomot. Mă uit prin cameră şi ascult. Sunt auditor.

— Am trimis copii ale testamentului lui Perry lui John, David şi Louise, după cum aţi sugerat. Le-am spus că m-am gândit că ar fi spre binele lui Perry dacă ar fi în posesia acestei informaţii. În cazul în care s-ar întâmpla ceva cu Perry. Au fost cam surprinşi, după cum aţi prevăzut voi.

— Isuse! Au spus ceva?

— Mie, nu.

Când ajung acasă, îmi fac cuvintele. *Rice*[60]*, rich*[61]*,*

[60] Orez
[61] Bogat

riches[62]*, Richter scale*[63]*, rick*[64] şi *ricket*[65]*.* Credeam că Rick e nume de băiat, dar înseamnă şi căpiţă de fân. Ce interesant! Uneori, cuvintele exprimă lucruri diferite. Orezul este un aliment. Nu-mi place orezul, pentru că e format din bobiţe mici, care-mi intră între dinţi. Bogat. Ăsta sunt eu. Eu sunt bogat. Ce mişto! Scara Richter are legătură cu cutremurele. Cred că am simţit un cutremur, mai demult. Pământul s-a mişcat. Sau poate cineva era nervos. Rahitismul e o boală.

Nu am mai vorbit cu verişorii-fraţii mei de două zile. David a telefonat primul.

— Perry, am aflat de testamentul pe care l-ai făcut. Noi nu am vrut decât să-ţi păzeşti bunurile. Asta-i tot! La naiba! Nu voiam decât să te protejez. Asigură-te că ai luat deciziile corecte!

Pot să iau deciziile mele singur, mă gândesc eu, dar i-am trimis un cec. Trebuie să trimit cecuri de valoare mai mică, pentru a nu folosi toţi banii din cont şi a enerva banca.

Apoi, a telefonat John.

— Nu-ţi face probleme, Perry, o să fim tot timpul alături de tine. Hristoase! Eram doar îngrijoraţi, atâta tot.

Respiră greu prin telefon.

I-am trimis lui şi lui Elaine, separat, un cec.

Telefonează Elaine. Mă întreabă dacă David a trecut pe la mine.

— Trebuia să vină pe la tine, nu să te sune, spune.

Pare furioasă.

„Ai grijă!” o aud pe buni.

I-am trimis şi ei un cec.

Când oamenii sunt îngrijoraţi, vor cecuri.

Toată lumea vrea cecuri.

---

[62] Bogății
[63] Scara Richter
[64] Căpiță
[65] Rahitism

52

Îl bat la cap pe Keith şi îl enervez din nou. Nu asta era intenţia mea. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce nu vrea să-şi întâlnească fiul, pe Jason. Să vadă cum arată. Şi-ar putea lua o vacanţă şi l-ar putea vizita. Eu aşa aş face dacă aş afla că am un fiu.

— Eu şi Cherry ne ocupăm de *Diamond Girl,* spun. Prietenii se ajută când sunt plecaţi. Nu vrei să-l vezi?

Cherry pare preocupată când o întreb despre fiul lui Keith. Îmi dau seama pentru că are riduri pe frunte. Stăm în cockpit. Picură. În Everett, plouă tot timpul.

— Nu fi tâmpit! De câte nenorocite de ori trebuie să-ţi spun? Nu. Nu. Vreau. Să-l. Văd. Am fost un tâmpit. Un cretin. Mi-am cedat drepturile. Ea s-a măritat cu Roger, cel mai bun prieten al meu. Jason e fiul lui acum. Aşa că las-o dracului de treabă!

— Nu vorbi aşa cu el!

Cherry vorbeşte tare când e furioasă. Faţa îi e roşie şi nu e de la machiaj. Îşi pune o mână pe pieptul lui Keith, dar el o împinge şi sare în picioare.

— Nu începe şi tu, femeie!

Keith sare din cockpit şi merge apăsat pe chei. Îi auzim paşii bocănind până la Yo.

Diamond Girl se leagănă din cauza plecării lui intempestive, de parcă ar vrea să-l urmeze. Auzim huruitul motorului lui Yo şi zgomotul pietrişului împroşcat din parcare. Cherry tremură şi are ochii înlăcrimaţi. Îmi atinge mâna.

— Nu-ţi face probleme, Per, nu a vrut să-ţi spună toate astea! Serios!

Apoi, începe să plângă şi eu o ţin în braţe.

— Ştiu, spun şi o bat pe spate, ştiu.

Sentimentele îmi sunt rănite şi gâtul mi-e plin.

Keith e prietenul meu. Sunt nefericit. Sper să se întoarcă.

— Încearcă să se lase de băut, ştii, spune Cherry. Încearcă.

Îi spun lui Cherry că înţeleg.

— Alcoolul este diavolul. În persoană. E un demon, Perry, spunea buni. Mi-aş dori să-l fac pe Keith să înţeleagă asta. Dar va trebui să o facă singur. E diavolul în persoană.

— De ce? o întrebam pe buni. De ce bea?

— Demoni şi regrete, îmi răspundea ea. Demoni şi regrete. Cele mai rele lucruri din lume.

— Încearcă să se lase.

Cherry nu mai plânge. Îşi şterge ochii cu cămaşa şi îşi trage nasul.

— Asta-i bine, îi spun. Buni şi-a dorit tot timpul asta. Keith spunea că nu are niciun motiv să nu mai bea.

— Acum va avea. Nu va mai bea, pentru că are un motiv.

Cherry pare sigură pe sine şi zâmbeşte când îşi mângâie burta.

Stomacul îmi tresaltă. E aşa de frumoasă! O bat pe mână. Sunt uşurat. Mă îngrijorez când se enervează Keith. Nu-mi place acest lucru.

Stăm împreună în cockpit. E vreme caldă, de primăvară.

— Perry? Cherry îmi spune numele sub formă de întrebare, îşi umezeşte buzele cu nervozitate. Ăăăăă. Îţi place să lucrezi la Holsted?

Nu mi se pare că asta a vrut de fapt să mă întrebe.

— La nebunie. E cea mai bună slujbă din lume, spun.

E adevărat.

— De când lucrezi acolo?

Se uită în parcare de parcă ar vrea să se întoarcă Keith.

Trebuie să număr.

— De aproape şaisprezece ani. O eternitate. Încerc să mă gândesc la ce altceva să spun. Dar ţie, Cherry? Ţie îţi place la Holsted?

Cherry îşi trage bluza de trening peste marginea pantalonilor.

— Nimeni nu m-a mai întrebat ce cred despre slujba mea, dar da, îmi place mult. La nebunie, de altfel. E cea mai

bună slujbă pe care am avut-o.

E linişte şi valurile se sparg de *Diamond Girl.* Mă întreb cât va mai lipsi Keith.

— Ce e aia?

Cherry arată spre o pasăre.

— Un pui de pescăruş. Sunt maro, nu albi. Vrei să-i dai de mâncare? Unde e pâinea?

Keith nu prea are multe pe barcă. Cherry se duce jos şi aduce un pachet de biscuiţi. Stăm vreo oră ca să-i rupem în bucăţele şi să-i aruncăm în aer, păsărilor, şi în apă, peştilor. Râdem şi vorbim despre păsări, peşti şi bărci.

Keith e plecat de foarte mult timp. Începe să se întunece. Auzim motorul lui Yo scâncind în parcare şi, apoi, amuţind. Când urcă în cockpit, cămaşa îi e udă. Respiră greu, de parcă ar fi fugit, şi nu de parcă ar fi condus.

— Îmi pare rău, Per! Mă apucă de umăr. Îmi pare atât de rău!

Mă îmbrăţişează puternic.

— Îmi pare rău, iubi! Mă ierţi?

O ia pe Cherry în braţe şi o sărută atât de lung, că trebuie să mă uit în altă parte. Cherry îi şopteşte ceva la ureche şi el îi şopteşte înapoi. Se ţin strâns în braţe şi formează o persoană gigantică. Nu văd unde începe Keith şi unde se termină Cherry. Nu observă când plec.

Mai târziu, când mă uit pe fereastră, stau lipiţi unul de celălalt în cabina lui *Diamond Girl.* Stau şi mă uit cum soarele apune în spatele munţilor.

Sunt auditor, dar nu e nimic de auzit, cu excepţia bătăilor inimii mele. Acum sunt privitor, mă gândesc, aşa cum stau şi mă uit fix afară. Jumătate din soare străluceşte, jumătate e ascuns în spatele vârfurilor ascuţite. Se scufundă până când se mai vede doar un colţ.

Când eram copil, mă întrebam unde se duce. Era una dintre întrebările mele.

— Mă întreb unde se duce soarele, o întrebam pe buni.

— În China, spunea. Se duce în China şi în Australia.

Cred că e minunat să ştii atât de multe. Să fii aşa de

inteligent, încât, atunci când cineva îţi pune o întrebare, să ştii răspunsul. Buni aşa era. Aşa de inteligentă. Şi Keith e aşa. Şi Cherry. Mă uit la Keith şi la Cherry cum stau îmbrăţişaţi pe *Diamond Girl.* Mă uit la amurg. Mă uit la toate culorile şi încerc să le spun numele.

— Roşu, roz, portocaliu, gri… Le spun cu voce şoptită, ca atunci când vorbeam şi nu voiam să o scol pe buni. Violet, liliachiu, galben…

„Care e problema, Perry?”, îi aud vocea.

E aici cu mine. Ca atunci când veneam plângând de la şcoală. Ca atunci când aveam o zi grea la serviciu. Ca atunci când îmi era dor să navighez cu bunu.

„Care e problema, Perry?”, îi aud vocea.

Şi vorbesc cu buni.

Îi spun ce mult o iubesc pe Cherry şi plâng.

Plâng.

53

— A avut loc un accident.

Gary pare serios. Vocea îi e fără vlagă.

— A avut loc un accident groaznic. Îmi vorbeşte încet la ureche. Trebuie să plec. Poate că e o greşeală. Trebuie să plec.

— Cine e? întreb. Despre cine e vorba?

Când o persoană moare într-un accident, trebuie identificată. Trebuie identificată pentru a vedea dacă e ea sau nu. Poate e altcineva.

— Despre cine e vorba? întreb.

Gary se uită în pământ şi nu spune nimic. Văd cum îşi încordează muşchii maxilarului. Ştiu. Cred că ştiu.

— Te rog, buni! şoptesc.

„Te rog!”

— Poliţistul Mallory crede că s-ar putea să fie Keith, şopteşte Gary.

Se întoarce şi iese pe uşă.

Pun deoparte cutiile cât aştept. Cutie după cutie. Sunt maro. Trag de banda adezivă cu atenţie. Nu vreau să o rup. Să o sfâşii.

„Te rog, buni!”

Cherry e în baia angajaţilor. Trebuie să facă pipi din nou.

— Ai de gând să stai acolo toată dimineaţa? bate Manny în uşa de la baie.

— Nu începe! urlă la el, când iese.

— Linişte! *Linişte!*

Vocea mea are ecou până în tavan, aşa e de puternică.

Se holbează amândoi la mine cu gurile deschise, dar mă uit în altă parte şi-mi ascund faţa.

Azi-dimineaţă, chiar înainte să plece la întâlnirea AA, Keith a tachinat-o pe Cherry.

— Femeie, stai prea mult timp în baia aia! Mai ai de gând să ieşi?

Keith a zdrăngănit mânerul de la uşă.

— Hai că plec! Dă-mi un sărut de la revedere!

— Te sărut când te întorci! i-a strigat Cherry prin uşă.

Nu pot spune nimic. Gary mi-a spus să nu fac asta până nu e sigur. Până nu se întoarce. Nu spun nimic. Deschid cutie după cutie. Cu grijă. Nu rup banda. Încep să mă rog, aplecat deasupra ei. Dacă nu se rupe, dacă nu se sfâşie, Keith e bine. Keith nu a păţit nimic.

„Te rog, buni!”

Şi Manny, şi Cherry ştiu că e ceva în neregulă. Se plimbă în jurul meu şi nu vorbesc.

Aud jeepul lui Gary înainte să-l văd. Intră pe uşă. E livid. Fără culoare. Vorbeşte încet şi scrâşnit, ca şi când ai merge pe pietriş, încet, ca un buldozer, în depărtare. Încet ca un avion la mare înălţime pe care nu-l poţi vedea.

„Te rog, buni!”

Când ne spune ce s-a întâmplat, Cherry deschide gura, dar nu scoate niciun cuvânt. Se face din ce în ce mai mică, până când dispare. Plâng atât de tare cu ochii închişi, dar nu fac niciun zgomot. Nu aud nimic. Doar un răcnet. Un răcnet de tristeţe.

Manny nu spune decât:

— Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule!

Încontinuu.

Nu e o chestie prea bună să loveşti un copac când mergi cu optzeci de kilometri pe oră. Şi Keith nici măcar nu băuse. A luat colţul. Pe şosea era o doamnă cu doi copii. Maşina lor era oprită şi capota, ridicată. Trebuia să intre în ei sau într-un copac. El şi Yo s-au lovit tare de copac. Asta e ceea ce a declarat doamna respectivă poliţistului Mallory. Asta e ceea ce i-a spus poliţistul Mallory lui Gary la telefon. Şi asta ne-a spus Gary când s-a întors de la morgă.

Morga este un loc rece, unde se ţin oamenii morţi.

— Vreau să-l văd! Nu l-am sărutat de rămas-bun! Vreau să-l sărut de rămas-bun! se tânguieşte Cherry.

— Doamne, nu, Cherry, te rog! spune Gary, ţinând-o de

umeri.

— Trebuie, Gary! Te rog! Du-mă! Te rog! Vocea ei e ca vântul. O simt în piept. Te rog!

Gary ne duce pe amândoi să-l vedem pe Keith. Trebuie să ne aşezăm pe o bancă tare, maro. Pereţii sunt verzi. Aşteptăm. Bărbatul ne întreabă dacă suntem siguri.

— Eşti sigur? Sigur vrei să o faci?

E amabil. Văd asta în ochii lui. Vreau să spun nu.

Nu, nu sunt sigur, dar Cherry spune da. Spune da aşa de puternic, că îi simt răsuflarea pe gât. Bărbatul trage fermoarul sacului în care e Keith. Pare că doarme. Nu i se vede decât o parte din faţă. Restul e acoperit de un cearşaf. În barba lui sunt bucăţi mici de sticlă, care lucesc la lumină. Sunt bucăţi din parbrizul spart al lui Yo. Aşa spune bărbatul. L-am întrebat la început dacă sunt bijuterii, dar mi-a zis că nu. Deasupra sprâncenei lui Keith e o vânătaie mică, iar pielea arată de parcă ar fi goală.

Simt un fior. Îl simt vibrând prin mine când Cherry se apleacă să sărute obrazul lui Keith. O ţin strâns pe Cherry cu braţul şi cu cealaltă mână, îi dau părul de pe frunte, aşa cum mi-l dădea şi el mie.

— Îţi intră în ochi nenorocitul ăsta de păr, Per!

Aşa-mi spunea:

— Arăţi tâmp.

N-am mai auzit niciodată un sunet ca acela pe care-l scoate Cherry. E ca şi cum ar zbura sufletul din ea. Strâng tare din pleoape, pentru că îmi simt ochii umezi din nou.

E mai greu decât la bunu. Mai greu decât la buni. Mai greu decât orice. Când deschid ochii, Cherry vomită pe jos. Nu poate sta în picioare şi Gary mă ajută să o ducem la maşină.

Mergem la urgenţe la spitalul din Everett. În acelaşi loc în care mi-au reparat braţul după ce am fost bătut.

— Putem să o ajutăm cumva? o întreabă Gary pe funcţionara de la intrare.

— Vă rog! Nu puteţi face nimic? Daţi-i ceva! îl roagă pe doctor.

Îi fac o injecţie şi îi dau nişte pilule contra tristeţii.

Nu ştiam că poţi lua pilule contra tristeţii. Asta e ceva de care habar n-am avut.

Când ne întoarcem la apartament, o întindem pe Cherry în pat. Gary îi scoate pantofii şi o acoperă cu pătura lui buni. Stau şi o privesc cum zace acolo. Mi se rupe inima. O simt cum mi se rupe, ca şi parbrizul lui Yo. Inima mi-a dispărut. Nu mai e. O vreau înapoi, dar ea a plecat cu Keith.

— Stai cu ea, bine? O aduc pe Sandy.

Gary mă îmbrăţişează şi se duce jos. Aud motorul jeepului cum huruie când se îndepărtează. Sunt singur cu Cherry.

Gary sau Sandy vor şti ce să facă. Ce să spună. Eu nu ştiu ce să fac sau ce să spun.

Cad în genunchi lângă pat. Pe obrajii lui Cherry sunt dâre lungi de rimel. Are ochii deschişi, dar respiraţia e adâncă şi domoală.

Îi iau capul între palme. Îl mângâi cum îl mângâia Keith, domoală. Ochii ei se întorc spre mine. Pun o întrebare fără cuvinte. Pun o întrebare la care nu am răspuns.

Nu pot decât să spun:

— Îmi pare rău!

— Îmi pare rău, Cherry! strig.

Dar ochii ei stau ţintuiţi în gol. Pur şi simplu stau ţintuiţi.

„Îmi pare rău!” o aud pe buni.

— Tuturor ne pare rău! spun pescarii.

— Atât de rău! spun furnizorii.

— Ne pare foarte, foarte rău! spune toată lumea.

54

Motorul lui *Diamond Girl* porneşte din prima. VRUUUM! VRUUUM! Îl simt tremurând sub picioare. L-am privit pe Keith făcând asta atât de des, încât ştiu că pot să o fac şi singur.

Pot să o fac şi singur, mă gândesc. Nu mi-e greu să arunc parâmele. Familia lui Gary stă şi se uită neajutorată şi le spun ce să facă. Unde să stea. Cherry e lângă mine.

Aud vocea lui Keith:

— Aş putea-o face cu ochii legaţi.

— Aş putea-o face cu capul între picioare.

— Aş putea-o face cu o mână la spate şi, cu cealaltă, masturbându-mă.

Keith era necioplit şi nesimţit, spunea buni întotdeauna. Şi râdea.

— Băiatul ăsta e necioplit şi nesimţit!

Şi ea, şi eu îl iubeam pe Keith.

Şase oameni pe *Diamond Girl* sunt destui. Gary a adus trei veste de salvare nou-nouţe, încă nedesfăcute, de la magazin, ca să avem destule. Garda de coastă spune că trebuie să ai un DFP, dispozitiv de flotaţie personal, pentru fiecare persoană. Capul meu repetă încontinuu: DFP. DFP. DFP. În acelaşi ritm cu motorul, în timp ce acesta toarce.

Ne îndreptăm spre insula Whidbey. Cerul e atât de albastru, încât pare ireal. Parcă ar fi pictat. Ca o fotografie. Ca şi fardul de pleoape al lui Cherry. E un nor mare sub forma unei flori. Îmi place. O floare pentru Keith. Golful Puget Sound e verde şi strălucitor.

Diamond Girl taie apa.

DUM! DUM! Face motorul.

Meagan şi Kelly sunt tăcute. Stau una lângă alta. Ochii lui Meagan sunt plini de lacrimi. Îl iubea pe Keith, deşi el o făcea neroadă. Mi-e teamă mai mult pentru Kelly. Are o faţă ca o mască de Halloween şi ochii uscaţi. E mai tânără decât

eram eu când a murit bunu.

Cred că ştiu cum se simte.

Cred că ştiu la ce se gândeşte.

Ea şi Keith se certau. El o enerva tot timpul. Ştiu că se simte vinovată. Văd asta în ochii ei. M-am simţit vinovat ani întregi pentru bunu. Credeam că l-am omorât pentru că am ieşit în larg. Probabil că şi Kelly simte la fel. Ea şi Keith s-au certat săptămâna trecută.

— Să fie sâni ce văd acolo, fetişcano? a întrebat-o.

Sandy a făcut greşeala de a-i spune lui Keith că micuţa Kelly a primit primul sutien.

— Mori, faţă de rahat! Să mori! a ţipat Kelly.

El doar a râs. Toţi am râs.

— Să mori! Să mori, Keith!

Ştiu că aceste cuvinte nu pot fi şterse. Ele plutesc în spatele ochilor ei. Ştiu. O ţin de mână în timp ce învârt cârma.

— N-am vrut, îmi şopteşte. Jur că n-am vrut!

— Ştiu, îi spun. Toţi ştim. E în regulă. Va fi bine.

Fac munca lui Keith. Acum îmi revine mie.

Să stau la cârmă. Asta făcea el. Când mă gândesc la asta, îmi dau lacrimile şi nu mai văd clar. Îi dau drumul mâinii lui Kelly şi Cherry îşi pune braţele în jurul meu. Îi dau cârma lui Gary, iar el conduce barca lui Keith.

Intrăm în strâmtoare şi ne lăsăm în voia curentului până simţim că e locul bun. Locul perfect. Locul în care ar vrea să fie Keith.

— Să-mi împrăştii cenuşa în golful Sound! mi-a zis. Vreau să călătoresc prin lume gratis.

I-am spus că aşa o să fac.

— Îţi promit! i-am spus.

Şi îmi ţin promisiunea.

Când aruncăm cenuşa lui Keith în apă, pescăruşii se năpustesc deasupra. Cred că le dăm de mâncare, dar e doar Keith.

Simţim nevoia să râdem, pentru că, acum, Keith ar fi urlat:

— Dracu’ să vă ia! Dracu’ să vă ia, păsărilor!

Nu i-au plăcut niciodată pescăruşii. Deloc.

— Dracu’ să vă ia, păsărilor! strigăm toţi.

E prima oară când rostesc acest cuvânt.

Nu-l voi mai rosti niciodată.

Cenuşa lui Keith cade pe apă ca nişte bucăţele de pietriş. Nişte praf îmi zboară înapoi în ochi şi mă face să lăcrimez. Cherry nu se poate uita şi îşi ascunde faţa până îi spunem că a plecat. A plecat.

O focă sare pe lângă *Diamond Girl,* înoată de jur-împrejur şi ne urmează până înapoi, la locul de acostare. Cred că e Keith care vrea să ne spună că e bine. Cred că e adevărat. Este *echt.* Foca stă pe lângă *Diamond Girl* ore în şir. Îi dăm să mănânce peşte furat din găleata cu momeală şi stăm pe *Diamond Girl* şi vorbim până când se întunecă. Nu vrem să plecăm. E ca şi cum am fi ultima oară cu Keith.

Cherry îl întreabă pe Gary dacă îşi aminteşte de prima oară când l-a cunoscut pe Keith. Prima oară când l-a văzut.

— A intrat de pe chei direct în magazin. A zis că tocmai a venit cu barca din Portland. Velatura îi era praf. A zis că era în drum spre Canada. Că avea nevoie de o slujbă pentru câteva săptămâni. Acum mi se pare că-l ştiu de o veşnicie, şi Gary se îneacă.

Familia lui Gary pleacă împreună, iar noi îi privim din cabina lui *Diamond Girl* cum se depărtează. Când nu se mai văd, Cherry îmi dă o pastilă contra tristeţii şi îmi povesteşte despre tatăl ei. O înghit fără apă şi mi se lipeşte de gât. Are gustul chestiei ăleia cu care buni mă ungea pe mine când îmi rodeam unghiile.

Cherry se lasă pe mine. Capul ei e pe pieptul meu. Îi mângâi părul cu degetele.

— Tocmai am împlinit optsprezece ani. Nu mă mai poate atinge. Nimeni nu mai poate.

— Arăţi mult mai în vârstă. Credeam că ai douăzeci.

Aş vrea să fi ştiut că a fost ziua ei de naştere. I-aş fi luat un cadou.

— Mersi, Per, spune, şi pare mulţumită, deşi încă plânge.

Luăm amândoi o altă pastilă şi aşteptăm să ne treacă tristeţea.

E greu să-ţi dai seama ce vârstă au oamenii. De exemplu, Gary pare mai în vârstă decât e de fapt, iar Keith părea mai tânăr. Acum, nu va mai îmbătrâni. Va avea mereu aceeaşi vârstă pe care a avut-o când a murit. Mă gândesc la asta, cu Cherry în braţele mele.

— Taică-meu e aşa un cretin!

Vorbeşte despre familia ei şi despre Keith.

— L-a bătut pentru mine. Keith l-a bătut de l-a luat naiba pentru mine, spune şi începe să plângă mai tare. Lacrimile ei mi se preling pe mână. Urma să ne căsătorim. Voia să se însoare cu mine. L-am iubit, Perry. Mult, şi plânge cu sughiţuri.

Nu vrem să părăsim cabina. Nu vrem să ne oprim din vorbit despre Keith.

— O să-l iubesc tot timpul, îmi spune.

Zice că vrea să moară.

— A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat şi m-a iubit. M-a iubit. Ştiu că m-a iubit, spune plângând.

— Tu ai fost cea mai bună. Ai fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. Ăsta e adevărul. E *echt.*

E adevărat, mă gândesc eu, şi o ţin strâns.

Mai luăm câte o pastilă fiecare.

Pastile contra tristeţii.

Sunt aşa nişte tâmpenii!

Aşa o escrocherie!

Nu-şi fac efectul.

Iar noi plângem.

55

După ce terminăm pastilele contra tristeţii, mă trezesc în fiecare noapte la aceeaşi oră. Ceasul arată două şi un minut. Inima mă doare când respir şi ochii îmi sunt înlăcrimaţi. Oricând mă trezesc, îmi amintesc că Keith e mort. S-a dus, ca şi pastilele.

Nu pot gândi, iar perna e udă. Trebuie să folosesc şerveţele Kleenex. Văd o umbră în cameră. Cherry stă la fereastră şi se uită afară. Mă ridic şi îi iau mâinile. Sunt ca gheaţa. Faţa îi e uscată. Gâfâie scurt, ca un câine. Ca un câine obosit. O duc înapoi în pat. Se întinde în pat cu ochii deschişi. Când o văd aşezată, mă întorc pe canapeaua lui buni, mă înfăşor în pledul ei şi am frisoane de parcă aş avea febră.

Dimineaţa, când sună ceasul, Cherry e tot în pat.

Nu e îmbrăcată şi i se văd organele genitale.

— Scoală-te, Cherry! Trebuie să te scoli.

Nu mă pot uita la corpul ei. Ochii îi sunt larg deschişi. Nu clipesc.

— Trebuie să mergem la serviciu. Trebuie să te scoli.

Mă uit în sertarul comodei şi găsesc o pereche de chiloţi curaţi. Sunt albaştri şi au steluţe.

— Scoală-te, Cherry! Te rog! o implor, acoperindu-i părţile genitale cu chiloţii.

Nu se mişcă.

Credeam că ne e mai bine. Credeam că tristeţea ne părăseşte. Miercuri, chiar am făcut curăţenie împreună în apartament. Cherry a spălat bucătăria, iar eu – duşul din baie. Apoi am dat drumul maşinii de spălat rufe, iar Cherry s-a dus în dormitor să adune hainele noastre murdare.

Nu s-a mai întors.

Am găsit-o pe jos, strângând la piept blugii pătaţi ai lui Keith.

— Trebuie să-i păstrăm, Perry. Nu-i spăla, bine?

De-abia o înţelegeam, pentru că plângea cu sughiţuri. O auzeam cum se îneacă.

Restul zilei a stat în pat acoperită cu rufele murdare ale lui Keith. Cu şosetele lui. Cu chiloţii lui. Nu voia să mă lase să le spăl. Şi-a pus o flanelă peste faţă şi respira cu greutate prin ea. Arăta ca o stafie, numai că avea haine pe faţă.

Doarme tot mai mult în fiecare dimineaţă.

Azi, nici măcar nu vorbeşte.

Când mă reîntorc în dormitor, tot nu e îmbrăcată. O ridic şi-i trag chiloţii pe un picior. Coapsele i se lasă în jos şi îi ridic cu greutate fundul. Sânii i se rotesc. Nu găsesc niciun sutien, aşa că îi trag o bluză de trening peste cap. Îi iau puloverul roz din sertarul din mijloc.

Parcă e o păpuşă împăiată de la Târgul din Statul Evergreen. Ca una din alea pe care le poţi câştiga, dacă arunci o minge care intră într-o gaură. Am încercat, dar n-am câştigat niciodată. Buni mă întreba ce aş face cu aşa o păpuşă mare.

Acum îmi dau seama că mi-ar fi fost foarte greu s-o îmbrac.

— Haide, Cherry! Nu pot să te îmbrac.

Nu scoate niciun sunet.

Se trezeşte puţin când o ridic în picioare. O ridic şi o duc la masa din bucătărie. Se împiedică şi o prind. Trebuie să-i împing umerii ca s-o aşez.

N-a mâncat nimic de două zile.

Fac terci de ovăz, îi pun un bol în faţă şi îi dau o lingură.

— Hai, Cherry, trebuie să mănânci sau te vei îmbolnăvi!

Ridică lingura şi bagă cerealele în gură. Mă bucur că nu trebuie s-o hrănesc eu. Asta ar fi groaznic. Ca şi cum ar fi un copil mare.

Ajungem jos cu o oră de întârziere.

Charles, cel mai nou angajat, e la casă, aşa că o iau pe Cherry cu mine să despachetăm cutii.

E bine să despachetezi cutii. Nu trebuie să gândeşti. Mai întâi, le tai cu cuterul, apoi desfaci cartonul şi scoţi marfa

afară.

Polistirenul se împrăştie pe jos. Iau o mătură şi mătur tot. Nu gândesc. Mă simt bine când nu mă gândesc la nimic.

Gary le aduce pe Sandy şi pe fete să ne ajute.

Fără Keith, avem nevoie de mai mult ajutor.

Trebuie să pun ceasul să sune foarte de dimineaţă ca s-o ajut pe Cherry să se îmbrace. Nu pot dormi pentru că trebuie să fiu pregătit să o duc în pat la miezul nopţii când se duce să se uite la *Diamond Girl* pe fereastră. Sunt atât de obosit şi de trist, am un ocean de tristeţe în inimă.

Deschid ochii. E târziu.

Aud o voce. Vocea lui Keith.

„Ai grijă de ea, Per! Ai grijă…”

O aud pe buni.

„Ai grijă…”

Văd luna care străluceşte pe podea.

Cherry nu e la fereastră, dar aud un zgomot.

Vine din bucătărie.

Sertare deschise. Unu. Două. Le aud cum alunecă pe şine.

Mă ridic. Poate e un hoţ. Uşa de la dormitor e deschisă şi mă uit înăuntru. Patul lui Cherry e gol. Intru în bucătărie.

Când văd ce face, mi se face frică. Dar eu sunt ca şi Hulk. Devin puternic.

— Nu! strig. Nu face asta! Te rog!

Ţine un cuţit în mână. Ţine un cuţit la încheietură. Apasă pe piele şi începe să taie. Mă duc lângă ea, o prind de mână şi îi scot cuţitul dintre degete. Un firicel de sânge se prelinge pe braţ. E de un roşu intens. O duc la baie şi îi aplic un pansament pe rană. Mâinile îmi tremură când i-l lipesc pe piele.

— Nu face asta, Cherry! Keith nu ar vrea, spun şi îi dau părul de pe gât.

Îi şterg lacrimile de pe obraji.

— Nici eu nu vreau, îi spun.

Nu mai ştiu ce altceva să spun.

O duc înapoi în dormitor, mă întind lângă ea şi o ţin în

braţe, până când adoarme.

56

Nu mai suntem aşa de trişti, chiar şi fără pastile. Nu mai suntem aşa de trişti, pentru că „viaţa merge înainte”, cum spunea Keith întotdeauna. Cum spunea buni.

Cherry se trezeşte singură, fără ajutorul meu. Pregăteşte terciul pentru amândoi şi vorbeşte cu mine. Îmi spune că e gravidă. Că o să aibă un copil.

— O să nasc copilul lui Keith, spune.

Are nevoie de ajutorul meu.

Nu e prea târziu pentru Keith. Nu e prea târziu pentru ca să fie tată. Vreau să fiu tată pentru Keith. Nu mi-am imaginat niciodată că o să-l ajut pe Keith să fie tată.

Cherry îmi spune că nu vrea să profite de mine.

— Nu ştiu dacă voi mai iubi pe cineva vreodată, Per. Îmi pare rău, dar nu ştiu ce să fac sau încotro să mă îndrept.

Cherry îmi zice că încă îl mai iubeşte pe Keith la fel de mult, deşi e mort. Îi spun că înţeleg, pentru că, într-adevăr, o înţeleg. Şi eu îl mai iubesc pe Keith. Uneori, prietenii trebuie să aibă grijă de treburile prietenilor lor. Ăsta e unul dintre acele momente. Încă mă simt vinovat pentru că o plac pe Cherry. Dar pot să fac lucrul ăsta pentru Keith. Ultimul lucru pentru Keith.

Ştiu că ar fi entuziasmat că e tată. Şi eu sunt entuziasmat. E ca o misiune pe care trebuie să o fac pentru el. O mare favoare. Cea mai mare favoare.

Cherry mi-a zis că el a fost primul ei iubit.

— Sunt grasă şi urâtă, Perry, vorbesc serios.

Eu nu consider că e nici grasă, nici urâtă. E urât ce spun oamenii. Vorbim despre cât de răi pot fi oamenii şi cât de drăguţi suntem noi.

— Oamenii se holbau la mine când mâncam. Mătuşa mea îmi spunea să slăbesc. Verişorii mei îmi spuneau grăsuna.

— Copiii de la şcoală îmi spuneau retardat.

Nu-mi place să spun chestia asta nimănui, cu atât mai

puţin lui Cherry. Mi-e teamă să nu creadă că e adevărat.

— Eu nu sunt grasă şi nici tu nu eşti retardat. Noi suntem noi! spune, şi mă sărută şi mă îmbrăţişează.

Ce mişto!

Cherry s-a lăsat de fumat, nu se mai uită la filme de groază, pentru că spune că s-ar putea să-l sperie pe copil şi mănâncă doar pizza vegetariană. Comandăm jumătate de pizza cu carne pentru mine şi jumătate vegetariană pentru ea. Aşa mă numeşte acum, Carnivorul.

Vorbim despre nume.

— O să-i spunem Bebe Keith, spun. Va fi un alt Keith.

— Şi dacă e fată? întreabă.

— Nu e. Sunt convins. Va fi Bebe Keith.

— Perry, s-ar putea să nu fie aşa.

— Ba da, va fi. Sunt sigur de asta.

„Va fi Bebe Keith”, o aud pe buni spunând.

Gary ne ajută să aranjăm apartamentul. Cherry alege culorile.

— Galben, se decide. Galben ca soarele şi albastru precum cerul.

Sunt fericit. Mi-era teamă că o să vrea culorile din părul ei. Îmi place părul ei, dar nu pe pereţii noştri. În timp ce eu şi Gary zugrăvim, Cherry stă pe *Diamond Girl* pentru ca să nu i se facă rău de la mirosuri şi să-i facă rău copilului. Facem camera copilului într-un colţ al dormitorului. Comandăm un pătuţ de la Sears şi, când soseşte, Sandy şi Gary ne ajută să-l asamblăm.

— O luăm de la început, spune Gary. Un nou început. O nouă viaţă.

Apartamentul nostru arată mişto. Avem canapeaua lui buni, televizorul meu, o măsuţă de la Kmart şi măsuţele pliante. Am cumpărat un pat nou-nouţ. Am găsit cearşafuri pentru bărci în catalog şi le-am comandat pentru magazin. Am primit unul în plus pentru noi.

Am vândut toate cearşafurile pe care le-am comandat eu într-o săptămână. Gary doar râde. Îmi spune să comand tot ce vreau pentru Holsted.

Cherry e deşteaptă. Ne pune să studiem ştirile din afaceri în fiecare seară şi îmi arată cum să mă conectez la internet şi cum să găsesc grupuri de discuţii ale marinarilor.

— Vezi, Per? Marinari din toată lumea se conectează şi discută. Le spun oamenilor destul de deştepţi ca să-i asculte de ce au nevoie. Acei oameni deştepţi suntem noi. Mă pune să iau notiţe. Trebuie să le citim pe toate, Perry. Trebuie să fim la curent. E un mod de a afla ce chestii noi le mai trebuie celor care navighează. Trebuie să fim proactivi. „Proactiv" e alt cuvânt pe care Cherry l-a învăţat de la ştirile din afaceri. „Proactiv" înseamnă să preiei controlul. Îi spune lui Gary că ea preia controlul şi ne face un site de internet pentru ca barcagiii să comande în direct, de oriunde.

Ne uităm pe fereastră în fiecare seară. Acum a devenit un obicei. Ne uităm la cum se reflectă luminile în apă şi la *Diamond Girl.* O înconjor cu braţele pe Cherry şi-mi ţin mâinile pe burta ei. Se face tot mai mare din cauza copilului.

În aceste momente, Cherry vorbeşte despre Keith şi plânge.

— Aş vrea să-i fi spus de copil, repetă neîncetat.

Nu spun nimic, iar vocile îmi invadează mintea. „Ştia, spune buni. Spune-i că ştia."

„Ştiam, zice Keith. Spune-i!"

Spune-i!

— Cherry, ce vrei să spui? o întreb, şi respir adânc şi scurt.

Adevărul înseamnă multe lucruri. Uneori, adevărul este ceea ce avem sau ceea ce ne dorim. Poate fi ceea ce vrem să credem. Uneori e ceva real. Ceva *echt.* Ceva veridic. Uneori ştii adevărul când îl spui. Sunt lent, dar atâta lucru ştiu.

— Ştia, Cherry. Ştia că eşti gravidă cu copilul lui.

O simt cum cade. O simt cum se încovoaie. Poate fi adevărul sau o minciună foarte bună care se transformă în adevăr. Nu ştiu.

— De unde ştii? mă întreabă. De unde ştii? respiră ea la pieptul meu.

Răspunsul îmi vine din inimă şi ştiu exact ce să spun:

— Mi-a spus mie. Mi-a spus că-şi dă seama. Mi-a spus mie.

După ce spun asta, ştiu că e adevărat, şi o cred şi eu.

E adevărat. E *echt.* E veridic.

Cherry plânge. Cu sughiţuri. Nu poate sta pe picioare şi o ridic.

E un adevăr bun.

Cel mai bun.

O ţin strâns în braţe şi nu-i mai dau drumul.

57

E noapte târziu. Am stins luminile. Ne pregătim să mergem la culcare. Eu, pe canapea, iar Cherry, în pat. Ploaia cade pe uşă cu bătăi scurte. Îmi trag nasul, pentru că-mi trebuie un şerveţel Kleenex. Ne chinuim să o vedem pe *Diamond Girl* afară. Ne prefacem că şi Keith e acolo, legând parâma în ploaie.

— Când se întoarce Keith? întreabă Cherry.

— În curând. Pune o altă parâmă. Vântul bate tare. Dacă nu o leagă bine, s-ar putea desprinde. Îl vezi acolo?

— Unde? întreabă ea.

— Chiar acolo. Vezi? îi arăt eu. Ne face cu mâna.

Îi facem şi noi cu mana.

E un joc pe care-l jucăm.

Astă-seară, Cherry e tăcută. Nu-i face cu mâna lui Keith imaginarul. Braţul ei îmi înconjoară mijlocul şi mă trage spre ea cu putere. O bat pe mână şi ea mă trage şi mai aproape. Cealaltă mână mă mângâie pe burtă şi coboară. Stomacul mi se strânge şi-mi cade de parcă aş fi într-un montagnes russes.

Capul mi-e ameţit de gânduri. Sunt fericit că Cherry e cu mine, dar sunt trist că nu mai e Keith. Penisul mi se întăreşte şi nasul începe să-mi curgă. Cherry îmi ia mâna şi mi-o pune pe sânul ei. Ameţesc şi mă învârt.

Îmi ia ambele mâini şi mă împinge cu spatele în dormitor. Paşii ei sunt siguri şi echilibraţi, ai mei, dimpotrivă. Sar în faţă şi ea mă prinde. Mâna ei îmi atinge penisul. Tremur şi transpir. Mă împiedic din nou şi mi-e teamă, dar nu într-atât încât să-mi doresc să se oprească.

Nu vreau să se oprească. Nu-mi pot ţine răsuflarea. O aud în urechi. Nu ştiu exact ce se va întâmpla, dar ghicesc.

Eu şi Keith vorbeam de lucruri bărbăteşti. Îmi povestea despre penis şi ce face el. Stăteam în cockpit în timp ce el bea bere, iar eu, coca-cola. Îmi povestea despre gagicile

tari mexicane pe care le cunoscuse în San Antonio. Când se întorsese din Nam.

— Tari, Per. Tari! Frumoase şi deştepte. Trebuia să mă fi însurat cu una cât am stat acolo. Uuuu, mami! spunea.

Buni ne-ar fi spălat gurile cu săpun de păcură dacă ne-ar fi auzit. Îi puneam întrebări lui Keith.

— Şi unde o bagi? Cum ştii când s-o faci şi ce să faci?

Îmi explica totul şi apoi, îmi zicea:

— Nu trebuie decât să laşi natura să-şi urmeze cursul.

— Natura e plăcută?

— Da, Per, îmi spunea cu ochii închişi. Natura e foarte plăcută.

Ce păcat că n-am fost mai atent! Aş vrea să-mi amintesc tot ce mi-a zis, dar nu am decât vânt şi valuri în cap.

Îmi dă jos cămaşa.

Îmi descheie nasturii de la pantaloni.

Mă trage peste ea. Cherry e moale şi se mişcă sub mine. Când face asta, îmi dau seama că e adevărat. Fiecare cuvinţel din ceea ce se spune.

Nu trebuie decât să laşi natura să-şi urmeze cursul.

Şi natura e foarte plăcută.

Exact cum a zis Keith. Avea dreptate.

Sunt focuri de artificii. Zbor. E mai bine decât să zbori.

Izbucnesc în râs.

— Hahaha!

Şi apoi, nu mai pot vorbi. Nu mai pot respira. Nu mai pot gândi. Exist, pur şi simplu.

Gândurile mi se înceţoşează şi adorm.

Când mă trezesc din nou, ceasul arată trei treizeci. Trei jumătate dimineaţa. N-am nimic pe mine şi Cherry e goală. O privesc cum respiră. Inspiră şi expiră. E atât de frumoasă! Nu rostesc niciun cuvânt, dar parcă simte că o privesc.

Deschide ochii. Zâmbeşte.

Şi ştiu exact ce am de făcut.

58

Sunt bogat de aproape un an de zile.

Cum au aflat de moartea lui Keith, verişorii-fraţii mei au început să-mi telefoneze tot mai des, dar eu nu mai vorbeam. Nu răspundeam. Trebuia să gândesc singur. Şi apoi, am ştiut.

Am ştiut ce să fac.

Cuvintele mele de azi sunt *share*[66]*, shareholder*[67]*, sharer*[68] şi *shark*[69]*. Share* înseamnă că dai o parte din lucrurile tale altor oameni, iar *shark* are dinţi şi muşcă.

Mai întâi, formez numărul lui David şi apoi pe cel al lui John. Oamenii trebuie să primească ceea ce îşi doresc, le spun la telefon. Cred că e timpul pentru o altă reuniune de familie. Eu convoc reuniunea de data asta. E decizia mea. Sunt ca şi Hulk. Am Puterea.

Amândoi verişorii-fraţii mei vin la apartament să mă ia. Mâna lui John e pe umărul meu şi mă împinge puţin când cobor scările. Una dintre unghiile lui roase se prinde de jacheta mea. Mă întind şi îl împing.

Cherry e la casă, la tejghea. O văd prin geam. David se aşază pe scaunul din faţă al unei maşini lungi şi negre, iar eu stau în spate cu John.

Mike Dinelli e la volan şi îşi turează motorul.

— Era şi timpul, spune. Era şi timpul.

— E aproape prea târziu pentru tine, John. Asociaţii mei discutau despre un accident nefericit care ţi s-ar putea întâmpla.

Vruuum! Vruuum! Motorul maşinii face ca *Diamond Girl.*

Plecăm cu icneli. Aud pietrişul lovind clădirea. Îl văd pe Gary ieşind din magazin, dar Mike măreşte viteza când iese

---

[66] A împărți
[67] Acționar
[68] Participant
[69] Rechin

din parcare, îmi sucesc gâtul ca să-l văd pe Gary prin fereastra din spate. Face cu mâna şi ţipă.

— Opriţi-vă! Veniţi înapoi! Opriţi-vă!

Nu te îngrijora, Gary! gândesc eu. Ştiu ce fac.

Mergem la biroul lui John. Se găseşte într-o clădire înaltă care se întinde spre cer. Spre rai. Mă uit în vârf. Mă uit după buni şi bunu. După Keith.

N-am mai fost niciodată în biroul lui John. Are poze pe pereţi cu mâzgălituri.

— Ce sunt acestea? întreb.

Arată ca acela pe care le făceam când eram mic.

— Artă abstractă, Perry. Sunt de valoare. John e colecţionar, îmi şopteşte David.

Izbucnesc în râs.

— Hahaha! Mi se pare că arată de parcă ar fi nişte greşeli.

Intrăm într-o cameră cu o masă mare, maro. Când John se aşază pe unul dintre scaune, pielea face un zgomot ca un pârţ şi mă gândesc la Keith. Cred că el ar înţelege ce fac.

Ştiu că aşa ar fi.

Voi da familiei mele banii de la loterie. Nu trebuie să mai aştept. Nu mai am nevoie de următorul cec de la loterie. Sunt om de afaceri. Am salariul de la Holsted. Am contul de economii.

Voi semna documente pentru ca familia mea să primească restul de bani. Nu le voi da împuternicirea. Nu e nevoie. Sunt Hulk, şi Hulk nu poate fi păcălit.

Şi încă ceva.

Nu le voi spune de contul de economii. Nu e treaba lor.

Îl văd pe John întinzându-şi mâinile pe masă şi apoi, strângându-şi degetele. Cred că o face pentru ca nimeni să nu vadă că-şi roade unghiile. Şi eu făceam asta până când buni m-a făcut să mă las.

E important ca eu să semnez nişte hârtii, spune Louise. Important, spune John. Foarte important, spune Mike. Vital, spune Elaine. E vital. Asta înseamnă mai mult decât

important. Stau la masă. Sunt înconjurat de familia mea. Par nişte şacali. Ştiu ce sunt şacalii, pentru că mă uit la canalul Animal Planet. Toţi au dinţi ascuţiţi. Ca şi rechinii, mă gândesc. Dinţi ascuţiţi. Se văd când zâmbesc.

Părul lui Louise e acoperit. Nu-mi dau seama ce culoare are părul ei astăzi.

— E pentru binele familiei.

— Aşa e corect.

— David le datorează bani creditorilor.

— Elaine vrea o casă mai mare.

— John datorează bani companiei lui Mike.

— Louise trebuie întreţinută. E foarte scumpă.

— Toată lumea datorează ceva cuiva.

Ei sunt cei derutaţi. Nu eu.

— Mike Dinelli e un prieten bun.

— Trebuie să spele nişte bani pentru compania lui.

— Sunt doar afaceri, nimic mai mult.

Nu trebuie să le dau împuternicirea, le spun. Îi voi vinde lui Mike tranşele de la loterie. Azi nu are bomboane Hershey’s Kisses. Nici John. Nu mă supăr.

Familia e importantă. Până şi buni zicea asta. Dacă-ţi poţi ajuta familia, fă-o! Mă semnez de cincisprezece ori. „Perry L. Crandall”. Mike îmi întinde fiecare hârtie pe care s-o semnez. Stiloul e greu şi e din argint. Cerneala e neagră ca aceea de la poliţie.

— Perry, de la ce vine L-ul? întreabă Mike.

— De la Lucky, spun. L vine de la Lucky.

Nu râde. Nici măcar nu zâmbeşte.

Compania lui Mike Dinelli se numeşte Serviciile de planificare financiară Palmer.

Ei cumpără restul tranşelor mele de la loterie. Le spun că banii pot intra în fondul fiduciar familial. Condus de un administrator.

Nu se pot hotărî pe cine să aleagă.

— Nu, John, nu tu! Nici să nu te gândeşti! Crezi că suntem idioţi? Ai supt conturile clienţilor. Cum putem fi siguri că nu o să faci la fel şi cu noi?

— Nu, tu nu, Elaine! Nu sunt de acord!

— Atunci, cine?

— Nici mama. Ea habar n-are.

— David.

— Da, David. El poate fi administratorul. E prea prost să încerce ceva.

— Ce sentimente frumoase pentru o soţie, Elaine!

— Cel puţin are un MBA, dar, Hristoase, nu ascultaţi de sfaturile lui financiare. O să vă pierdeţi până şi cămaşa de pe voi.

Fond fiduciar familial.

Ăsta e un alt cuvânt pentru David acum. El e administratorul. E pentru familie. Nu pentru mine.

Nu le spun de contul meu de economii şi nici ei nu mă întreabă de el.

John şi Elaine se ceartă încă, iar eu semnez tot mai multe hârtii şi vorbesc cu Mike. Ei vorbesc despre introducerea banilor într-un fond fiduciar familial. Despre spălatul banilor. Mike foloseşte banii de la loterie şi le dă alţi bani, diferiţi, bani murdari. Nu-mi pasă de asta.

— Nu-mi vine să cred! Nici măcar n-am avut nevoie de împuternicire.

— A semnat. Pur şi simplu ni i-a cedat.

— Ne-am chinuit destul.

— N-ar fi făcut-o dacă nu l-am fi bătut la cap. Acum, are încredere în noi.

— Eşti sigur?

— Eşti sigur de asta?

Keith şi buni sunt tăcuţi. Ştiu că pot să iau singur decizia asta. Asta e ideea mea bună. E decizia pe care trebuie să o iau eu. Cei din familia mea îmi spun că rezolvă ei totul ca să nu-mi bat eu capul, dar eu ştiu că nu e nimic de rezolvat. Sunt calm. Sunt foarte calm. Mâinile nu îmi tremură şi le ţin în faţa mea. Sunt mâini bune, gândesc eu. Am mâini bune.

— Fondul fiduciar a fost înfiinţat. Pentru binele nostru.

Un fond. Buni mi-a zis că tatăl meu a înfiinţat un fond odată. Mi-a zis aşa:

— Un fond fiduciar e ceva ce să nu înfiinţezi niciodată. Să ţii minte asta!

— Tocmai şi-a cedat banii. Şi-a cedat banii. Nu pot să cred.

— Gata cu problemele! Mike, îţi trimit un cec mâine sau poimâine după ce sunt depuşi banii. Totul se va întoarce la normalitate.

— John, ai grijă să rămână aşa. Sau nu ştiu ce se va întâmpla.

— Perry, eşti sigur de asta? Eşti sigur?

— Taci din gură, David!

— Nu e corect. Trebuie să-i dăm şi lui ceva. Trebuia să aşteptăm până primea următorul cec.

— Lasă-l în pace, David! S-a terminat! Dacă te simţi vinovat, dă-i o parte din banii tăi. Dacă te va lăsa Elaine. Hahaha! Şi tu ai nevoie de bani la fel de mult ca noi, întreab-o pe nevastă-ta!

— Nu-i aşa, Elaine?

Acum că am semnat toate hârtiile, nu mai am bani şi sunt liber. Nu mai au nevoie de mine. Louise şi John se ceartă cu Mike. Elaine stă la masă cu un calculator în mână şi zâmbeşte.

David e singurul care mă îmbrăţişează când plec. Ţine hârtiile fondului în mână.

— Per, ai grijă de tine! spune şi mă bate pe spate. Totul va fi bine.

Şi îmi face cu ochiul.

E prima oară când mi-a spus Per. Ce mişto! Mă conduce până jos şi-mi cheamă un taxi.

Taxiul mă duce înapoi la apartament. Numele şoferului e Gary.

— Şi eu cunosc un Gary! spun.

Mă costă douăzeci şi opt de dolari. Aşteaptă în taxi, cu motorul pornit, până mă duc sus. Nu am mărunt. Găsesc două bancnote de douăzeci de dolari într-un bol, pe comodă. Gary ia banii şi porneşte.

— Vreau restul, zic.

Se opreşte şi-mi dă înapoi douăsprezece dolari şi eu îi las cinci ca bacşiş.

— Mulţumesc, spun.

A făcut o treabă bună. Trebuie să le dai oamenilor bacşişuri şi să le mulţumeşti când au făcut o treabă bună.

Urc din nou în apartament.

„După faptă şi răsplată, aud. Viaţa merge înainte.”

E vocea lui Keith. Ca în cântec, mă gândesc eu. E Keith. Asta spunea el.

Şi acum o aud pe buni.

„Eşti un băiat norocos, Perry L. Crandall”. O aud spunându-mi:

„L-ul ăla vine de la Lucky!”

Ştiu că are dreptate. Şi mai ştiu două lucruri. Două lucruri adevărate. Două lucruri *echt.*

Nu sunt retardat.

Şi, dacă le poţi da oamenilor ceea ce-şi doresc, aşa să faci. E bine să le dai oamenilor ceea ce-şi doresc. E o zi măreaţă. Nimeni din familia mea nu mă va mai deranja. Au ce-şi doresc. Şi eu la fel.

O am pe Cherry.

Stau la fereastră şi mă uit la *Diamond Girl* cum se leagănă. Pare singură. Pare că ar vrea să meargă să-l caute pe Keith în golf, unde pluteşte el. Mă întreb unde s-o fi dus cenuşa lui.

Aud paşi pe scări. Intră Cherry pe uşă.

Îmi deschid braţele larg şi Cherry se aruncă în ele. Încă văd *Diamond Girl* pe deasupra capului ei.

— Te simţi bine? mă întreabă.

Are riduri pe frunte şi eu le sărut ca să le fac să dispară.

Nu spun nimic.

Mă simt aşa de bine, că nici nu pot vorbi.

Uşa se deschide din nou şi intră Gary.

— Te simţi bine? întreabă. Ce-au vrut?

— Banii, răspund într-un final. N-au vrut decât banii.

Şi el are riduri pe frunte, dar nu trebuie să-şi facă probleme. Nu are niciun motiv să facă riduri. Nu a bătut la

uşă înainte să intre, ceea ce e nepoliticos, dar e prietenul meu, aşa că nu-i spun asta.

— Acum e bine, spun.

E adevărat. E *echt.* E bine. Pur şi simplu, este.

59

Mi se ia un interviu la televizor. Asta înseamnă că mi se pun întrebări. Când Gary a aflat ce s-a întâmplat, i-a telefonat lui Marleen. I-a sugerat că ar putea face o emisiune despre câştigătorii la loterie. Şefii ei, tipii de la televiziune, au considerat că e o idee bună.

Înainte de a începe emisiunea, Marleen mă îmbrăţişează.

— Îmi pare rău de prietenul tău, Keith.

— Şi mie, spun. I-ar fi plăcut foarte mult să apară la televizor. Tot timpul şi-a dorit să fie faimos.

Un tip pe care-l cheamă Roy îmi prinde un microfon pe guler. Mă zgârie.

— Când se va aprinde lumina verde, peste un milion de oameni se vor uita la tine, zice.

Ce mişto! Cu ochii întredeschişi, încerc să-i văd prin lentila camerei, care e mare şi lucioasă. Noi suntem şase în platou, împreună cu Marleen. Ea stă pe cel mai înalt scaun şi mi se adresează mie mai întâi:

— Deci, tatăl tău e G.J. Crandall?

Marleen poartă un costum albastru, tocuri înalte şi ruj roşu-închis. Arată complet diferit. Ce mişto e la televiziune! Citeşte cuvinte de pe un carton. Ce escrocherie! Am crezut tot timpul că trebuie să memoreze ceea ce spun, dar nu-i adevărat. Au totul scris. Dacă aş fi ştiut că despre asta e vorba, m-aş fi făcut prezentator TV.

— Bănuiesc, îi spun. Nu mi-am cunoscut tatăl, dar şi el e faimos. Suntem amândoi faimoşi. El e faimos pentru că a furat bani, iar eu pentru că i-am câştigat.

Marleen se uită în cameră.

— Investitorii vor să cumpere anuităţi de la câştigătorii la loterie. Crima organizată foloseşte câştigurile la loterie pentru spălarea banilor.

Arată de parcă acum şi-ar fi dat seama de treaba asta, dar eu ştiu că totul e scris pe un cartonaş din faţa ei.

Se întoarce spre mine.

— Deci, Perry. Nu mai ai deloc bani de la loterie? Ţi-a mai rămas ceva după ce ţi-ai vândut anuitatea?

Are dinţi foarte albi. Machiajul i s-a frecat de gulerul cămăşii. Nu i-am lăsat să mă machieze. Asta mi se pare scârbos.

— Familia ta ţi-a luat toţi banii? întreabă ea.

— Da, cred. Au făcut un fond fiduciar familial. Mi-au zis că e un fond pentru investiţii.

Încerc să-mi amintesc toate cuvintele pe care le-au folosit, dar nu reuşesc.

Nu-i spun de contul meu de economii.

Marleen se uită spre doamna care stă lângă mine. Numele ei e Lucille. A câştigat douăzeci de milioane de dolari. Nu mai are niciun dolar. A încercat să-i investească, iar familia şi prietenii au ajutat-o.

— Am spus că o să-i împart cu familia. Nu mi-am dat seama că ar putea să mă dea în judecată dacă am spus asta. Mi-am vândut anuitatea şi am împărţit-o, dar asta nu a fost de ajuns. Au vrut mai mult. Încă mai am impozite de plătit.

Începe să plângă. Marleen îi dă un şerveţel Kleenex şi ea îşi suflă nasul cu putere. Sper că nu e răcită. Poţi să răceşti şi tu dacă stai lângă cineva care-şi suflă nasul. Îmi întorc faţa.

Alţii şi-au pierdut banii chiar mai repede decât Luciile. În cinci luni. În opt luni. Într-un an.

Toţi sunt trişti. Au câştigat bani şi sunt trişti.

— Am pierdut totul, spun.

— Am avut totul şi am pierdut totul.

— Am fi putut avea milioane.

— Am avut milioane.

— Deci vă e mai rău acum. Vă e mai rău acum, după afacerea cu loteria, zice Marleen.

— Nu, spun. Nu, deloc.

Dar nimeni nu mă ascultă.

Nimeni nu ascultă ce vreau să spun.

Sunt asociat la Holsted. Şi o am pe Cherry.

Nu le spun de contul meu de economii.

Nu îi am pe buni, pe bunu şi pe Keith. Asta e partea cea mai grea, dar, aşa cum spunea buni, viaţa e grea. E plină de surprize. E plină de obstacole pe care trebuie să le depăşim, ca de exemplu, momentele în care mor cei pe care îi iubeşti.

„Uneori, ghinionul te pocneşte drept în moalele capului. E dificil. Majoritatea lucrurilor în viaţă sunt dificile”, îmi spune buni în minte.

Marleen mă întreabă din nou despre familia mea.

Gary mi-a spus că e important să spun adevărul la televizor. Dar nu am de ce să mint. Reportera spune că familia mi-a luat toţi banii. Îi spun că nu ei mi i-au luat. Eu i-am dat.

— Tu i-ai dat? De ce?

Stă cu gura deschisă. Nu pare că m-ar crede.

— Pentru că mi i-au cerut, pentru că aşa era corect, pentru că era familia mea, spun. Pentru că oamenii ar trebui să primească ceea ce îşi doresc.

Astea erau motivele.

Apoi, spun ceva ce ea nu înţelege. Deloc. Nimeni nu înţelege.

Trebuie să repet.

— Pentru că nu aveam nevoie de ei.

— Pentru că nu aveam nevoie de ei, în schimb ei aveau, îi spun.

— Poftim? De ce?

Marleen se uită strâmb la mine. Asta îmi distrage atenţia. E greu să explic lucrurile astea cuiva care nu va înţelege.

Buni zicea că sunt foarte influenţabil. Poate că am fost. Poate că mai sunt încă. Dar faptul că le-am dat celorlalţi restul banilor mi se pare un act de dreptate, pentru că ei aveau nevoie de ei, iar eu, nu.

Când m-am întors la apartament, Cherry mi-a zis că am arătat foarte bine la televizor.

Ce mişto!

60

— Perry, ce zici de numele magazinul de produse pentru navigaţie Holsted şi Crandall? Cum sună? mă întreabă Gary.

— Cred că sună bine. Cred că sună foarte bine, spun.

Suntem asociaţi, mi-a zis Gary. Suntem o familie. Suntem Magazinul de Produse pentru Navigaţie Holsted şi Crandall. Spune că am idei bune, ca de exemplu spaţiul pentru băut cafea. Oamenilor le place să bea cafea când fac cumpărături. Facem o grămadă de bani de la oameni care mănâncă prăjiturele, negrese şi care beau cafea. Vindem şi prânzuri pentru picnic, pentru cei care ies cu barca.

Avem un raion pentru pescuit, care e mai mare acum. Îi spun lui Gary despre un pensionar, prieten al lui Marty, pe care-l cheamă Rick, care stă pe chei în fiecare zi. Ştie multe despre pescuit. Vorbeşte despre pescuit cu clienţii noştri. Le dă lecţii de pescuit aşa cum magazinele mari de unelte le arată oamenilor cum să pună gresie. Ştiu asta pentru că buni şi cu mine am văzut chestii din astea, într-un weekend, la Home Depot, când voiam să ne aranjăm baia.

— Deci? Trebuie să avem ateliere de lucru în fiecare weekend?

Gary a vrut să le numim ateliere de lucru.

— Nu, îi spun. Oamenilor le place să se joace. Lucrează toată săptămâna. Trebuie să fim diferiţi. Trebuie să le numim ateliere de joacă.

— Eşti al naibii de deştept, Per. Ştiai asta?

Gary nu prea vorbeşte urât. Când o face, cred că aude vocea lui Keith. Cred că e Keith acolo cu el.

— Eşti un asociat tare bun, zice Gary. Al naibii de bun.

Nu e frumos să vorbeşti urât. Nu voi lăsa pe nimeni să înjure în faţa copilului.

Avem ateliere de joacă pentru călăfătuitul punţii de tec şi pentru închiderea cu dopuri. Avem altele pentru peticirea fibrei de sticlă şi pentru reparaţia velelor. Avem ateliere

pentru tot ceea ce şi-ar dori un om să facă pe barcă. Avem oameni care navighează în jurul lumii şi care vin şi se semnează.

Cherry organizează atelierele de joacă şi stabileşte programul lor. Are aptitudini de comunicare. E cea mai bună la asta. Atelierele noastre sunt un succes. Succesul înseamnă că o duci bine, deşi lumea credea că nu.

Eu sunt un succes.

CAMERA DE COMERŢ DIN EVERETT ORGANIZEAZĂ UN BANCHET ÎN CINSTEA COMPANIILOR LOCALE

Magazinul Holsted primeşte un premiu pentru idei bune. Asta spune domnul Jordan de la bancă. Cherry va purta rochia ei nouă. E lungă şi roşie. Burta îi e imensă. Trebuie să nască în curând. Îi place culoarea roşie. Nu se vede decât un tatuaj când o îmbracă. Nu mă supăr. Părul ei e castaniu acum şi e tuns scurt. Şi eu m-am tuns şi îmi cumpăr un costum nou. Gary mă ajută să-l aleg.

— Bleumarin, Per. Asta e culoarea care-ţi stă bine.

Cel care se uită la mine în oglindă e o persoană cunoscută. Sunt eu. Arăt ca un poliţist sau ca un doctor. Arăt ca un om de afaceri. Arăt ca Perry L. Crandall.

Nu arăt ca un retardat.

Un „banchet” înseamnă un dineu mare. Îţi dau mâncare caldă sofisticată şi şerveţele adevărate. Gulerul mă strânge şi nu prea pot să înghit mâncarea. Nu sunt obişnuit să port costume. Mă fac să merg într-un mod caraghios. Gary trebuie să ţină un discurs şi domnul Jordan de la bancă îl prezintă.

— Premiul pentru viziune în afaceri e câştigat de magazinul de produse pentru navigaţie Holsted şi Crandall.

Când Gary se ridică, mă prinde de cot şi mă trage spre scenă, împreună cu el. Feţe albe se uită ţintă la mine. E linişte. Nu aud nici măcar paşii noştri pe covor şi am două urechi bune. Sunt încă auditor.

— Vă mulţumesc tuturor. E o mare onoare să câştig acest premiu. Persoana căreia i se datorează este aici, lângă mine, spune Gary. Asociatul meu, Perry L. Crandall!

Mă împinge în faţa microfonului şi-mi şopteşte:

— E în regulă, Per! Vorbeşte-le ca şi când ai vorbi cu mine! Dă-i drumul!

Trebuie să le spun nişte cuvinte unor oameni pe care nu-i cunosc prin intermediul unui microfon care cârâie. Sunt atât de speriat, încât mă gândesc că o să fac pe mine. Nu ştiu ce să spun. Nu văd decât feţe, de jur-împrejur. Apoi îi aud. O aud pe buni. Îl aud pe Keith. Spun cuvinte. Îmi spun ce să fac. Sunt cuvinte pe care le ştiu. Şi nu îmi mai e teamă. Nu mai trebuie să-mi spună ce să spun.

— Numele meu e Perry L. Crandall şi nu sunt retardat. Spun asta şi răsuflu adânc. Buni îmi spunea că litera L din numele meu vine de la Lucky. E adevărat. Sunt norocos.

Unele feţe râd pentru că ştiu despre loterie, dar nu despre norocul ăsta vorbesc eu.

— Sunt norocos pentru că sunt om de afaceri şi sunt norocos pentru că am o familie. Sunt norocos că sunt muncitor. E important să fii muncitor. Am învăţat că trebuie să muncesc din greu de la bunu meu. Am învăţat cum să mă străduiesc din răsputeri şi să învăţ cuvinte de la buni a mea şi am învăţat totul despre dragoste de la prietenul meu, Keith.

Unele feţe zâmbesc. Unele dintre feţele astea l-au cunoscut pe Keith, unele au cunoscut-o pe buni şi altele l-au cunoscut pe bunu.

— Ei ar fi fericiţi să ştie că lumea mă cunoaşte acum. Ar fi fericiţi că, după ce oamenii mă cunosc, se vor decide poate să mă placă sau nu. Dar nu mă supăr. Mă vor cunoaşte. Sunt om de afaceri. Ce mişto! Mulţumesc.

Oamenii se ridică şi aplaudă. Aplaudă mult, mult timp. Domnul Jordan îi înmânează lui Gary o chestie de lemn pe care s-o agăţăm pe perete. Are numele noastre pe ea.

POZA MEA e pe pagina de afaceri din ziarul de duminică. Mi se pare că arăt tâmp. Cherry îmi spune că nu e

adevărat.

— E o poză frumoasă, Perry. O tai din ziar. O să o punem în jurnalul tău.

Titlul e în capul paginii.

NOUTĂŢI LA CAMERA DE COMERŢ DIN EVERETT: MAGAZINUL DE PRODUSE PENTRU NAVIGAŢIE HOLSTED ŞI CRANDALL CÂŞTIGĂ PREMIUL PENTRU VIZIUNE ÎN AFACERI

Camera de Comerţ e o adunătură de oameni de afaceri care îşi dau unii altora premii. Aşa spune Gary. Îmi spune că sunt un adevărat om de afaceri pentru că am câştigat un premiu.

61

Banii s-au dus.

Aşa scrie în ziarul care a scris povestea de la interviu. Aşa mi-a scris şi Louise în scrisoarea în care îmi cere mai mulţi bani.

Încă nu ştiu de contul meu de economii.

— Cred că publicitatea te va ajuta să te protejezi de profitori ca ei. Celor de teapa fraţilor tăi nu le place ca lumea să afle de afacerile lor, a zis Gary.

Dar ei nu au profitat de mine. El nu înţelege. Ştiu că banii s-au dus. Eram sigur că o să fie aşa. Louise mi-a scris că mi-a văzut fotografia în ziar şi mă roagă să-mi vând partea mea din Holsted. I-am spus nu.

Nu.

Aşa am decis.

Buni a zis „nu” în mintea mea. Keith e şi el acolo, lângă ea. Şi el spune „nu”. Şi Cherry e lângă mine şi m-a ajutat să-i scriu scrisoarea lui Louise.

— NICI SĂ NU TE GÂNDEŞTI! a scris cu litere uriaşe pe plic.

— Nici să nu se gândească, Per! a urlat Cherry.

Mi se părea că-l aud pe Keith.

Şi apoi, a intrat în travaliu.

Travaliu e când te chinuieşti din greu să naşti un copil. Mă bucur că el nu a auzit toate cuvintele urâte pe care le-a rostit Cherry, pentru că încă nu era venit. Era încă înăuntru.

I-au trebuit paisprezece ore să se decidă să iasă.

E un gânditor. Ca mine.

Bebe Keith s-a născut a doua zi, la prânz. Am fost a doua persoană care l-a ţinut în braţe, după asistentă. Numele asistentei era Carol. Era îmbrăcată în albastru.

Keith Perry George Crandall. Trei kilograme nouă sute.

Era imens. Keith ar fi fost mândru că are cel mai mare băiat din spital din acea săptămână. Speram să ne dea

vreun premiu, dar nu ne-au dat. Ce escrocherie!

După o săptămână, ne uităm dacă a apărut în ziar numele lui Bebe Keith.

Apare în ziar pe ultima pagină, la secţiunea naşteri. Pe prima pagină, e o poză cu verişorul-fratele meu, John. Cherry e cea care a văzut-o.

— Perry, uită-te! E John, fratele tău. Scrie că e în arest preventiv. Trebuie să dea socoteală pentru o înşelătorie privind spălarea de bani. Sfinte Sisoie!

Cherry poate spune „Sfinte Sisoie”. Astea nu sunt cuvinte urâte.

Cherry spune că „a fi sub protecţie” înseamnă că John e în închisoare. Spune că sunt ticăloşi care vor să-i facă rău. Ziarul scrie că fratele lui, David, nu e de găsit. A dispărut.

Nu-mi pare rău de John, dar îmi pare puţin rău de David.

— Ce s-a întâmplat, Cherry? o întreb. Citeşte-mi restul!

— Scrie aici că David Crandall e căutat pentru a fi interogat. Nu l-au găsit. Se crede că a părăsit ţara cu dobânzile din fond. Izbucneşte în râs. Ca şi taică-său! A fugit. Dispărut! A lăsat-o pe scârba aia de nevastă-sa, l-a părăsit pe John şi a jecmănit-o pe Louise. A luat toţi banii şi s-a cărat. Elaine, John şi Louise au rămas cu ochii în soare. David a luat totul!!! Hahaha! Bine le-a făcut, Per! Bine le-a făcut!

„Cu ochii în soare” înseamnă că cineva a luat tot ce aveai şi acum nu mai ai nimic.

Cu excepţia soarelui.

— Mă întreb unde o fi, spun.

— În insulele Cayman. America de sud. Probabil că e cu taică-tău şi cheltuie toţi banii.

Şi râde din nou.

Bebe Keith suge. Ce mişto! Nu ştiam că sânii produc mâncare pentru copii.

Peste două luni, primesc o vedere. O vedere cu o plajă albă, cu palmieri. Ştampila e dintr-o ţară numită după o nucă. Nu e semnată, dar cred că e de la David.

„E aşa cum ai spus la televizor, Per. Toţi ar trebui să primim ceea ce ne dorim. Ai grijă de tine şi Dumnezeu să te binecuvânteze!”

— Nu cred că mai trebuie să-ţi faci probleme din cauza vreunuia, Perry, îmi spune Gary din nou.

Dar eu nu-mi fac probleme.

Gary spune că „Holsted şi Crandall” e viitorul nostru şi nu-l putem vinde.

— Dacă cineva vreodată te roagă să vinzi înseamnă că încearcă să profite de tine, pentru că ei cred că eşti retardat. Fac o mare greşeală dacă ei cred asta. O foarte mare greşeală. Izbucneşte în râs. Cu siguranţă nu eşti retardat, dar ştii ce, Perry? Nu ar conta deloc. Eşti în continuare un om de afaceri al naibii de bun.

Toamna viitoare, urmează să deschidem un alt magazin în Anacortes. E un alt loc cu multe bărci şi oameni care au nevoie de lucruri pentru bărci, ca şi Everettul.

Gary mi-a cerut sfatul şi i l-am dat. A fost ideea mea.

— O grămadă de bărci se opresc în Anacortes în drum spre insulele San Juan. Acei navigatori uită tot timpul câte ceva. Ar trebui să avem un magazin şi acolo.

— Exact asta spuneam, Per, un om de afaceri al naibii de bun, spune Gary.

Epilog

Wolfgang Amadeus Mozart a spus:

„La crearea geniului nu contribuie nici gradul ridicat de inteligenţă, nici imaginaţia, nici amândouă laolaltă. Dragostea, dragostea, dragostea, din asta e format sufletul unui geniu”.

Citatul ăsta era scris pe felicitarea pe care mi-a dat-o Cherry de ziua mea. Era legată la zgarda unui căţeluş maroniu.

— E o corcitură între un labrador ciocolatiu şi încă ceva. Doamna nu mai ştia ce.

Ce mişto! Eram atât de entuziasmat, că am început să sar, iar căţelul după mine. Ca şi mine.

— Toţi ar trebui să primim ceea ce ne dorim, spune Cherry şi îmi sărută bărbia care sare. Mai ales tu!

Un câine! Mă linge pe faţă şi mă urmează pretutindeni. L-am numit Ţopăilă, pentru că asta facem amândoi când suntem fericiţi. Îşi ştie numele şi l-am învăţat deja să şadă. E foarte deştept. Vine când fluier şi se cere afară când trebuie să facă pipi şi caca. Îl duc la plimbare fără lesă. Ce mişto! Până şi Gary e fericit cu Ţopăilă. Spune că ne sunt de folos câinii pentru siguranţă, pentru că îi muşcă pe hoţi de glezne şi alungă pisicile.

Când mă uit drept în ochii lui Ţopăilă, când îi mângâi capul moale, îl văd pe bunu acolo. O văd pe buni. Îl văd pe Keith. Îi văd pe toţi în ochii lui.

Felicitarea pe care mi-a dăruit-o Cherry e pe biroul meu la serviciu. O citesc în fiecare zi. Nu prea înţeleg prima parte, dar o înţeleg în schimb pe a doua. Dragoste. E ceva ce nu poate fi luat. Cred că e adevărat. Păstrez felicitarea ca să-mi aducă aminte că am ceea ce-mi doresc. Întotdeauna am avut ceea ce mi-am dorit. Dragoste. Am avut întotdeauna parte de dragoste. Când am fost tânăr, i-am avut pe buni şi pe bunu. Când am mai îmbătrânit, l-am

avut pe Gary şi o slujbă. Apoi l-am avut pe Keith. Şi acum, o am pe Cherry şi pe Bebe Keith. Şi pe Ţopăilă. În sfârşit, am câinele meu.

Luna viitoare, Bebe Keith va împlini un an.

Mă joc cu el în fiecare dimineaţă când îl schimb şi îl hrănesc. A început să mănânce mâncare ca şi noi. Nu are decât patru dinţi. Cherry spune că-i vor mai creşte şi alţii în curând, dar nu sunt sigur. N-am mai văzut copii crescând până acum.

Ne jucăm aceleaşi jocuri pe care le jucam eu cu bunu. Ascunde-nasul. Trage-cu-ochiul-sub-pătură. Ţopa-Ţopa. Ultima parte o facem împreună cu Ţopăilă. Când Bebe Keith plânge, se opreşte imediat când îl iau în braţe. Ce mişto! A început să meargă la nouă luni. E precoce pentru un copil, spune Cherry. Când cade sau când îi e foame, se opreşte din plâns numai pentru mine.

— Te iubeşte, Per! Cherry se uită la noi şi zâmbeşte. Cum te iubesc şi eu.

Ştiu asta.

Bebe Keith spune:

— Da. Da. Da.

Îmi ia mâna şi o bagă în gură.

— E minunat, spun, şi degetele mele îi mângâie obrăjorul cum îl mângâiau degetele lui buni pe-al meu.

Cherry mă sărută cu putere şi spune că eu sunt cel minunat.

Bebe Keith vine la Holsted şi Crandall în fiecare zi. E tăcut şi se uită în jur cu ochii lui căprui şi mari. Ştiu ce face. Cercetează ca să vadă ce o să facă atunci când o să fie mare. Face exerciţii pentru momentul când o să lucreze la magazinul nostru. Îl ajut să se plimbe prin zonă şi îi dau să împingă cutii şi să rupă carton.

Eu şi Cherry suntem căsătoriţi. M-am gândit la asta luni întregi.

Mai întâi, am auzit vocea lui buni.

„N-ai de gând s-o iei de nevastă, Perry?”

Apoi, vocea lui Keith.

„Însoară-te cu ea, Perry!”

— Ce zici, ne căsătorim? o întreb.

Eu vreau, dar nu ştiu dacă e ceva ce şi ea îşi doreşte.

— De ce? mă întreabă. Care ar fi diferenţa? Apoi, mă sărută şi-mi spune: Dar sunt de acord, dacă vrei tu.

Un răspuns bun, gândesc eu.

„Dacă vrei tu” e un răspuns foarte bun. Oamenii ar trebui să primească ceea ce îşi doresc.

— Eu vreau, Cherry. Bebe Keith are nevoie de o mamă şi de un tată cu acelaşi nume de familie pentru ca, atunci când va merge la şcoală, să nu râdă nimeni de el. E foarte important pentru Bebe Keith.

Îmi ia mâna şi-mi spune:

— Ai dreptate, Per. Ai dreptate întru totul.

„Întru totul” înseamnă în totalitate. E ca şi *echt.* E adevărat.

Ne căsătorim pe *Diamond Girl* şi avem ceva numit lună de miere. E o excursie scurtă pe care o faci după ce te căsătoreşti.

Nu mergem departe. Dormim pe *Diamond Girl.* Stă legată de chei. Apa se loveşte de carcasă şi Bebe Keith doarme între noi. Ţopăilă stă în cockpit. E prea mare deja ca să mai încapă jos.

Eu şi Cherry vorbim despre Keith. Tot îl mai iubeşte cel mai mult, iar eu, la fel.

Nu mă supăr.

„Viaţa merge înainte”, îmi spune Keith în minte.

„Viaţa merge întotdeauna înainte.”

Buni e de acord cu el.

Vocile lor sunt cu mine tot timpul.

Diamond Girl e a mea. Keith mi-a lăsat-o mie. O frec cu strat cu gel şi cu ceară şi o lustruiesc cum voiam întotdeauna să o fac pentru Keith. Acum o fac pentru noi, pentru Cherry şi pentru mine. Strălucesc acum ca nişte adevărate diamante, şi ea, şi Cherry.

Un avocat mi-a spus că Keith m-a numit beneficiarul lui. „Să fii beneficiar” înseamnă că ţi-a murit cel mai bun

prieten. Aş fi preferat să mai fie în viaţă Keith, dar barca cu pânze e mişto. Am mai primit şi şaptezeci şi cinci de mii de dolari din asigurarea de viaţă a lui Keith, de la Holsted. Asta va fi pentru educaţia lui Bebe Keith. Va merge la facultate. E deştept şi nu e lent deloc.

Eu şi Cherry investim împreună.

— Ai acum aproape un sfert de milion de dolari în contul de economii, spune Cherry. Un sfert de milion. Ăştia sunt o grămadă de bani. Apoi, se uită la mine şi zâmbeşte. Dar sunt doar bani, nu-i aşa? Nu contează prea mult. Noi suntem cei care contăm, de fapt. Ei sunt doar pentru viitorul nostru.

Spune aceleaşi lucruri ca şi buni.

— Pentru viitorul nostru, spunem amândoi.

Ştie că nu doar pentru al meu. Şi pentru al ei, şi pentru al lui Bebe Keith.

Suntem o familie.

O învăţ pe Cherry să navigheze. În larg, în golful Puget Sound, valurile sunt verzi. Cerul e albastru cu nori gri deasupra insulei Whidbey. E cald şi e vânt cât trebuie. Bebe Keith doarme, învelit în vesta de salvare şi în harnaşament. E întins pe o parte, pe jos, în cockpit. Ţopăilă stă lângă mine şi se uită după pescăruşi. E un detector bun de pescăruşi.

— Ţopăilă, nu! îi spun. Fii cuminte! îi şoptesc. O să-l trezeşti pe Bebe Keith.

Iar el se uită la mine şi mă ascultă. Ce mişto!

Sunt foarte atent cu Bebe Keith şi cu Cherry. Câteodată, îmi fac probleme.

— Sunt prea lent? o întreb pe Cherry. Sunt prea lent pentru oameni?

Ea doar zâmbeşte.

— Eşti destul de rapid pentru mine, spune.

Privim focile cum sar şi înoată şi ne gândim la Keith. Cherry îşi bagă mâna în apă şi vorbim despre el. Şi ne aducem aminte. Apoi îmi trimite un sărut şi râde. E bine să o aud râzând.

Întorc barca şi o învăţ pe Cherry cum să mânuiască cârma.

— Împinge! În cealaltă parte! spun. Hai, că poţi!

Ea împinge.

— E exact contrariul a ceea ce crezi, zice Cherry. Nu e ca la maşină. E exact contrariul.

Încearcă din nou.

— Ca multe lucruri, îmi spune. Ca banii. Ca dragostea. Contrariul a ceea ce crezi.

Încă lucrez la cuvinte în fiecare zi. Am ajuns la litera U pentru că, uneori, nu am timp decât pentru două cuvinte. Sunt foarte ocupat. Am multe de făcut, de exemplu: lucrez la magazin, mă joc cu Bebe Keith şi îl plimb pe Ţopăilă în fiecare zi. Cumpăr jurnale goale pentru Bebe Keith, aşa cum îmi cumpăra mie buni. Lipesc poze pe fiecare pagină, cum făcea Buni. Încă îmi mai cumpăr sendvişuri cu rac artificial de la Gilly’s şi Slurpee de la magazinul din port. Încă avem seri de spaghete cu familia lui Gary. *Familia mea.*

Numele meu e Perry L. Crandall şi nu sunt retardat.

Sunt om de afaceri. Îl am pe Ţopăilă. Îl am pe Bebe Keith. Şi o am pe Cherry.

Buni avea dreptate în legătură cu numele meu. Litera L vine într-adevăr de la Lucky.

E *echt.*

E adevărat.

Mulţumiri

E nevoie de mulţi oameni, multe locuri şi experienţe pentru a crea o carte. Vreau să le mulţumesc oamenilor buni din Everett, Washington. Vă rog să mă iertaţi pentru că mi-am permis să inventez anumite locuri în zona comercială de pe chei, precum şi locurile de ancorare din largul insulei Whidbey. M-am născut şi am crescut în nord-vestul Pacificului, care îmi este foarte drag, dar, la urma urmei, aceasta este o ficţiune.

Sincera mea recunoştinţă:

Bărcii mele *Orion,* care se leagănă şi îmi hrăneşte sufletul chiar acum când scriu; muzelor mele, Girl Kitty şi Touloose, şi lui Gordon, soţul meu. Voi toţi m-aţi ajutat să-mi împlinesc visul. Fiului meu, Andrew, pentru înţelegere şi pentru că mi-a răspuns la multe întrebări legate de calculator, oricât de ridicole ar fi fost ele. Mamei mele, Bernice, care m-a învăţat că o carte bună reprezintă un mod de a visa şi mi-a indus o dragoste de o viaţă pentru citit. Tatălui meu, Ragnar – ai fost o resursă nesfârşită şi mi-ai dat multe idei privind sentimentele unui om care câştigă la loterie. Mulţumesc pentru că mi-ai trimis toate scrisorile pe care încă le primeşti după atâţia ani. Te poţi opri acum din trimisul lor.

Autoarei canadiene Holly Kennedy, care m-a îndemnat să public şi care a fost acolo când am avut nevoie de un sprijin şi de cineva care să-mi asculte agonia şi tribulaţiile. Lui Paul Theroux şi soţiei sale, Sheila Donnelly Theroux, care m-au povăţuit pe când îi torturam în timpul lecţiilor de călărie. Bunei mele prietene Nodie Namba-Hadar. Ea a fost cea care mi-a povestit despre norocul pe care-l aduc libelulele şi i-a permis uneia să cadă pe manuscrisul meu. Mulţumiri şi soţului ei, Lulik (Sam) Hadar, care a avut atâta răbdare cu mine.

Nu mi-aş fi putut îmbunătăţi cărţile fără cititorii mei de

încredere. Le mulţumesc tuturor din toată inima.

Lui Bob Miller de la *Wandering Star,* primul cititor care aparţine categoriei de mai sus, analist de subiecte şi de povestiri, precum şi soţiei sale, Renee. Mulţumiri din inimă şi Pizzeriei Bob din Haleiwa pentru toată pizza pe care am mâncat-o. Lui Pat Stuart – nu aveai nicio îndoială că o să public o carte într-o zi şi mi-ai spus-o fără încetare. Lui Peggy Kaahanui, prietena mea bună la toate: marinar, producător de velatură, călăreaţă şi cititoare; precum şi soţului ei, Ken, care m-a ajutat mult în ceea ce priveşte internetul. Dragei mele prietene, Rebecca Marks, care revine în viaţa mea, exact la momentul potrivit. Lui Kevin Keys, care mi-a citit cartea şi m-a consiliat în timp ce-l tundeam. Lui Dee Vadnais, care mi-a citit cartea pentru prima oară, când traversa Oceanul Pacific. Lui Mary Gullickson-Gray şi lui Cherryl „Nu te lăsa” Conway pentru ajutorul dat la şedinţa foto pentru amatori, împreună cu îndatoririle lor de cititori de încredere.

Un mare mulţumesc doctorului Steven Brown, care m-a învăţat despre cât de periculos este cuvântul „că” şi care m-a forţat în mod agresiv să scriu corect gramatical. El e răspunzător şi pentru faptul că m-a prezentat mişcării pentru drepturile şi cultura celor cu deficienţe, viaţa mea îmbogăţindu-se mult datorită acestui lucru. Mulţumiri şi Centrului pentru Studiul Deficienţelor de la Universitatea din Hawaii, Manoa. Programul vostru este extrem de folositor pentru societatea noastră.

Mulţumesc şi lui Brett Uprichard şi lui Big Bamboo Stock, pentru fotografiile profesioniste. Mulţumesc şi vulturilor mei legali, John Fetta din California şi Ken Christianson din Washington. Mulţumesc tuturor celor de la New Tech Imaging, mai ales lui Cindy Joy Manago, un copyreader extraordinar. Mulţumesc tuturor prietenilor şi vecinilor din portul Ko Olina, care mă încurajau mereu şi mă făceau să ies de pe barca mea ca să mănânc cel puţin o masă sănătoasă pe zi. Mulţumesc şi celeilalte prietene ale mele bune la toate, Francie Bolland, avocată, care, pe lângă

faptul că avea încredere în mine, citea fiecare cuvânt pe care îl scriam, oferindu-mi sfaturi avocăţeşti, pe care le-am ignorat pe riscul meu. Multe mulţumiri blogului domnişoarei Snark şi sfaturilor ei înţelepte.

Îi mulţumesc cititorului meu beta din Arizona, Steve Draper, verişorul meu preferat. Capacitatea ta de a privi structura povestirii şi caracterizarea a fost mai mult decât folositoare. Îi mulţumesc mătuşii mele, Myrtle Strom, care m-a încurajat pe tot parcursul scrierii romanului meu. Le mulţumesc surorilor mele, Kay Broten, Kris Francis şi Andrea Dahl, pentru că mi-au zis: „Ţi-am spus eu!" Le mulţumesc lui Shannon şi lui John Tullius de la Cabana Scriitorilor din Maui. Mi-au oferit multe resurse şi au iniţiat carierele multor scriitori începători. Îi mulţumesc şi lui Renee, de la birou, pe care am înnebunit-o de-a binelea!

Îi mulţumesc lui Jacquelyn Mitchard, profesoara şi prietena mea. Mi-ai alocat cunoştinţele şi timpul tău cu altruism. Încurajarea ta înseamnă aşa de mult! Mulţumesc tuturor scriitorilor pe care i-am cunoscut şi cu care am lucrat în Camera Vanda de la Cabana Scriitorilor din Maui (ştiţi voi cine sunteţi). Critica voastră constructivă a fost foarte bună în evoluţia mea ca scriitoare. Mulţumesc lui Lea, lui Russ şi lui Zachary Wells, care mi-au demonstrat că buni ştia ea ce ştia şi că există o grămadă de Perry în lume.

Un imens mulţumesc editorului meu minunat de la Putnam, Paternelle Van Arsdale. Am ştiut de la început că avem aceeaşi viziune în ceea ce priveşte romanul *Loterie,* şi îmi place la nebunie să lucrez cu ea. Mulţumesc foarte mult şi celorlalţi oameni de la Putnam: Neil Nyren, pe care, când l-am întâlnit la Conferinţa Scriitorilor din Maui, vorbea despre momentul în care se va vinde cartea mea, nu despre cazul în care se va întâmpla asta, şi lui Dan Conaway, care mă încuraja mereu. Mulţumiri şi asistentei lui Paternelle, Rachel Holtzman, care e atât de răbdătoare cu e-mailurile mele întortocheate, cu telefoanele şi cu documentele pe care uit să le ataşez. Voi toţi meritaţi cantităţi uriaşe de ciocolată din Hawaii în fiecare zi.

Un mulţumesc uriaş şi o îmbrăţişare virtuală agentului meu extraordinar, Dorian Karchmar de la Agenţia William Morris. Mulţumesc şi asistentei sale, lui Adam Schear şi Georgiei Jelatis-Hoke şi lui MacHawkins. Voi ştiţi toţi, cu prisosinţă, care e diferenţa de fus orar între New York şi Hawaii.

Sunt binecuvântată că am obţinut un agent precum Dorian. Iubeşte romanul *Loterie* la fel demult ca şi mine şi m-a sunat la cinci şi un sfert dimineaţa, în data de 20 iulie 2006, ca să-mi spună lucrul ăsta. (Nu dormeam, pe bune!)

Şi, în sfârşit.

Lui Jeri Kesling.

Viaţa ta a fost inspiraţia mea.

Numele meu este Perry L. Crandall și nu sunt retardat.

Loterie este un roman remarcabil despre șansă și noroc. Coeficientul de inteligență al lui Perry nu este prea mare, dar el nu e idiot. Bunica l-a învățat tot ce trebuia să știe ca să supraviețuiască: l-a învățat să-și noteze informațiile ca să nu le uite. L-a învățat să joace la loto în fiecare săptămână. Și, mai presus de orice, l-a învățat în cine să aibă încredere.

Când buni moare, Perry rămâne singur la vârsta de treizeci și unu de ani. Apoi, câștigă 12 milioane de dolari la Loteria Statului Washington, descoperind că, dintr-odată, are multe rude și că norocul lui s-a schimbat foarte mult. Subtil și amuzant, romanul *Loterie* îi va ține pe cititori în suspans până la ultima pagină, făcându-i să se întrebe dacă norocul care a dat peste Perry poate să țină piept acestei lumi periculoase. Dar, să nu-l subestimăm niciodată pe Perry L. Crandall!

Prezentând de-a lungul paginilor atât personaje josnice, cât și personaje grandioase, *Loterie* este un roman despre încredere, loialitate și diferențe, care vă va mulțumi pe deplin.

ISBN 978-973-54(0)46-0

9 789735 400460

www.rao.ro

www.raobooks.com

rao international publishing company